

420:7-4

5 2427

5.5

การศึกษาวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ : ทฤษฎีและการปฏิบัติ

พิมพ์ครั้งที่ 1
กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
พุทธศักราช 2531

ปริญญานิพนธ์

ของ

ศรีรัตน์ กำเนิดบุญ

23 เม.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ธันวาคม 2531

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177714

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน
(รศ.ดร.ประพาศน์ พฤทธิประภา)

..... ประธาน
(ผศ.ลดาวัลย์ นุตสดี)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รศ.ดร.ประพาศน์ พฤทธิประภา)

..... กรรมการ
(ผศ.ลดาวัลย์ นุตสดี)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผศ.กรรณิการ์ ยุกศิริทน)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ค.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยคำแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก
รองศาสตราจารย์ ดร.ประพาศน์ พุทธิประภา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดลคำวัลย์
บุทสดี และผู้ช่วยศาสตราจารย์กรรณิการ์ ยุกศิริคน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และขอกราบ
ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์สุวรรณา ชีระพงษ์วัฒนา อาจารย์โสภา นิมสุวรรณ
และคณาจารย์โรงเรียนพุทธจักรวิทยา และขอขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3
ปีการศึกษา 2530 ที่กรุณาช่วยเหลือให้ความร่วมมือในการทดลองและเก็บข้อมูลเป็น
อย่างดี

การทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้ได้รับความช่วยเหลือและกำลังใจจาก คุณชลิศ
กำเนิคมุญ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นที่สุด

คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ หอมอบเป็นเครื่องบูชาคุณบิดามารดา และ
ครูอาจารย์ทุกท่านของผู้วิจัย

ศรีรัตน์ กำเนิคมุญ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	15
ทฤษฎีสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ตามหลักภาษาศาสตร์	
เชิงจิตวิทยา และสังคมวิทยา	15
ทดลองสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์	38
4 ผลการศึกษาค้นคว้า	43
พัฒนาการของผู้เรียน	44
สัดส่วนพัฒนาการของผู้เรียน	59
5 บทย่อ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	63
บทย่อ	63
จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	63
ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า	63
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	63
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	64

บทที่

หน้า

อภิปรายผล 65

ข้อเสนอแนะ 75

บรรณานุกรม 77

ภาคผนวก 82

ประวัติของผู้วิจัย 135

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 กราฟแสดงพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคน ตั้งแต่เริ่มเรียนครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 40 จำนวน 15 คน	44
2 ตารางแสดงสัดส่วนรวมของนักเรียนทั้ง 15 คน จากพัฒนาการ ชั้นที่ 1 ถึงชั้นที่ 5 ต่อจำนวนครั้งที่เรียน	59
3 ตารางแสดงจำนวนเปอร์เซ็นต์ของผู้เรียนที่มีพัฒนาการการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษในแต่ละชั้นต่อการเรียนแต่ละครั้ง	61

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

แม้ว่าประเทศไทยจะมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานาน แต่ผล
การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่เป็นที่พอใจในทุกระดับ วิทยาการสอน
ซึ่งเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ใหม่ ๆ จึงเกิดขึ้นเนื่องจากความเจริญทางศิลปวิทยา (ประพาศน์
พฤทธิประภา. 2528 : 5)

วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่กำลังได้รับความนิยมอยู่ในขณะนี้ก็คือ วิธีสอน
ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) ทั้งนี้เป็นผล
มาจากความล้มเหลวหรือความไม่บรรลุวัตถุประสงค์ในการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธี
การสอนแบบต่าง ๆ เช่น แบบแปลไวยากรณ์ จึงเป็นที่ยอมรับกันว่า เด็กที่เรียนภาษา
โดยวิธีการเหล่านี้ขาดทักษะที่จำเป็นไปนั่นคือ ขาดทักษะในการพูด เมื่อเรียนจบออกมา
แล้วไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อความหมายได้ หรือได้แต่ไม่ดีเท่าที่ควร (SEAMEO.
1984 : 1)

ในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ผ่านมาในเร็ว ๆ นี้ จึงได้มีการ
พูดถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในการสื่อสารกันอย่างกว้างขวางในหมู่นักวิชาการทั้งใน
และต่างประเทศ รวมทั้งในหลักสูตรการศึกษาภาษาอังกฤษของประเทศไทยในระดับ
ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายทุกระดับ ก็เน้นให้มีการสอนภาษาอังกฤษ
เพื่อประโยชน์ในการสื่อสารเป็นสำคัญ แต่กระนั้นก็ตามเท่าที่ปรากฏ การเรียนการสอน
ภาษาอังกฤษในประเทศไทยเรายังไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายนั้นได้ เพราะสถานการณ์
การเรียนในชั้นเรียนไม่เอื้ออำนวย ครุยังทำหน้าที่บอกความรู้ทางภาษาให้แก่ผู้เรียน
เช่นเดิมไม่ได้ให้อิสระแก่ผู้เรียนได้เรียนภาษาในสถานการณ์การเรียนที่เป็นอิสระที่จะพูดคุย
กันในเรื่องที่ตนสนใจได้ ทั้งนี้สตีวิกได้กล่าวไว้ว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่สมบูรณ์ และ
มีประสิทธิภาพสูงสุดนั้นก็คือ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการพูดคุยกันในเรื่องที่
ตนสนใจ (Stevick. 1976 : 3)

นอกจากนั้นยังพบว่าวิธีสอนภาษาในอดีต เป็นวิธีสอนที่มีครูเป็นศูนย์กลาง การเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์เป็นไปในรูปที่ว่า ครูเป็นผู้ให้ศิษย์เป็นผู้รับ การติดต่อสื่อสารระหว่างครูกับศิษย์จึงเป็นไปในลักษณะทางเดียว คือ จากครูไปหาศิษย์ เท่านั้น มุลเลอร์ (Muller. 1970 : 105) กล่าวว่า ห้องเรียนที่มีครูผู้สอนเป็นศูนย์กลางมักจะมีบรรยากาศแบบเผด็จการ ตลอดเวลาครูจะเป็นผู้ควบคุมให้นักเรียนทำงาน ครูจะกำหนดกติกาเขียนเด็กมากกว่าชมเชย และครูมักวิจารณ์ตัวบุคคลมากกว่าผลงาน จะเห็นได้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเท่าที่ผ่านมาก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างครูกับนักเรียน และมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนเป็นอย่างมาก ปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาเกิดขึ้นในด้านชีวิตและความเป็นอยู่ของมนุษย์ เพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นอยู่ของมนุษย์นี้ ครูจึงมีบทบาทอย่างสำคัญที่จะช่วยให้พฤติกรรมต่าง ๆ ของศิษย์ได้รับการพัฒนาการไปในทางที่ถูกต้อง ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับศิษย์ต้องเปลี่ยนแปลงใหม่ ครูควรทำตัวเป็นเพื่อนหรือที่ เป็นผู้ให้คำแนะนำหรือผู้แนะแนวทาง ดังที่ คิวอี้ได้เขียนไว้ในหนังสือชื่อ Experience and Education โดย ดันแฮม (Dunham. 1965 : 116) ได้นำมากล่าวไว้ว่า ขณะนี้การเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้นทางการศึกษาก็คือการมุ่งประเด็นไปที่หัวใจของความสำเร็จ ซึ่งชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องย้ายความสำคัญจากครูมาสู่ศิษย์ ครูควรเป็นผู้แนะแนวทาง (a guide) เป็นเพื่อน (a friend) และเป็นผู้ให้คำแนะนำ (a counselor) เท่านั้น

การที่ครูมุ่งถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนโดยไม่คำนึงถึงโอกาสที่ผู้เรียนจะสามารถนำไปใช้ได้จริงก็จะไม่ช่วยให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร แบบแผนการเรียนใด ๆ ที่จะก่อให้เกิดการเรียนรู้โดยคำนึงถึงแค่เฉพาะเนื้อหา ไม่มีการพิจารณาถึงความสามารถที่ผู้เรียนแสดงออกมามีเป็นแบบแผนที่ใช้ไม่ได้ผล (Ervin - tripp. 1970 : 2) ปัจจุบันเชื่อกันว่าภาษาเป็นสิ่งที่บุคคลต้องการจะเรียนรู้ ดังนั้น ถ้าเขาได้เรียนภาษาตรงตามความสนใจของตน ได้ใช้ภาษาตามการจูงใจ (motivation)

ของคนที่จะสามารถเรียนรู้ภาษาใดก็ได้ (Newmark and Reibel. 1968 : 149)
 ด้วยเหตุนี้การเรียนการสอนภาษาสมัยใหม่ จึงนิยมจัดให้ผู้เรียนได้ทำเนกิจกรร
 การเรียนรวมเป็นกลุ่ม เพื่อช่วยเสริมสร้างเจตคติที่ดีและมีการสื่อสารทางภาษาใน
 ลักษณะที่สอดคล้องกับชีวิตจริง อันเกิดจากความร่วมมือและเต็มอกเต็มใจของผู้เรียน
 ทุกคนในกลุ่มที่จะได้ร่วมแสดงความคิดเห็นกันอย่างอิสระ เบิกเผยและจริงใจ

(Sprenger. 1973 : 12 - 15)

จากการที่ผู้วิจัยได้อ่านพบปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ และมีปัญหาในเรื่อง
 ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ทำให้ผู้วิจัยสนใจใคร่หาวิธีสอนใหม่ ๆ มาทดลองสอน
 ภาษาอังกฤษเพื่อที่จะช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community
 Language Learning) หรือ CLL นับว่าเป็นวิธีการสอนที่เน้นว่า การเรียนรู้
 เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ดังที่ชมัค
 (Schmuck) ได้กล่าวไว้ว่า ห้องเรียนไม่ใช่เป็นเพียงสถานที่ที่ให้บุคคลมานั่งเรียนด้วย
 อารมณ์ที่ไม่เบิกบาน แต่มันจะต้องประกอบด้วยอารมณ์ร่วมระหว่างครูและนักเรียน และ
 ระหว่างนักเรียนกับความกดดันมีขึ้นของเขาด้วย เขากล่าวต่อไปว่า เพื่อนสนิทใน
 ห้องสามารถชักจูงความวุ่นวายใจและความเหงาหงอยของนักเรียนแต่ละคนได้ การที่ครูมี
 การตอบสนองความต้องการของนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียนมีการปฏิสัมพันธ์กันเองนี้
 ก่อให้เกิดกระบวนการเรียนการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ในห้องเรียน (Schmuck. 1971 : 2)

ผู้วิจัยคิดว่า วิธีการเรียนการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ จะสามารถฝึกทักษะ
 ต่าง ๆ ที่จำเป็นได้ เพราะการสอนแบบนี้ได้มุ่งสอนแค่เนื้อหาแต่อย่างเดียว แต่ยังไม่มุ่ง
 ฝึกทักษะอื่น ๆ ที่จำเป็น เพราะปัจจุบันนี้วิชาการแต่อย่างเดียวไม่ช่วยให้มนุษย์อยู่รอดได้
 ในสังคม ทักษะอื่น ๆ เช่นทักษะในการตัดสินใจ ทักษะในการพัฒนาบุคลิกภาพ ความ
 สามารถเฉพาะตัว และทักษะในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ เพราะรากฐานอันยิ่งใหญ่ของ
 ระบอบประชาธิปไตย คือการมีศรัทธาในสติปัญญาและความสามารถของมนุษย์ในการที่
 มนุษย์สามารถร่วมมือกันทำงาน ห้องเรียนจึงควรสร้างบรรยากาศแบบประชาธิปไตยให้

เพียงพอที่จะช่วยความคิด กระตุ้นให้นักเรียนไปหาความเป็นมนุษย์ชีวิตเสรี ทั้งตนเอง
 อนึ่งการเรียนการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ยังช่วยสร้างความสัมพันธ์อันอบอุ่นระหว่างครูและ
 ศิษย์ ช่วยลดช่องว่างระหว่างครูและศิษย์ อันจะทำให้ นักเรียนเกิดทัศนคติที่ดีงาม และ
 สมรรถิยผลที่ดีในการ เรียน

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้
 และไม่เรียกผู้สอนว่า "ครู" แต่ใช้คำว่า "วิทยากรภาษา" แทน เพราะหมายถึงบุคคล
 ที่ดำรงตนอยู่ในฐานะที่เป็นผู้ให้ความเข้าใจ และเชื่อมั่นในความสามารถของผู้เรียน
 กิจกรรมการเรียนภาษาเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้เรียนทั้งสิ้น นอกจากนี้เมื่อผู้เรียน
 คนใดเกิดการเรียนรู้ภาษาจนถึงระดับที่มีความสามารถสูงเพียงพอที่จะให้การช่วยเหลือสมาชิก
 คนอื่น ๆ ในกลุ่มได้แล้ว ฐานะของผู้เรียนคนนั้นก็คือวิทยากรภาษาที่จะทำหน้าที่ให้คำปรึกษา
 ทางค่านาษาแก่สมาชิกในกลุ่มต่อไป (Stevick. 1980 : 107)

วิทยากรภาษาจะต้องมีความเห็นอกเห็นใจ เข้าใจ และให้กำลังใจผู้เรียน
 ให้สามารถพูดคุยแสดงความคิดเห็นได้โดยอิสระ โดยไม่เข้าไปก้าวก่ายเสรีภาพในการ
 แสดงออกของผู้เรียน วิทยากรภาษาจะต้องมีความเข้าใจต่อสภาวะการตื่นกลัวของผู้เรียน
 ในการเรียนภาษา และส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้เรียนได้บรรลุถึงความสามารถที่เป็นอิสระใน
 การสื่อสารทางค่านาษาคด้วยตัวเขาเอง (Schumann. 1975 : 227) ซึ่งนับว่าเป็น
 วิธีสอนที่สอดคล้องต่อการเรียนการสอนภาษาสมัยใหม่ที่เน้นให้มีการลงภาษาเพื่อการสื่อสาร
 มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความเป็นตัวของตัวเอง คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น มีอิสระใน
 การพูดคุยแสดงความคิดเห็นในสิ่งที่ตนสนใจโดยไม่มีใครมาจำกัดความคิด และให้ความ
 สนใจกับองค์ประกอบทางค่านาษาความรู้สึก เจตคติและพฤติกรรมของผู้เรียนในทุกด้านอย่าง
 จริงจัง (Brown. 1977 : 356)

จากที่กล่าวมานี้ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เป็นวิธีสอนที่มีขึ้นเมื่อไม่นาน
 มานี้ มีผู้นำไปทดลองสอนกันจริงแต่ยังไม่มีผู้ใดศึกษาพัฒนาการของนักเรียนหลังจากได้รับ
 การสอนภาษาด้วยวิธีนี้ ผู้วิจัยจึงเห็นว่าน่าจะได้ทำการวิเคราะห์วิธีสอนภาษาแบบกลุ่ม -

สัมพันธ์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้อาษาของผู้เรียนว่า หลังจากได้เรียนด้วยวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์แล้ว มีพัฒนาการทางภาษาเพิ่มขึ้นเพียงใด ซึ่งผลจากการวิเคราะห์นี้จะนำไปเป็นแนวทางให้ครู อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษได้ทราบว่า วิธีการสอนภาษาแบบนี้สามารถสร้างความก้าวหน้าให้นักเรียนในทางการสื่อสารและการนำไปใช้ได้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพในชีวิตจริงเพียงใด

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. วิเคราะห์พฤติกรรมการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ตามหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา และสังคมวิทยา
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบพฤติกรรมการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ตามแนวภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและสังคมวิทยา
2. ทำให้ทราบพัฒนาการการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาครั้งนี้ศึกษาเฉพาะการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 15 คน ประกอบด้วยนักเรียนชาย 7 คน นักเรียนหญิง 8 คน โรงเรียนพุทธจักรวิทยา โดย

เริ่มทำการสอนตั้งแต่วันที่ 8 ธันวาคม 2530 ถึงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2531 เวลา 15.10 - 15.30 น. ทุกวัน เว้นวันหยุดราชการ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

พัฒนาการการเรียนรู้ภาษา หมายถึง ความก้าวหน้าทางภาษาของผู้เรียนตามการแบ่งชั้นของเคอราน (Curran) โดยแบ่งพัฒนาการการเรียนรู้ของนักเรียนเป็น

5 ชั้นคือ

- ชั้นที่ 1 ชั้นเริ่มต้น (Embryonic stage)
- ชั้นที่ 2 ชั้นอยากพูดเอง (Self-assertion stage)
- ชั้นที่ 3 ชั้นเริ่มแยกตัวเองเป็นอิสระ (Separate existence stage)
- ชั้นที่ 4 ชั้นสลับเปลี่ยนบทบาท (Role reversal stage)
- ชั้นที่ 5 ชั้นแยกตัวเองเป็นอิสระ (Independent adult stage)

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

หมายถึง วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เน้นการฝึกสนทนาโต้ตอบสื่อสารกันภายในกลุ่มผู้เรียนที่มีจำนวนประมาณ 12 - 15 คน โดยมีวิธีการดำเนินการดังนี้

1. ให้ผู้เรียนนั่งเป็นวงกลม วิทยากรภาษาอธิบายกฎเกณฑ์หรือข้อปฏิบัติการเรียนการสอนตามวิธีสอนนี้ให้ผู้เรียนฟังก่อน
2. ให้ผู้เรียนเริ่มต้นสนทนากันเป็นภาษาแม่ภายในขอบเขตของหัวข้อเรื่องนั้น วิทยากรภาษาถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียนคือภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนฝึกพูดตาม แล้วอีกเสียงพูดที่ถูกต้องลงแถบบันทึกเสียงไว้ เวลาที่ดำเนินการเรียนการสอนครั้งละประมาณ 15 - 20 นาที

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นวิธีสอนที่ศาสตราจารย์ชาร์ล เอ เคอแรน แห่งมหาวิทยาลัยโลโยลา มลรัฐชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกาคิดค้นขึ้น เคอแรนได้ วิจัยวิธีสอนแบบเดิมที่เน้นเฉพาะองค์ประกอบด้านความรู้ว่ามีได้สนใจต่อองค์ประกอบ ด้านความรู้สึก เพราะขบวนการเรียนรู้ภาษามีได้หมายความว่าเฉพาะเพียงแต่เป็นการ ถ่ายทอดความรู้เท่านั้น แต่จะต้องเกี่ยวข้องไปถึงบุคคลในหลายๆ ด้าน นั่นคือ ทางด้าน ร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปฏิกิริยาทางอารมณ์ของผู้เรียนในการเรียนรู้ภาษานั้นเปรียบเสมือนกับความขัดแย้งทางอารมณ์ของผู้มาขอรับ คำปรึกษา (Client) จากผู้ให้คำปรึกษา (Curran. 1961 : 78 - 93) ซึ่งใน ชั้นเรียนเรียกว่าวิทยาการภาษา โดยที่ผู้เรียนสนใจที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งการเรียนการสอนภาษาแบบเดิมขาดคุณสมบัติดังกล่าวนี้

วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ให้ความสนใจต่อองค์ประกอบทางด้านความรู้สึก ของผู้เรียนเป็นอย่างมาก เพราะองค์ประกอบทางด้านนี้มีอิทธิพลสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จหรือ ความล้มเหลวของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน คอมส์ (Combs. 1982: 496) กล่าวว่า ความรู้สึก เจตคติ และความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียนมีอิทธิพล สำคัญต่อการสร้างการสนใจในการเรียน

จากหลักการทางจิตวิทยา ความอบอุ่นปลอดภัยทางใจ (Psychological safety) เป็นรากฐานสำคัญที่สุดของการเรียนรู้ ในสภาวะแวดล้อมใด ๆ ก็ตามที่มี ความอบอุ่นเป็นกันเอง มีผู้ให้ความสนใจต่อการแสดงออกทางด้านความคิดและความรู้สึก ของบุคคล บุคคลนั้นก็จะเกิดความเชื่อมั่นว่ายังมีคนอื่นที่สนใจเขา ในชั้นเรียนภาษาที่ใช้ วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ยึดถือหลักการทางจิตวิทยาที่ว่า ความมั่นใจ คือจุดเริ่มต้นของ ความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา นั่นคือ การให้ความสำคัญต่อผู้เรียน เพราะผู้เรียน เป็นบุคคลที่มีความสามารถพร้อมสรรพที่จะเรียนรู้ภาษาได้ ถ้าหากสถานการณ์ในชั้นเรียน

เอื้ออำนวย กล่าวคือ ทั้งผู้เรียนและวิทยากรภาษาต่างเคารพให้เกียรติกัน และช่วยเหลือ
 กันและกัน ด้วยความเต็มใจ และจริงใจ การที่วิทยากรภาษาจะสร้างบรรยากาศใน
 ชั้นเรียนให้ผู้เรียนมีความมั่นใจได้นั้น วิทยากรภาษาจะต้องให้อิสระแก่ผู้เรียนได้พูดคุยกันอย่าง
 เต็มที่ในเรื่องที่ผู้เรียนสนใจ วิทยากรภาษาจะต้องไม่ชักชวน โดยทำตัวเสมือนหนึ่งว่าตน
 ไม่ได้อยู่ ณ ที่นั้นด้วย (non - existence) ทั้งนี้เนื่องจากวิทยากรภาษามีความรู้สูงกว่า
 ผู้เรียน จะทำให้เกิดช่องว่างระหว่างกัน ช่องว่างนี้มีความสำคัญมาก เพราะถ้ามหา
 ผู้เรียนต้องการที่จะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เอง แต่วิทยากรภาษาไม่ยอมเปิดช่องว่างหรือโอกาส
 ให้แก่ผู้เรียน เขาก็จะเป็นผู้ทำลายโอกาสในการเรียนรู้ของผู้เรียนไป จนกว่าเมื่อไรที่
 วิทยากรภาษาจะเจียมเจียนเหมือนกับว่าตนไม่ได้อยู่ เมื่อนั้นผู้เรียนก็จะเกิดการเรียนรู้ขึ้น
 (Tranel. 1980 : 20) ฉะนั้น วิทยากรภาษาจึงต้องลดการบีบบังคับ (reduction of
 coercion) ผู้เรียน ไม่ให้เกิดการขลาดกลัวในเรื่องที่ว่าเขาคนรัก สนใจ และ
 ให้ความสนใจ ซึ่งสิ่งนี้มีอิทธิพลมากกว่าการขู่ว่าจะทำโทษ เพราะการทำโทษเป็นความ
 เจ็บปวดชั่วขณะเท่านั้น แต่ความเจ็บปวดทางใจนั้นคงทน และจะเป็นตัวทำลายความ
 ก้าวหน้าในการเรียนรู้ของผู้เรียน ดังนั้นครูผู้สอนภาษาควรได้ให้ความสนใจ และสนับสนุน
 การเข้าร่วมในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองอย่างกระตือรือร้น ทั้งนี้เพราะ
 การเรียนรู้จะมีประสิทธิภาพสูงสุด ก็ต่อเมื่อผู้เรียนได้เป็นผู้ริเริ่มดำเนินการเรียนรู้ด้วยตนเอง
 (Mc Lean. 1980 : 17 - 18) นอกจากนี้การเรียนแบบต่อต้านยังเกิดขึ้นในชั้นเรียน
 ที่ครูเน้นในเรื่องระบอบผลการเรียน และการลดทอน (Findley. 1978 : 73 - 74)
 ดังนั้นในชั้นเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์จึงหลีกเลี่ยงการบีบบังคับผู้เรียน ด้วยการทำให้
 บรรยากาศในชั้นเรียนอบอุ่นเป็นกันเอง ช่วยเหลือกันและกัน มีการจัดที่นั่งให้อำนวย
 ความสะดวก และความคล่องตัว ให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารระหว่างกันได้ง่ายที่สุดด้วย
 การจัดเก้าอี้เป็นวงกลมให้ผู้เรียนนั่ง เพื่อสร้างความผูกพันทางใจระหว่างสมาชิกในกลุ่ม
 ให้ลึกซึ้ง นอกจากนี้ในสภาวะแวดล้อมที่ไม่สร้างความตึงเครียดยังสามารถสร้างความมั่นใจ
 ให้แก่ผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเรียนภาษานั้นมิได้มีจุด มุ่งหมายเพื่อจัดระดับคะแนน
 แต่การเรียนภาษาที่มีความสมบูรณ์ที่สุดก็คือ การพัฒนาสภาพจิตวิจิตใจของผู้เรียน มิใช่วิธี

การเรียนการสอนภาษาแบบเดิมที่พัฒนาผู้เรียนเฉพาะทางคำสนธิสัญญาเท่านั้น มิได้สนใจ
ต่อการพัฒนาอารมณ์ และสังคมของผู้เรียน

จากหลักการทางจิตวิทยาของวิธีสอนนี้ สิ่งที่มีความสำคัญสูงสุดก็คือ การสร้าง
บรรยากาศที่มั่นคงให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน ด้วยการหลีกเลี่ยงบรรยากาศใด ๆ ที่จะทำลาย
ความมั่นใจของผู้เรียน เช่น ไม่เน้นการแข่งขันเพื่อจะได้ระดับคะแนนที่ดี ไม่เน้นการสอบ
แต่จะเน้นการร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพราะสิ่งนี้ก็คือ การใช้ภาษาโต้ตอบกันใน
ระดับที่ลึกซึ้ง นั่นคือระดับความรู้สึก (the feelings level) ที่ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยน
แนวความคิดความรู้สึก และมีความเข้าใจซึ่งกันและกันโดยไม่มีการบีบคั้น

เฮย์ส, ออร์นสไตน์ และกาเบ (Hayes, Ornstein and Gage. 1977 : 164)
กล่าวว่า วิทยาการภาษาจะต้องพิจารณาถึงตัวแปรสำคัญที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทาง
ด้านความรู้สึกของผู้เรียน ดังนี้

1. การตอบสนองทางอารมณ์ของผู้เรียน ซึ่งทำให้เกิดการสนใจ ทั้งต่อ
ตนเอง ต่อสมาชิกกลุ่มใหม่ ต่อวิทยาการภาษาและปฏิกิริยาระหว่างผู้เรียนกับวิทยาการภาษา
ซึ่งทำให้ผู้เรียนเรียนด้วยความรู้สึกที่มั่นคงหรือไม่

2. ปฏิกิริยาของผู้เรียนต่อภาษาที่เรียน

3. ปฏิกิริยาของผู้เรียนต่อวัฒนธรรมของบุคคลที่ตนกำลังเรียนภาษาของเขา

นอกจากนี้ ตามความคิดของคาร์ล โรเจอร์ส (Carl Rogers) ในเรื่อง
จิตบำบัดกลุ่ม (Group Therapy) และการให้คำปรึกษา (Counseling) มีอิทธิพล
ทำให้เขอรานมองเห็นว่า การเรียนภาษาจะสมบูรณ์ มีประสิทธิภาพได้ต้องอาศัยขบวนการ
กลุ่มเป็นสื่อไปสู่การเรียนรู้ภาษา ทั้งวิทยาการภาษาและผู้เรียนจะร่วมมือกันอำนวยความสะดวก
สะดวกในสถานการณ์การเรียนรู้ภาษาในบริบทสังคม (Social context) ผู้เรียนแต่ละคน
ลดการต่อต้านการสื่อสารระหว่างกัน ความรู้สึกวิตกกังวลของผู้เรียนจะลดลง (Brown.
1980 : 116) วิธีการสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะทำให้เกิดมีการเรียนรู้ภาษาได้ก็คือ จะต้อง

เสริมสร้างความไว้นับถือใจต่อกัน ซึ่งจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ถึงพฤติกรรมของ
 ผู้เรียนในทุก ๆ ด้านและการเปิดเผยจริงใจต่อกัน (Rardin. 1977 : 466)
 การเรียนรู้ที่แท้จริงจึงมีความหมายลึกซึ้งกว่าการศึกษากฎเกณฑ์ทางภาษา นั่นคือ
 การเรียนรู้ภาษาที่สมบูรณ์มีประสิทธิภาพ จะต้องเป็นสื่อสารความคิด อารมณ์
 และการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันโดยอาศัยวิธีการของขบวนการกลุ่ม (Rivers. 1982 :
 8 - 9)

จากหลักการทางสังคมวิทยา สิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social environ-
 ment) เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในการเรียนรู้ภาษา มนุษย์เราสามารถเรียนรู้ภาษาได้ทั้งจาก
 การเรียนรู้ด้วยตนเอง และจากการรับฟังการสนทนาของผู้อื่น ตามแนววิธีสอนภาษา
 แบบเดิม การเรียนการสอนภาษาของเราได้วางบทบาทไว้ตายตัวให้ผู้เรียนอยู่เฉย ๆ
 (passive role) รับฟังการถ่ายทอดวิชาความรู้จากครู ทั้งนี้เพราะครูต้องการให้
 ผู้เรียนได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ไปในแนวเดียวกันเท่านั้น ฉะนั้นการสอนของครูจึงเป็นการ
 พัฒนาผู้เรียนเฉพาะความรู้ทางคำสนธิสัญญาเท่านั้น ไม่ได้พัฒนาผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน
 วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์มีเป้าหมายให้การเรียนภาษาเป็นไปเพื่อการพัฒนาสภาพชีวิต
 ของผู้เรียนในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางคำความรู้ อารมณ์ สังคม เจตคติ ความอบอุ่น
 เป็นกันเอง และการสื่อสารภายในกลุ่ม โดยอาศัยความสัมพันธ์ของกลุ่มผู้เรียนที่ร่วมมือ
 ช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ภาษา วิทยาการภาษามีฐานะเป็นผู้อำนวยความสะดวกใน
 การเรียนรู้ภาษา มิใช่ยึดเยี่ยมความรู้ นอกจากนี้การสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ให้ความ
 สนใจในความสัมพันธ์ของสังคมและวัฒนธรรมมากกว่า ความสนใจในด้านเนื้อหาความรู้ทาง
 คำภาษา ผู้เรียนมีความเต็มใจที่จะพูดจากันในฐานะของผู้ที่มีความสำคัญเท่าเทียมกัน และ
 ความรู้สึกมั่นใจที่ได้อยู่รวมในกลุ่มสังคมกับเพื่อนสมาชิกและวิทยาการภาษา (Stevick.
 1976 : 235 - 237)

คำว่า "สังคม (community) ตามหลักการของวิธีสอนนี้ มีความหมาย
 แตกต่างไปจากการเรียนรู้ภาษาในกลุ่ม (group language learning) ทั้งนี้เพราะ

กลุ่ม (Group) ประกอบด้วยผู้เรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้แบบธรรมชาติ (common task) ไม่ลึกซึ้ง ส่วน "community learning" นั้น หมายถึง การเรียนรู้ที่เป็นอิสระจากความคิดของผู้อื่น คือการเห็นพ้องต้องกันของผู้เรียนแต่ละคน ในการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อที่จะได้บรรลุถึงเป้าหมายบางประการร่วมกัน (Byrne. 1976 : 280 - 282) นอกจากนี้ คำว่า "community" ยังหมายถึง การเปลี่ยนแปลงบทบาท กล่าวคือ ในการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ วิทยากรภาษา สามารถจะเปลี่ยนแปลงบทบาทของตนไปได้ ผู้เรียนก็สามารถเปลี่ยนบทบาทของตนจากการพึ่งพาอาศัยวิทยากรภาษามาเป็นการเป็นอิสระจากวิทยากรภาษา เมื่อมีความสามารถทางภาษาเพิ่มขึ้นจนสามารถพูดสนทนาด้วยสมาชิกในกลุ่มเป็นภาษาที่เรียนได้อย่างคล่องแคล่ว (Stevick. 1976 : 126) ในการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบ "community" จะไม่มีการคำนึงถึงกฎข้อบังคับต่าง ๆ ทุกคนจะอุทิศตนเพื่อกลุ่ม

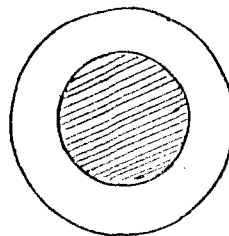
วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้เน้นสังคม กล่าวคือ การเรียนภาษาจะแยกผู้เรียนออกจากสังคมไม่ได้ ภาษาเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้โดยการใช้ปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social interaction) และการเรียนรู้จะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่เป็นอิสระ สามารถเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนได้พูดคุยกันเหมือนกับการสื่อสารในกลุ่มชนในสภาพที่เป็นจริง การปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากในการสร้างเจตคติ และค่านิยมของผู้เรียนแต่ละคน การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้ ภาษา หรือการใช้ชีวิตในกลุ่ม ล้วนแล้วแต่มาจากกลุ่มผู้เรียนทั้งสิ้น ทุกคนมีโอกาสได้พูดคุยกันอย่างเปิดเผย และไม่ต้องห่วงในเรื่องการใช้ภาษาคำพูด เพราะในชั้นแรกผู้เรียนสามารถใช้ภาษาแม้พูดคุยกันในระยะที่ยังขาดความรู้ในภาษาที่เรียนได้ โดยวิทยากรภาษาจะเป็นผู้ถอดคำพูดของผู้เรียนเป็นภาษาที่เรียน เมื่อเรียนไปได้ถึงระดับหนึ่งแล้วผู้เรียนก็จะสามารถพูดคุยกันโดยใช้ภาษาที่เรียนได้

เคอแรน กล่าวว่า ภาษาเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างมีจุดหมายระหว่างบุคคล และการเรียนรู้ภาษาจะต้องเกิดขึ้นภายในกลุ่มสังคม (Curran. 1976 : 4-5)

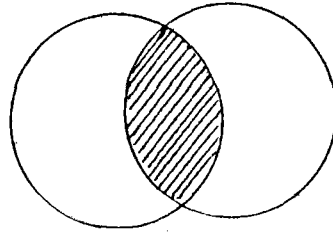
ดังนั้นหน้าที่ของวิทยาการภาษาก็คือ การสร้างความเข้าใจในตัวผู้เรียน และความรู้สึกในการอยู่ร่วมกันในสังคม ตลอดจนการรับฟัง ไม่ซักถาม วิพากษ์วิจารณ์ หรือแสดงความรู้สึกใด ๆ ออกมาว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย วิทยาการภาษาควรจะรู้สึกไว้ว่า หน้าที่ของตนก็คือ จะต้องพยายามแสวงหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยกระตุ้นหรือเข้าใจให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามที่เขาคงต้องการให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ การให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันภายในกลุ่มผู้เรียนและจากวิทยาการภาษา จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่ขาดที่พึ่ง หรือแยกให้โดดเดี่ยว และทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจอย่างมาก ทั้งนี้เพราะวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ถือว่าการเรียนรู้คือ บุคคล (Learning is persons.) กิจกรรมการเรียนรู้ทุกอย่างดำเนินไปอย่างลึกซึ้ง เน้นการผ่อนคลายทางสรีระ และอารมณ์ของผู้เรียน (Curran. 1976 : 1 - 2)

จากที่กล่าวมาข้างต้น วิธีสอนแบบนี้ไม่เน้นการสอบ ความสามารถของผู้เรียนจึงดูได้จากพัฒนาการของเขา โดยเคอแกน (Laforge. 1977 : 9 - 10, citing Curran. 1972, Schumann. 1975 : 227 - 228, Stevick. 1980 : 108 - 110, Benselor and Schulz. 1980 : 91) แบ่งพัฒนาการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนได้ 5 ขั้นตอนคือ

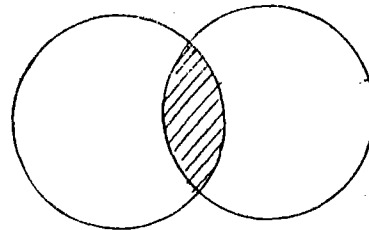
1. ขั้นที่ 1 เป็นขั้นที่ผู้เรียนต้องพึ่งพาอาศัยความช่วยเหลือทางคำภาษาจากวิทยาการภาษาเป็นอย่างมาก บทสนทนาของผู้เรียนจึงเริ่มต้นด้วยการใช้ภาษาแม่ก่อน และวิทยาการภาษาดอกคำพูดนั้นเป็นภาษาที่เรียน

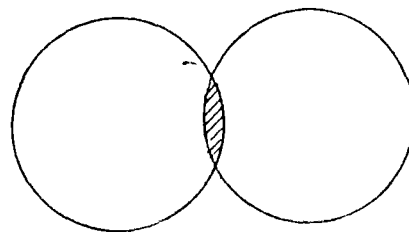
2. ขั้นที่ 2 เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถพูดภาษาที่เรียนได้บ้างเป็นคำ ๆ หรือเป็นบางวลี วิทยาภรภาษาให้การช่วยเหลือเป็นระยะ ๆ ตามที่ผู้เรียนต้องการในค่านของคำศัพท์ การออกเสียงและไวยากรณ์ รวมทั้งการให้ความมั่นใจแก่ผู้เรียนด้วย

3. ขั้นที่ 3 เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถพูดภาษาที่เรียนกับสมาชิกในกลุ่มได้มากขึ้น ในขั้นนี้วิทยาภรภาษาจะให้ความช่วยเหลือ แก้ไขข้อผิดพลาดเฉพาะในกรณีที่น่าปรากฏว่าผู้เรียนใช้ภาษาผิด หรือใช้ภาษาที่ไม่เป็นที่ยอมรับในการสนทนา คำนวณเสียงที่นุ่มนวลและให้กำลังใจ

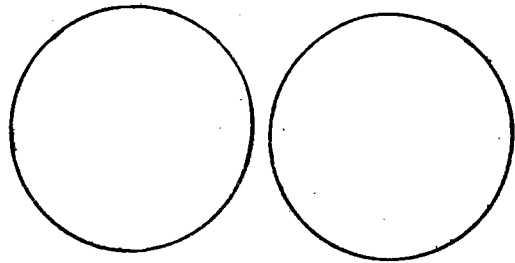

4. ขั้นที่ 4 เป็นขั้นที่ผู้เรียนเกิดความรู้สึกไม่พอใจที่มีวิทยาภรภาษารบกวนกับการสนทนาของตน วิทยาภรภาษาจะรู้สึกอึดอัดใจ ต้องการการเข้าใจจากผู้เรียน ในขั้นนี้ผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือทางภาษาเฉพาะบางเรื่องเท่านั้น เช่น ความถูกต้องใน

การใช้สำนวนภาษา การออกเสียง
และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่
ซับซ้อน เป็นต้น

5. ชั้นที่ 5 เป็นชั้นที่ผู้เรียนเป็นอิสระ
จากวิทยากรภาษาโดยสมบูรณ์
สามารถพูดสนทนาสื่อความหมาย
เป็นภาษาที่เรียนได้อย่างคล่องแคล่ว
วิทยากรภาษาจะช่วยแก้ไขสำนวน
และไวยากรณ์ของผู้เรียนบ้างเพียง
เล็กน้อยเท่านั้น เพื่อความสะดวก
เหมาะสมกับสถานการณ์การใช้มากขึ้น
ในชั้นนี้ผู้เรียนอาจจะเปลี่ยนบทบาทมา
ทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาทางคำ
ภาษา สำหรับสมาชิกในกลุ่มที่ยังขาด
ความสามารถทางคำภาษาในชั้นที่
1, 2 และ 3 ได้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

✓ แบ่งวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้าเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ศึกษาทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ตามหลักภาษาศาสตร์
เชิงจิตวิทยา และสังคมวิทยา

ตอนที่ 2 ทดลองสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของ
นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

ทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ตามหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและสังคมวิทยา

วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning-
CLL) เกิดขึ้นจากความคิดของศาสตราจารย์ชาร์ล เอ. เคอร์ราน (Charles A. Curran)
แห่งมหาวิทยาลัยโลโยลา มลรัฐชิคาโก ประเทศสหรัฐอเมริกา กับ พอล จี. ลาฟอว์จ (Paul G.
La Forge) จากการมองตามหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycho-linguistics) และ
ภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Socio-linguistics) พบว่าวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้อาศัย
ระบบการที่เรียกว่า "การปฏิสัมพันธ์เชิงสื่อสาร" (Communicative Interaction Analysis-
CIA System) (Prabha and Kosol. 1986 : 1) ซึ่งมีหลักการใหญ่ ๆ 3 ประการคือ

1. Facilitation
2. Participation
3. Socialization

1. Facilitation เป็นหลักการสอนภาษาอังกฤษที่ยึดหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา
นั่นคือพยายามให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษ เห็นว่าการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่ง่าย ไม่ยาก นอกจากนั้น

ยังสร้างความรู้สึกที่ดี มีความต้องการที่จะเรียน ไม่เกลียด แต่มีทัศนคติที่ดีในการเรียน ภาษา ซึ่งประกอบด้วยกรรมวิธีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1.1 เป็นการเรียนการสอนแบบให้คำปรึกษา (Counseling learning) โดยรูปแบบต่าง ๆ ได้รับการพัฒนาขึ้นมาโดยเคอราน

ในการให้คำปรึกษา วัตถุประสงค์ที่ใช้ก็คือภาษาเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจร่วมกันระหว่างผู้รับคำปรึกษาและผู้ให้คำปรึกษา งานของผู้ให้คำปรึกษาก็คือให้การสนับสนุนและแก้ปัญหาให้แก่ผู้มาขอคำปรึกษา ความรับผิดชอบในการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับผู้รับคำปรึกษา เมื่อผู้รับคำปรึกษาเข้าใจว่าเขาต้องรับผิดชอบต่อปัญหาเอง เขาจึงเปรียบเทียบประสบการณ์ของเขาในการปรึกษากับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เขาประสบมาในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้เขามีความคิดที่ดีขึ้นและสามารถควบคุมสภาพทางสังคมของเขาต่อบุคคลอื่นได้ (Curran, 1969 : 40) ผู้รับคำปรึกษาเริ่มเรียนรู้ที่จะไตร่ตรองด้วยตัวเขาเองเพื่อที่จะสร้างโลกแห่งความเป็นจริงโดยส่วนตัวของเขาเอง และคอยปรับตัวในสังคมได้โดยไม่ต้องให้ผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลืออีกต่อไป

สำหรับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ เมื่อนักเรียนคนหนึ่งมีความประสงค์จะกล่าวคำพูดกับกลุ่มนักเรียนเขาจะใช้ภาษาของเขาเองซึ่งก็คือภาษาแม่ ครูผู้ให้คำปรึกษาจะพูดข้อความหรือประโยคนั้นเป็นภาษาที่จะให้นักเรียนได้เรียนรู้ซึ่งก็คือภาษาต่างประเทศหรือภาษาเป้าหมายนั่นเอง หลังจากนั้นผู้เรียนจะพูดภาษาเป้าหมายนั้นซ้ำอย่างช้า ๆ ตามที่ครูพูดไว้ ผู้เรียนแต่ละคนก็อยากจะมีส่วนร่วมในบทสนทนานั้น ๆ ก็หยิบยืมคำพูดของเพื่อนนักเรียนมาเพื่อที่จะพูดสิ่งที่อยากจะสื่อสารกับทางกลุ่มของเขา ถ้ายังพูดไม่ได้ก็จะพูดเป็นภาษาแม่ จากนั้นผู้สอนหรือวิทยากรก็จะพูดเป็นภาษาเป้าหมาย ให้ผู้เรียนพูดตามอย่างช้า ๆ เป็นเช่นนี้เรื่อยไปจนกว่าผู้เรียนจะมีพัฒนาการขึ้นไปเรื่อย ๆ ก็สามารถพูดได้ด้วยตนเอง ไม่ต้องได้รับความช่วยเหลือจากวิทยากรภาษาและเลิกใช้ภาษาแม่ไปในที่สุด ระหว่างการสนทนาต่าง ๆ นี้มีการบันทึกได้แทบไว้เพื่อนำมาเปิดให้ชั้นเรียนฟังซ้ำในช่วงเวลาสะท้อนกลับ (Reflection Period) (Curran, 1976 : 54)

ดังนั้นวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในลักษณะให้คำปรึกษาระหว่าง

ผู้เรียนและผู้สอน เป็นวิธีที่ทำการเรียนการสอนให้ง่ายขึ้น ผู้เรียนมีแรงกระตุ้น (Motivation) ให้อยากเรียนรู้ตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียนรู้ ผลที่ได้ก็คือ การเรียนรู้เป็นไปอย่างเต็มใจและสัมฤทธิ์ผล

1.2 วิธีการเรียนการสอนใช้ภาษาแม่ (Mother Tongue) เป็นสื่อ นำไปสู่ภาษาเป้าหมายคือภาษาอังกฤษ ทั้งนี้เพื่อช่วยให้ผู้เรียนไม่วิตกกังวล เกิดความสนใจ และสามารถพูดสนทนาได้อย่างเต็มที่ ทำให้การเรียนรู้อาจเกิดประโยชน์อย่างแท้จริง (Doe. 1979 : 27 - 28) วิธีการนี้คำนึงถึงจิตใจของผู้เรียน ต้องการพัฒนาความไว้วางใจและการกล้าแสดงออกของผู้เรียน จึงใช้ภาษาแม่เป็นสื่อไปสู่การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แต่เมื่อถึงพัฒนาการขั้นหนึ่งผู้เรียนจะค่อย ๆ เลิกใช้ภาษาแม่ไปเอง ภาษาแม่ที่ใช้เป็นเพียงวิธีที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ ไม่วิตกกังวล และมีอิสระที่จะได้สนทนาในสิ่งที่ตนต้องการสนทนา

1.3 วิธีการสอนป็นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ ผู้เรียนมีอิสระอย่างเต็มที่ในการพูดสนทนาในสิ่งที่ต้องการจะพูด โดยเป็นผู้กำหนดหัวข้อที่จะสนทนากันเอง นั่นคือวิธีสอนนี้ไม่มีแบบเรียน ไม่มีหลักสูตรทุกสิ่งทุกอย่างออกมาจากความสนใจของผู้เรียนเองทั้งสิ้น (Haskell. 1978 : 20) นอกจากนี้วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ไม่มีการวัดผลสัมฤทธิ์จากการสอน แต่การวัดผลจะดูจากพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน (La Forge. 1977 : 9 - 10 Citing Curran. 1972) ซึ่งจะได้นำเสนอให้เห็นในตอนหลังต่อไป การสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์จึงคำนึงถึงหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ที่มุ่งให้ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนภาษา มีความสนใจเมื่อเรียน และทำวิธีการเรียนการสอนให้ง่าย เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนให้อยากเรียน

1.4 วิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ทำให้การเรียนรู้ง่ายขึ้นโดยหลีกเลี่ยงการเน้นเรื่องความรู้เกี่ยวกับหลักไวยากรณ์ทางภาษา เพราะสิ่งนี้จะทำให้ผู้เรียนสูญเสียการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของผู้เรียนในทุก ๆ ด้านอันได้แก่ ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา แต่จะเป็นการเรียนรู้เฉพาะสติปัญญาเท่านั้น และไม่สามารถนำเอา

ความรู้ทางคำภาษาไปใช้เพื่อการสื่อสารในชีวิตจริงได้เลย วิธีการสอนภาษาวิธีนี้ มุ่งพัฒนาการสื่อสารทางภาษาของผู้เรียนในลักษณะที่สอดคล้องกับชีวิตจริง ไม่เน้นหลัก ไวยากรณ์ ผู้เรียนเกิดความอยากเรียนเพราะเห็นว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งที่ไม่ยาก สำหรับเขา (Stevick. 1980 : 162 - 163)

1.5 มีช่วงเวลาการสะท้อนกลับ (Reflection Period) ช่วยส่งเสริม การเรียนรู้ ช่วงเวลานี้มีขึ้นภายหลังการสนทนาสิ้นสุดลง โดยแบ่งรูปแบบตามขั้นตอนได้ 5 ลักษณะคือ (La Forge. 1983 : 84 - 87)

1.5.1 แสดงความรู้สึกต่อการแสดงออก ในตอนเริ่มต้น ผู้เรียน เพียงแต่กล่าวถึงสิ่งที่เขาได้ทำลงไประหว่างที่มีการเรียน ในลักษณะนี้ ผู้สอนจะมีปฏิกริยา แสดงความเห็นอกเห็นใจโดยนำไปสัมพันธ์กับประสบการณ์ของผู้เรียนขณะเรียนภาษาอังกฤษ ว่ามีผลกระทบอย่างไร

1.5.2 การประเมินค่าการแสดงออก ผู้เรียนจะประเมินค่า การแสดงออกของตนอย่างเข้มงวด และมีความตระหนักว่าตัวเองมีความรับผิดชอบ ต่อการสูญเสียโอกาสที่จะก้าวหน้าในภาษาอังกฤษ จึงน่าจะนำผลกระทบมาพิจารณาเป็น อย่างยิ่ง

ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้เร็วถ้าเปรียบเทียบกับประสบการณ์ประจำวันของตนกับ ประสบการณ์ในชั้นเรียนครั้งก่อน ๆ ครูควรสนับสนุนอย่างกว้างขวางในการก่อให้เกิดการใช้ ความพยายามในชั้นเรียน การรายงานความสำเร็จก่อให้เกิดขวัญหรือกำลังใจต่อชั้นเรียน การประเมินค่าการแสดงออกของผู้เรียนคนอื่น ๆ เป็นการส่งเสริมบรรยากาศในการเรียน

1.5.3 การแก้ไขข้อผิดพลาดสำหรับการแสดงออกในอนาคต ข้อสังเกต ของผู้เรียนจะมีรูปแบบดังนี้ "วันนี้ข้าพเจ้ากลัว ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไม่พูดเลย สิ่งนั้นไม่ดีเลย

สำหรับข้าพเจ้า คราวหน้าข้าพเจ้าจะใช้ความพยายามให้หนักขึ้น" มันเป็นความสำคัญที่จะแสดงแก่ผู้เรียนที่เชื่อว่า ไม่ใช่ตัวเขาคนเดียวเท่านั้นที่ต่อสู้กับความกลัว ผู้เรียนหลาย ๆ คนได้รับประสบการณ์จากความกลัวและพยายามจะเอาชนะมัน ซึ่งจะต้องนำมาดำเนินการ ดังนั้นการมีส่วนร่วมต่อสู้กับความกลัวในช่วงเวลาสะท้อนกลับจะเป็นการเพียงพอที่จะจัดหรือลดผลกระทบนี้ลง

1.5.4 การวิจารณ์การแสดงออกของกลุ่ม จะทำการวิจารณ์ได้ดังนี้ "หลายคนมาถึงห้องเรียนช้า ดังนั้นมันเป็นการยากที่จะเริ่มเรียนได้ทันที" ในจุดนี้ผู้เรียนจะได้รับการเตรียมตัวในการรับคำตำหนิจากครูภายหลังการใช้กระบวนการสะท้อนกลับมากขึ้น ตัวอย่างเช่น ครูสามารถเข้าร่วมการวิจารณ์และเพิ่มเติมสิ่งอื่น ๆ ที่ก่อให้เกิดอารมณ์ที่ไม่ดีในการแสดงออกของชั้นเรียน โดยยิทธิวิธีการของการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ที่ว่า ผู้เรียนเป็นแหล่งหรือศูนย์กลางการเรียนรู้ ขบวนการเรียนรู้จึงเกิดจากการกระทำของผู้เรียนเอง (Curran. 1972 : 22)

1.5.5 ข้อเสนอแนะสำหรับกิจกรรมของชั้นเรียน สิ่งที่ได้พิจารณาขึ้นมาภายในกลุ่ม ตลอดระยะเวลาของการเรียนและนำมากล่าวถึงในช่วงเวลาสะท้อนกลับได้แก่

1.5.5.1 การแนะนำกิจกรรมของชั้นเรียนในอนาคต

1.5.5.2 ความขัดแย้งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนรู้

1.6 ระยะเวลาที่มีการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ประมาณ 15 - 20 นาที วิธีการที่เรียนด้วยเวลาอันสั้นนี้ เป็นจุดหนึ่งที่สร้างความสบายใจให้กับผู้เรียน ลดความกลัว ความกังวลใจต่าง ๆ ทำให้อยากเรียนภาษามากกว่าวิธีเก่า ๆ ที่ใช้เวลาเรียนมากเกินไปในความคิดของผู้เรียน

ทั้ง 6 วิธีที่กล่าวมาข้างต้น เป็นหลักการของวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ โดยอาศัยหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ที่มุ่งเน้นไปที่ตัวผู้เรียน จิตใจผู้เรียน ความพร้อมของผู้เรียน มากกว่าหลักสูตร เนื้อหา ไวยากรณ์ โดยพยายามทำให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนภาษานั้นไม่ยาก และผู้เรียนเรียนด้วยความเต็มใจ

2. Participation เป็นหลักการสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์อีกวิธีหนึ่ง ที่ยึดหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา เพื่อทำให้ผู้เรียนอยากมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ โดยผู้เรียนเกิดความสบายใจ มั่นคงทางจิตใจขณะที่มีการเรียนรู้ ประกอบด้วยหลักการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.1 องค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้ผู้เรียนอยากเรียนภาษาค้นคว้าวิธีกลุ่มสัมพันธ์ (CLL) คือ ผู้สอน หรือครู ซึ่งในการสอนวิธีนี้เรียกว่า "วิทยากรภาษา" โดยที่วิทยากรภาษามีบทบาทต่างจากครู โดยเน้นที่ความเห็นอกเห็นใจของวิทยากรภาษาต่อผู้เรียน มีลักษณะเป็นที่ปรึกษามากกว่าผู้สอน (Schumann. 1975 : 227) ผู้เรียนจะไม่มีอาการตื่นกลัวเพราะวิทยากรภาษามีหน้าที่รับฟังการสนทนาของผู้เรียนโดยนิ่งเฉย ไม่ซักถาม และจะตอบคำถามเมื่อผู้เรียนซักถามเท่านั้น (Czarnecki and Ramos. 1975 : 1) วิทยากรภาษาจะทำตนเสมือนพ่อแม่ที่ให้ความรัก ความอบอุ่น และความเข้าใจผู้เรียนซึ่งเปรียบเสมือนลูก มอบความรักความเข้าใจให้ ในที่สุดผู้เรียนก็จะเข้าถึงความเป็นผู้ใหญ่ที่มีความรู้ความคิดด้วยตนเอง (Stevick. 1976 : 125 - 133)

นอกจากนี้วิทยากรภาษาจะต้องคำนึงบทบาทในฐานะเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ภาษา โดยใช้วิธีการตอบสนองที่นุ่มนวล ไว้วางใจในความสามารถของผู้เรียน พยายามสร้างความรู้สึกที่ดีให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนว่าตัวเขามีคุณค่า มีความหมายและมีความสำคัญต่อบุคคลอื่นจริง ๆ (Brown. 1980 : 76 - 77) วิทยากรภาษาควรระลึกไว้ว่าหน้าที่ของตนก็ต้องพยายามแสวงหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยกระตุ้นหรือเร้าใจให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาตามที่เขาต้องการให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และต้องพยายามหาทางส่งเสริมให้มีการเรียนรู้ภายในกลุ่มผู้เรียนอย่างกระตือรือร้น มีชีวิตชีวา (Stevick. 1974 : 20) พยายามเปิดโอกาสให้ผู้เรียนพูดสนทนากันอย่างเป็นอิสระ ดังนั้นพัฒนาการการเรียนรู้ของผู้เรียนจึงเกิดขึ้นจากการที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เอง (Newsletter. 1978 : 2) จากการที่ผู้เรียนมองเห็นคุณค่า เรียนด้วยความสบายใจ และมองเห็นผลที่ได้จากการเรียนรู้โดยปราศจากความขลาดกลัวในตัวเอง

2.2 องค์ประกอบตัวถัดไป คือวิธีการสอนที่อาศัยหลักการเพื่อสร้างความมั่นใจให้เกิดแก่ผู้เรียนขณะที่มีการเรียนรู้ อันมีองค์ประกอบที่เป็นตัวย่อว่า "SARD" (La Forge. 1983 : 64 - 69) โดยมุ่งพัฒนาผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน ดังนี้

2.2.1 S = Security หมายถึง การสร้างความมั่นใจ ในระยะแรกของการเรียนมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่วิทยากรภาษาจะต้องสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนภาษาให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกมั่นใจเสียก่อน ด้วยการให้ความอบอุ่น ให้ความเข้าใจ วิทยากรภาษาจึงต้องทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทบาทของตนในทางที่จะช่วยเหลือพวกเขาตามความคิดของสตีวิก (Stevick. 1977 : 19) งานของวิทยากรภาษาคือ จะต้องสร้างความมั่นใจให้สัมพันธ์กันสองประการคือ ความมั่นใจระหว่างตัวผู้เรียน และความมั่นใจทางค่านิยมวัฒนธรรม ความมั่นใจระหว่างตัวบุคคลนั้นจะเกี่ยวข้องกับบรรยากาศที่เป็นตัวสนับสนุนผู้เรียน ส่วนความมั่นใจทางค่านิยมวัฒนธรรมจะเกี่ยวข้องกับบรรยากาศในการเรียนที่มีการทำแบบฝึกหัดฝึกฝนเกี่ยวกับการเรียน ที่มีลักษณะที่แตกต่างกันของกลุ่มผู้เรียน

ความมั่นใจระหว่างตัวผู้เรียนสามารถสร้างขึ้นมาได้หลายวิธี เช่น

- ลดการประเมินผลการเรียนลง เช่นวิธีการสอบโดยใช้วิธีการอื่นแทน เช่น การสังเกตการพูดตอบคำถาม การปฏิบัติตามคำสั่ง
- เป้าหมายในการเรียนมีลักษณะเป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้เรียนในกลุ่ม เพื่อจุดประสงค์ที่จะแก้ไขปัญหา ตอบคำถาม หรือแสดงความจำนง
- กิจกรรมต่าง ๆ มุ่งเน้นจากการโต้สนทนาหรือโต้ตอบกันเพื่อโยงไปสู่การจดจำ โครงสร้างทางไวยากรณ์และแบบฝึกเกี่ยวกับการออกเสียง
- สำหรับการแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ วิทยากรภาษาควรจะเลื่อนออกไปก่อนจนกว่าจะถึงเวลาอันสมควร เพื่อที่ว่าผู้เรียนจะได้มีความกล้าพูดออกมาอย่างอิสระ โดยไม่ต้องหวงความผิดพลาด
- มีการจำกัดเวลาในการเรียน

ความมั่นใจทางค่านิยมวัฒนธรรมสามารถจะสร้างขึ้นมาได้โดยการสร้างแบบฝึกเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียนที่แตกต่างไม่เหมือนกับพื้นฐานของผู้เรียน เช่น การแนะนำตัว ซึ่งตามวัฒนธรรม

ชาวอเมริกันนั้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว สิ่งนี้จะต้องค่อย ๆ คัดแปลงไปอย่างเอาใจใส่ เพื่อให้ผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศจะได้มีความมั่นใจทางวัฒนธรรม

วิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ พยายามมุ่งเน้นการเรียนรู้ให้มีบรรยากาศที่มีความมั่นใจทั้งของผู้เรียนและผู้สอน ซึ่งระดับความมั่นใจนี้จะเป็นตัวกำหนดหรือตัดสินแนวโน้มทางจิตใจในการเรียนรู้ทั้งหมด (Curran. 1976 : 6)

2.2.2 A = Attention- aggression หมายถึง ความเอาใจใส่ และความโกรธของผู้เรียน ซึ่งเป็นงานอันคับคั่งของผู้สอน เคอราแนนมีความคิดว่าการเรียนรู้สามารถเกิดในที่แห่งหนใดก็ได้ ทั้งเหตุการณ์ที่แปลกหรือเหตุการณ์ที่ซ้ำ ๆ นานาเบื่อหน่าย สิ่งใดที่ใหม่เกินไปก็อาจจะแปลกไปกับการจะเก็บเอาไว้ในความทรงจำ อีกทั้งอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลมากเกินไป ในทางตรงกันข้ามสิ่งใดที่ผู้เรียนคุ้นเคยจนเกินไปก็อาจก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายได้ (Curran. 1976 : 7) ดังนั้นผู้สอนจึงต้องสร้างกิจกรรมการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมองเห็นคุณค่าต่าง ๆ ซึ่งจะทำให้สามารถควบคุมความเอาใจใส่สนใจของผู้เรียนให้อยู่ในอาณาเขตของห้องเรียนได้ การสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ในขณะที่เรียน ผู้เรียนได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน เหมือน ๆ กันที่ได้จากตัวครูผู้สอน ผู้เรียนสามารถที่จะพูดคุยเกี่ยวกับความรู้สึกและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่มีความหมายสำหรับตัวเขา (La Forge. 1983 : 66) หน้าที่ของครูผู้สอนในห้องเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ก็คือเพียงแต่ร่างเค้าโครงจุดประสงค์การเรียนรู้และตั้งกำหนดเวลาไว้ ผู้เรียนก็จะรู้สึกว่ามีอิสระที่จะแสดงออกในลักษณะที่เป็นความคิดริเริ่ม ซึ่งเคอราแนนเรียกว่า "ความโกรธของผู้เรียน" (Learner Aggression) และสติวิคเรียกว่า "การเปิดเผยความรู้สึกนึกคิด" (Assertion)

2.2.3 R = Reflection - Retention หมายถึง การครุ่นคิดไตร่ตรอง และการเก็บงำเอาไว้ของผู้เรียน เคอราแนนมีความคิดว่าการเก็บงำเอาไว้ถือเป็นกระบวนการขั้นสุดท้ายของการซึมซาบสิ่งที่ผู้เรียนได้เรียนรู้และสามารถทบทวนย้อนคืบนำมาใช้ได้ภายหลัง (Curran. 1976 : 8) การเก็บงำเอาไว้ได้รับการสนับสนุนจากการ

ครูนักไตร่ตรองในการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ช่วงเวลาการครุ่นคิดประกอบไปด้วยสองช่วงคือ ช่วงเวลาสงบนิ่ง (Silence) และช่วงเวลารายงาน (Mutual reporting) ความนิ่งเงียบจะช่วยให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ทบทวนบทเรียนที่ได้เรียนไปในครั้งก่อน ๆ

ในช่วงเวลาการครุ่นคิด ผู้สอนสามารถช่วยผู้เรียนให้รู้สึกเป็นอิสระจากความสงสัยและความยุ่งยากต่าง ๆ ซึ่งเป็นตัวขัดขวางการเรียนรู้โดยให้ความกระจ่าง ให้คำแนะนำ และช่วยเหลือในสิ่งที่ผู้เรียนพยายามจะพูดถึง ดำเนินการสอนโดยมุ่งให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนโดยคำนึงถึงผลสะท้อนที่ได้ในช่วงเวลาการครุ่นคิดของผู้เรียน การสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์มุ่งเน้นการพัฒนาคำว่าผู้เรียนที่จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนสามารถมองเห็นความก้าวหน้าและข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของตนได้อย่างชัดเจน

2.2.4 D = Discrimination หมายถึง การจำแนกแยกแยะเมื่อผู้เรียนสามารถจะเก็บใจความหลักของเนื้อเรื่องที่เรียนได้แล้ว เขาก็พร้อมที่จะแยกแยะมันออกมา โดยการสอนภาษาต่างประเทศแบบกลุ่มสัมพันธ์ตามระบบกลไก เอส เอ อาร์ ดี (SARD) นี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการจะติดต่อสื่อสารภายนอกห้องเรียนได้ กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์จะช่วยกระตุ้นผู้เรียนให้รู้จักประยุกต์และสามารถนำความรู้ที่เรียนไปพูดคุยกับบุคคลที่อยู่ในสังคมภายนอกห้องเรียนได้ เช่น ชาวต่างประเทศ

การสร้าง ความมั่นใจให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน เป็นสิ่งที่วิทยากรภาษาจะต้องตระหนักถึงอยู่ตลอดเวลา เพราะถ้าหากผู้เรียนเกิดความรู้สึกกลัวหรือเป็นกังวลว่าตนอาจจะเผลอออกไป วิทยากรอาจจะไม่พอใจ ซึ่งจะทำให้โอกาสที่ผู้เรียนจะแสดงออกน้อยลง ทำให้ความก้าวหน้าถอยลงด้วย วิทยากรภาษาจึงต้องพยายามสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้เอื้ออำนวยต่อการแสดงออกของผู้เรียนให้มากที่สุด

2.3 การสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ ให้ความสำคัญและพัฒนาผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน (Whole person) ได้แก่ ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา วิธีการนี้ไม่เพียงแต่คำนึงถึงจิตใจของผู้เรียนเท่านั้น แต่ยังสนใจในเรื่องความรู้สึก เจตคติ ความ

สนใจ ความกลัว ความรู้สึกไม่มั่นใจ ความขัดแย้ง ความตึงเครียด นั่นคือเน้นองค์ประกอบทางค่านิยมที่ควบคู่ไปกับองค์ประกอบทางค่านิยมความรู้สึกนั่นเอง การเรียนภาษาจึงเป็นแบบช่วยเหลือกัน มีการสร้างบรรยากาศความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนเหมือนเป็นบุคคลภายในกลุ่มสังคม (Varela. 1978 : 39)

ในเรื่องการเข้าถึงอารมณ์ และความรู้สึกของผู้เรียนอย่างลึกซึ้งในทุก ๆ ด้านตามการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้ เอสโคบาร์ได้ให้ความเห็นไว้ดังนี้ (Escobar. 1979 : 6)

1. สนใจว่ามีอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน
2. สนใจว่าจะอะไรคือเป้าหมายหลักของผู้เรียน อะไรคือความมุ่งหวังและอะไรคือค่าของผู้เรียน
3. สนใจว่าจะมีอะไรบ้างคือสาเหตุที่ทำให้เกิดการต่อต้านขึ้นภายในจิตใจของผู้เรียน
4. สนใจถึงสาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกไม่มั่นใจ เพื่อหาทางแก้ไขให้ดีขึ้น
5. สนใจว่าบรรยากาศในชั้นเรียนจะช่วยให้ผู้เรียนคลายความเครียดได้หรือไม่
6. สนใจในทัศนคติ (self- concept) เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา

2.4 ค่านึงถึงช่องว่าง (Space) ระหว่างผู้เรียนกับวิทยากรภาษา (Curran. 1972 : 91 - 96) เนื่องจากวิทยากรภาษามีความแตกต่างจากผู้เรียนทั้งทางด้านอายุ ประสบการณ์ในชีวิต และบุคลิกลักษณะ เมื่อผู้เรียนเรียนรู้จากวิทยากรภาษาช่องว่างจึงเกิดขึ้น วิทยากรภาษาจึงให้การเรียนรู้เกิดขึ้นโดยผ่านการตอบสนองโดยเสรีในหมู่ผู้เรียนเอง แต่อย่างไรก็ตาม วิทยากรภาษาต้องไม่สวมบทบาทครูและไม่อยู่ห่างไกลผู้เรียนมากเกินไปจนทำให้กระบวนการเรียนรู้เสียไป

มีการใช้ช่องว่างของผู้เรียนในการเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ อีกวิธีหนึ่ง คือ การจำกัดเวลา ซึ่งจะช่วยให้ช่องว่างของผู้เรียนถูกกำหนดให้อยู่ภายในขอบเขตตามที่ตกลงกันไว้ วิธีการนี้จะช่วยลดความวิตกกังวลในการที่ผู้เรียนจะโต้ตอบกันในชั้น เพราะเขาสามารถเรียนรู้กันในระยะเวลาที่จำกัด ความกังวลใจจึงน้อยลง ดังนั้นผู้เรียนจึงเข้าใจกิจกรรมการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น (La Forge. 1983 : 29)

วิธีการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้เป็นการเรียนรู้แบบกลุ่ม ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษไทยทั่ว ๆ ไป ครูมักทำหน้าที่เสริมช่องว่างของผู้เรียนเสียหมด การเรียนรู้จึงเกิดขึ้นเพียงมิติเดียวคือระหว่างครูกับผู้เรียนทั้งชั้น แล้วครูก็ทำการประเมินผลออกมาในรูปการทดสอบ ซึ่งเรียกการสอนแบบนี้ว่าแบบ "ครูเป็นศูนย์กลาง" ในทางตรงกันข้าม การเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ผู้สอนหรือวิทยากรภาษาต้องสร้างสะพานเชื่อมโยงให้มากขึ้น ปึกช่องว่างของผู้เรียนภายในขอบเขตของสามมิติ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างวิทยากรภาษากับผู้เรียนทั้งกลุ่ม วิทยากรภาษากับผู้เรียนแต่ละคน และระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง

การปึกช่องว่างเช่นวิทยากรภาษาจกัให้มีการแสดงความคิดเห็นในระยะสั้น ๆ (Curran. 1972 : 5) ในการที่ผู้เรียนให้การเสนอแนะระยะสั้น ๆ นี้ วิทยากรภาษาก็สามารถสร้างความรู้สึกลงในการเรียนรู้เป็นหมู่คณะในระยะเวลานั้น ๆ โดยวิทยากรภาษาจะอธิบายถึงวัตถุประสงค์ของกิจกรรมการเรียนรู้ และให้ความกระจ่างในเรื่องการจำกัดระยะเวลา วิทยากรภาษาไม่เป็นผู้เสนอหัวข้อที่จะเรียน หรือมีการบังคับให้ผู้เรียนตอบสนอง วิทยากรภาษาเพียงแต่คอยปฏิบัติกริยาของผู้เรียนที่ปรากฏออกมา และคอยเสริมความพยายามของเขาในการสร้างการสนทนาขึ้นมาเอง วิธีการเจียบแต่คอยช่วยเสริมนี้ จะช่วยการเรียนรู้ที่มีผู้เรียนเป็นศูนย์กลางซึ่งเป็นวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

2.5 การสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ให้ความสำคัญต่อความเจียบ (Stevick. 1970 : 119) เพราะคำนึงถึงหลักการทางจิตวิทยาที่ว่า เมื่ออยู่ใน

ช่วงเจียนผู้เรียนกำลังใช้ความคิด และชี้แนะนักหาแนวทางที่จะแก้ปัญหา หรือมีแนวความคิดในการสร้างสรรค์ ในชั้นเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์สมาชิกในกลุ่มต่างก็เตรียมเสนอข้อความที่ตนจะใช้สนทนา การได้รับอิสระในการพูดเช่นนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแต่ละคนเกิดการเรียนรู้เอง วิทยากรภาษาจะเจียน ความเจียนของวิทยากรภาษาจะเป็นตัวกระตุ้นเตือนให้ผู้เรียนเกิดการยอมรับบทบาทในการสนทนาภาษาต่างประเทศกับเอง (Curran. 1972 : 92) แต่วิทยากรภาษาก็จะต้องเตรียมพร้อมเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนหากพวกเขาขอร้อง โดยคำร้องตนในฐานะเป็นผู้ควบคุมและเป็นผู้นำในการให้กำลังใจ วิทยากรภาษาจะเริ่มค้นแก้ไขปัญหาวางภาษาของผู้เรียนในจุดที่ต้องเมื่อผู้เรียนไม่รู้สึกลัวที่จะสนทนาเป็นภาษาต่างประเทศ (โดยอาศัยกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์) ซึ่งวิธีการนี้จะนำไปสู่ความก้าวหน้าในการเรียนภาษา จึงไม่เกิดความล้มเหลวอันเนื่องมาจากการสลับบทบาทกันระหว่างผู้เรียนและวิทยากรภาษา จากประสบการณ์ของ ลาฟอรัจ พบว่า ผู้เรียนมีความสามารถที่จะสร้างความสัมพันธ์ในการพูดภาษาอังกฤษในทางบวกจากการเรียนแบบกลุ่มสัมพันธ์มากกว่าการเรียนสนทนาแบบอื่น ๆ

2.6 เป็นการเรียนรู้ที่คำนึงถึงความหมาย ความรู้สึก และค่านิยม

(La Forge. 1983 : 90 - 91)

กิจกรรมใด ๆ ก็ตามที่สร้างขึ้นโดยยึดความหมายเพื่อจัดระบบข่าวสารและโครงสร้างถือเป็นวิธีการหนึ่งที่ยึดหลักทางจิตวิทยา (Wexler. 1974 : 65) ขบวนการในการสร้างโครงสร้างอย่างมีความหมาย จะไม่แตกต่างไปจากการแยกข่าวสารในสถานการณ์ทางโลกของพวกเขา มนุษย์ไม่จำเป็นต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมภายนอกในการเปลี่ยนแปลง แต่เราสามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงด้วยตัวเองโดยอาศัยการจัดระบบข่าวสารที่มีความหมาย มนุษย์เรามีประสิทธิภาพที่จะเป็นแหล่งทรัพยากรของตนเองในการ

จิตองค์การและการเปลี่ยนแปลง เราสามารถแยกแยะและสังเคราะห์ลักษณะใหม่ ๆ
ของความหมายของข่าวสารที่หลากหลายและซับซ้อนที่ตัวเองได้รับมา

การแลกเปลี่ยนความหมายเกิดขึ้นในช่วงเวลาการสะท้อนกลับของการเรียนภาษา
แบบกลุ่มสัมพันธ์ เพราะเป็นการเปิดโอกาสในการปรับโครงสร้างของผู้เรียนที่ปฏิบัติต่อกัน
ในระหว่างประสบการณ์การเรียนรู้ ขบวนการเรียนรู้แบบสะท้อนกลับจะมีประสิทธิภาพถ้า
การสะท้อนกลับเป็นการทำหน้าที่ทางวัฒนธรรมของสมาชิกในกลุ่มเอง ดังนั้นการแลกเปลี่ยน
ความหมายจึงเป็นลักษณะสำคัญของวัฒนธรรม

ในค่านิยมรู้สึกของการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ผู้เรียนสามารถจะเข้าถึง
ความรู้สึกของตนเอง ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับความจริงตามธรรมชาติ ผู้เรียนจึงพยายามใช้
สื่อกลางของภาษาเป้าหมาย

นอกจากขบวนการสร้างความหมายและประสบการณ์แล้ว สิ่งกระตุ้นผู้เรียนอีก
อย่างหนึ่งคือ ผลที่ผู้เรียนได้รับ การนำเข้าหาตัวเองเป็นการให้ที่เป็นแนวทางที่
สมบูรณ์ต่อสิ่งที่เขาเคยรู้อย่างบางอย่าง สิ่งนี้จะอยู่นอกเหนือการรับรู้ (Curran.
1969 : 40) การให้เขาอยู่ในกลุ่มที่เขารู้จัก เขาจะสร้างข้อผูกมัดพิเศษอย่างหนึ่งขึ้นมา
สำหรับตัวเขาเอง โดยใช้วิธีการบางอย่าง อันได้แก่ ประสบการณ์ความหมาย ความรู้สึก
บวกกับระดับของการลงทุนของตนเอง ความสัมพันธ์นั้นแสดงออกมาในรูปของค่านิยมของ
ตนเอง เมื่อเขาเอาใจใส่ต่อบางคนหรือบางสิ่งถึงได้ว่าเขาได้ลงทุนด้วยตัวเองอย่าง
สมบูรณ์ ไม่ใช่เป็นเพียงการรับรู้แต่ภายนอกเท่านั้น การเรียนรู้ภาษาด้วยวิธีการกลุ่ม
สัมพันธ์ จึงอิงวิธีการของการให้คำปรึกษาและจิตเวชวิทยา (Psychotherapy)

ในการกำหนดรูปแบบความสัมพันธ์ส่วนบุคคล เพื่อให้ให้เกิดการเรียนรู้แบบมีความหมายโดย
ใช้สถานการณ์ที่เป็นจริง เพื่อจะได้กลายมาเป็นค่านิยมส่วนบุคคล เนื่องจากได้มีการลงทุน
ในความหมายเหล่านี้ด้วยตนเอง มีการเกี่ยวข้องกับคนอื่นในกลุ่มแบบสร้างสรรค์ จึงถือ
ได้ว่าความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นเป็นความสัมพันธ์ที่แท้จริง (Authentic relationship)
และเป็นงานที่ก่อให้เกิดการสร้างสรรคทั้งของตนเองและเพื่อผู้อื่นด้วย (Curran. 1968:27)

ความหมายและคุณค่าของการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันในฐานะที่เป็นแรงกระตุ้นผู้เรียน (Curran. 1969 : 40) การเรียนภาษาถือเป็นการพัฒนาของมนุษย์ในลักษณะที่มีแรงกระตุ้น ผู้เรียนจะมีความก้าวหน้าในภาษาใหม่ถ้ามีค่านิยมและแรงกระตุ้นนั้น สภาวะต่าง ๆ ทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นจะมีลักษณะที่เรียกว่า "ความสนใจ" โดยมีการกำหนดวัตถุประสงค์และความสำเร็จตามที่คุณเรียนต้องการ ความตึงเครียดทางสร้างสรรค์หรืออารมณ์จะเกิดขึ้นและสัมพันธ์กับคุณค่า หรือความสนใจของตัวเอง เมื่อใช้วิธีการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์แล้ว สามารถก่อให้เกิดค่านิยม 2 ประการคือ การเปลี่ยนแปลงทัศนคติต่อการเรียนภาษา และการปรับปรุงภาพพจน์ของตนเองในการเรียนภาษา ซึ่งจะก่อให้เกิดความสัมพันธ์กับผู้อื่นในเนื้อหาทางวัฒนธรรม

3. Socialization เป็นหลักการสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ที่ยึดหลักภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยาที่ให้ผู้เรียนมีการสังสรรค์ และวิสาสะกันในกลุ่มเพื่อให้ผู้เรียนมีความก้าวหน้า และต้องการเรียนภาษาอังกฤษ ทั้งมีรายละเอียดต่าง ๆ ดังนี้

3.1 วิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ อาศัยหลักทางสังคมวิทยาที่ว่า การเรียนรู้เป็นสัญญา (Contract) สัญญาก็คือข้อตกลงของบุคคลกลุ่มหนึ่งร่วมกันทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายบางประการ ซึ่งตรงกันข้ามกับการเรียนในห้องเรียน การเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เกิดขึ้นเป็นกลุ่ม เคอร์แกน (1972, 30) ใช้คำว่า "การรวมชุมชน" (Community) มากกว่าคำว่า "กลุ่ม" (Group) เพราะการรวมชุมชนเกิดขึ้นเมื่อมีสัญญาก่อกัน การมีสัญญาระหว่างผู้เรียนทำให้เห็นความแตกต่างของการเรียนแบบรวมชุมชน จากรูปแบบของการเรียนรู้แบบรวมกลุ่ม (Curran. 1976 : 50 - 51) นอกจากนี้ "การรวมชุมชน" ยังเป็นการเปลี่ยนแปลงบทบาท วิทยากรภาษาต้องมีความสามารถพลิกแพลงในการเปลี่ยนบทบาทการสอนเพื่อทำให้เกิดปฏิริยาโต้ตอบซึ่งกันและกันเรื่อยไป บทบาทของผู้เรียนก็ต้องเปลี่ยนแปลงตามไปด้วยในขณะที่มีความมั่นใจ

และไม่ต้องการพึ่งใครในการพูดภาษาต่างประเทศ (Stevick. 1976 : 126)

นอกจากนี้วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ ถือหลักการที่ว่า ภาษาเป็นกระบวนการทางสังคม มนุษย์คือบุคคลในสังคมที่ใช้ภาษาคิดและตอบโต้กัน มนุษย์เป็นผู้ผลิตภาษา และเป็นผู้สนองตอบอย่างสร้างสรรค์และมีชีวิตชีวา ซึ่งสามารถจำแนกลักษณะของภาษาในแง่ทางสังคมวิทยาที่นำมาใช้ในการสอนแบบนี้ได้ 6 ประการคือ (La Forge. 1983 : 2)

3.1.1 ภาษาคือสิ่งที่กลุ่มชนทำการตกลงกัน ดังนั้นวิธีสอนของคนทั้งหมดจะแสดงออกเมื่อปรึกษาหารือกัน (Curran. 1969 : 43)

3.1.2 การเรียนการสอนภาษา ต้องเพ่งเล็งถึงงานหรือวิธีการที่มีลักษณะทำความเข้าใจกัน

3.1.3 เนื่องจากภาษาเกิดจากกลุ่มชน เป้าหมายที่ใช้ศึกษาระหว่างคนในกลุ่มต้องเป็นเป้าหมายร่วมกัน และวิธีการศึกษาต้องเป็นลักษณะของการติดต่อของบุคคลต่อบุคคลตามที่เป็นจริงในสังคม

3.1.4 แบบฉบับในการเรียนการสอนภาษาต้องเน้นการพัฒนาเนื่องจากภาษาเป็นสิ่งที่พัฒนาสังคม

3.1.5 วิธีการเรียนการสอนภาษาไม่ได้หมายถึงการติดต่อสื่อสารควยวจาเท่านั้น แต่รวมถึงการสื่อสารทางคำจิกใจควย (Psychomatic Communication)

3.1.6 ในการเรียนภาษา คำนี้ถึงการนิ่งเงียบ และการโต้ตอบของผู้เรียนในกลุ่มระหว่างเวลาสะท้อนกลับ เพราะถือเป็นกระบวนการทางวัฒนธรรมในการเรียนภาษาในสังคม

ทัศนะการมองภาษาว่าเป็นกระบวนการทางสังคมนั้นแตกต่างจากแนวความคิดในเรื่องที่ว่าภาษาคือการสื่อสาร เพราะการสื่อสารจริง ๆ ควรมีความหมายมากกว่าเป็น

ข้อความที่ส่งจากผู้พูดถึงผู้ฟัง (Coward and Ellis. 1977 : 79) การสื่อสาร
ควรเกี่ยวข้องกับไม่เพียงแต่เป็นการส่งรายละเอียดระหว่างบุคคล แต่ควรเป็นการสร้าง
ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง (Coward and Ellis. 1977 : 80) ดังนั้น
ภาวะแวดล้อมทางสังคม ประชาชนพลเมืองและภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการจะ
ทำให้เข้าใจภาษาได้ (Peng. 1975 : 13 - 14)

เนื่องจากภาษาไม่ได้เป็นนามธรรมแต่เป็นวิธีการทางสังคม ดังนั้นการกำหนด
คุณลักษณะพิเศษทางภาษาศาสตร์จะกำหนดจากบริบทสังคม นั่นคือการเรียนภาษาจะต้อง
ควบคู่ไปกับสถานการณ์เสมอ (Crystal and Davy. 1969. 1973 : 73) การให้ตอบ
ระหว่างบุคคลต้องอาศัยหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและสังคมวิทยา (Halliday.
1975 : 1) ฮอลลิเดย์ ได้กล่าวว่า ในการเรียนภาษาจะต้องคำนึงถึงระบบของ
ความหมายที่แสดงความเป็นจริงทางสังคม และการสนทนาโต้ตอบกันต้องอาศัยความ
เป็นจริงทางวัฒนธรรมของผู้เรียนด้วย (Halliday. 1975 : 139 - 140) ผู้ที่มี
ความเห็นว่ วัฒนธรรมเป็นขบวนการทางภาษา (Hall. 1973) ขบวนการทาง
การสื่อสาร (Condon and Yousef. 1975) ขบวนการทางสังคม (Hirschmeier
and Yui. 1981) หรือขบวนการทางการศึกษา (Brook. 1969) นั้นได้มอง
ขบวนการเรียนภาษาที่เกิดขึ้นในหัวสมองของผู้เรียนว่าเป็นขบวนการรับรู้ที่เกิดขึ้นในสภาพ
แวดล้อมของความสัมพันธ์ทางสังคม ความเป็นจริงที่สร้างขึ้นมาเป็นความจริงทางวัฒนธรรม
ซึ่งถือเป็นหนทางที่ผู้เรียนสร้างขึ้นมามีสื่อความหมายในการเรียนรู้ (La Forge.
1983 : 15)

การสอนที่มุ่งแนวทางด้านสังคมโดยให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นนั้นย่อมได้รับผลดี
ในการแก้ปัญหาการเรียนรู้โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะ
การเรียนภาษาต่างประเทศนี้มิใช่การเรียนแบบท่องจำ แต่เป็นการเรียนรู้ที่มีลักษณะ
ใช้ภาษาในทางสร้างสรรค์ (Corbluth. 1974, Stevick. 1974) ในปัจจุบัน

โดยทั่วไปแล้วเรามองการเรียนภาษาต่างประเทศว่าเป็นเพียงกระบวนการรับรู้ เรา
มิได้คำนึงถึงด้านจิตใจและความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในตัวผู้เรียน (Curran. 1968 :
295) ซึ่งที่จริงแล้วการเรียนภาษาคควรมีการพัฒนาความสัมพันธ์ของกลุ่มผู้เรียน และให้
ประสบการณ์การเรียนรู้ที่ประกอบด้วย จิตวิทยา สังคม และวัฒนธรรม นอกเหนือจาก
วิธีการสอนที่มุ่งเน้นแต่คานพฤติกรรม (Bradford. 1970 : 75)

ในการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ เป้าหมายที่สำคัญคือ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้รับ
การพัฒนาตามกระบวนการทางสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ผู้สอนมองการเรียนรูภาษา
ว่าเป็นการสร้างประสบการณ์ส่วนตัว ประสบการณ์ทางสังคม และประสบการณ์ใน
การสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพของผู้เรียน ในการเรียนผู้เรียนจะไม่เรียนตามลำพังหรือ
เรียนแข่งกับผู้อื่นอีกต่อไป แต่จะเรียนร่วมกัน และเมื่อเรียนแล้วก็สามารถนำไปใช้ได้
ในชีวิตประจำวันเพื่อแก้ปัญหาต่อไป การเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์จึงมีความหมายที่กว้างว่า
เป็นสื่อการเรียนรู้ของจิต ที่รวมกลไกในการเรียนรู้ทางสังคมผ่านวัฒนธรรมของผู้เรียน
(La Forge. 1983 : 26)

3.2 หลักทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยาที่มีวิธีการเรียนภาษาแบบ
กลุ่มสัมพันธ์คำนึงถึงอีกลักษณะหนึ่งคือ กลไกการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม (Cultural
Learning Mechanisms) ซึ่งแสดงออกถึงการตอบสนองของกลุ่มผู้เรียนต่อสถานการณ์
ทางสังคมที่กำหนดไว้ สามารถมองได้ในฐานะที่เป็นรูปแบบของประสบการณ์การเรียนรู้
ของกลุ่ม (Egan. 1970 : 18) ผู้เรียนกลุ่มหนึ่ง ๆ จะมีสถานการณ์การเรียนรู้ตาม
มิตินัยสำคัญของรูปแบบทางวัฒนธรรมของพวกเขาเอง ลักษณะพิเศษและน่าสนใจนี้จะ
ยกตัวอย่างให้เห็นในสังคมญี่ปุ่นซึ่งเกิดขึ้นกับนักเรียนมัธยมปลาย โดยมองในแง่การแบ่งชั้น
กลไกการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมภายในมิตินัยการเรียนรู้ทางสังคมและแสดงถึงการทำงานของ
แต่ละกลุ่มด้วย

ชาวญี่ปุ่นแบ่งชั้นกลไกการเรียนรู้ในแง่ของค่านิยมทางสังคม โดยอิงมิติ 4 รูปแบบ
คือ ทางตรง ทางนอน ทางลึก และในแง่ของจริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่

ในค่านจริยธรรม การกำหนดบทบาทในการปฏิบัติหน้าที่ ซึ่งประกอบด้วยแรงกดดันจากภายนอกบุคคลที่สร้างขึ้นโดยสังคมญี่ปุ่นทำให้เกิดแนวความคิดในแต่ละคนเกี่ยวกับการกำหนดบทบาททางสังคมด้วยตัวของเขาเอง (Hirschmeier and Yui. 1981 : 44 - 52) ในการศึกษาภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีแนวโน้มที่จะให้คำจำกัดความความสัมพันธ์ของพวกเขาตามรูปแบบทางค่านิยม ผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศแบบกลุ่มสัมพันธ์นั้นจะถูกพิจารณาถึงกำหนดบทบาทในการปฏิบัติหน้าที่ ในช่วงเวลาสะท้อนกลับ เพื่อยืนยันความสำเร็จในแง่ของสัญญาการเรียนรู้ของผู้เข้าร่วมทุกคน

สำหรับมิติแบบทั้งตรง การเรียนรู้จะเกิดขึ้นก่อนระหว่างครูและกลุ่มทั้งหมดต่อมาระหว่างครูกับผู้เรียนแต่ละคน มิติแบบแนวนอน การเรียนรู้เกิดขึ้นระหว่างตัวผู้เรียนเอง เนื่องจากช่องว่างของผู้เรียนถูกกำหนดขึ้นในการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ผู้เรียนจึงมีอิสระตลอดเวลาในการสร้างประสบการณ์ของกลุ่มที่มีรูปแบบทางวัฒนธรรมของตนเอง

ดังนั้นการแบ่งชั้นกลไกการเรียนรู้ทางสังคมของชาวญี่ปุ่นจึงถูกแบ่งในแง่ของรูปแบบค่านิยมทางสังคม ใ้กดังนี้

1. การแบ่งชั้นทางอายุ ความสัมพันธ์ในการเรียนรู้ทางสังคม ใ้แก่การแบ่งชั้นโดยคำนึงถึงอายุและประสบการณ์ในการทำงาน (Nakane. 1970 : 26) ในประเทศญี่ปุ่น ตำแหน่งหัวหน้ากลุ่มได้รับการแต่งตั้งโดยอาศัยอาวุโสเป็นเกณฑ์ ลักษณะเช่นนี้จึงเป็นข้อควบคุมชีวิตทางสังคมและกิจกรรมของแต่ละคนไม่ว่าจะเกิดในสถานการณ์ใด (Nakane. 1979 : 29) ถ้ามองรูปแบบการเรียนภาษาต่างประเทศแบบกลุ่มสัมพันธ์ก็ยังคงกำหนดขึ้นมาโดยอาศัยการแบ่งชั้น ซึ่งคำนึงถึงพัฒนาการความเจริญเติบโต 5 ชั้น ตั้งแต่วัยเด็กไปจนถึงความชำนาญสมบูรณ์ของวัยผู้ใหญ่ (Curran. 1972 : 128)

2. ชมรมซึ่งถือเป็นโรงฝึกงาน กลุ่มการเรียนรู้เป็นกลุ่มการเรียนรู้แบบไม่เป็นทางการ ที่เรียกว่า "ชมรม" (Club) กิจกรรมนอกหลักสูตรของโรงเรียนญี่ปุ่น

ยุคใหม่จะถูกจัดขึ้นมาให้เป็นหน่วยทางสังคมขนาดเล็ก ๆ แต่มีข้อผูกพันอย่างเหนียวแน่นของผู้เรียนด้วยกันเองทั้งที่เป็นวัยรุ่นและที่มีอายุมาก ชมรมนี้คนหนุ่มสาวจะเป็นฝ่ายให้บริการคนที่มียุมากกว่าตน และในขณะเดียวกันก็เรียนรู้จากพวกเขาด้วย สมาชิกจะได้รับอนุญาตให้ทำเนิงานของชมรมตามที่พวกเขาเห็นว่าเหมาะสม เนื่องจากเพื่อความมั่นคง ปลอดภัย นักศึกษาที่ชื่นชอบที่จะอยู่ในชมรมเดียวกันตลอดเวลาที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนมากกว่าการเปลี่ยนกิจกรรม

3. การจับคู่ หรือกลุ่ม การเรียนรู้ทางสังคมของการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์สามารถแสดงออกโดยไม่เพียงแต่ระหว่างครูและกลุ่มทั้งหมดเท่านั้น แต่รวมถึงระหว่างครูและผู้เรียนแต่ละคนในกลุ่มด้วย ในห้องเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ผู้เรียนจะถูกแบ่งออกเป็น 2 แถว พวกเขาจะสนทนากันเป็นภาษาอังกฤษ 3 นาที แล้วเปลี่ยนคู่ไป ผู้สอนจะมายืนอยู่ในแถวด้วย และพูดคุยกับผู้เรียนแต่ละคนเป็นเวลานับ ๑ นาที อย่างไรก็ตามเนื่องจากเวลาจำกัด จึงเป็นไปได้ที่ผู้สอนจะพูดคุยกับสมาชิกในทุกคนในกลุ่ม ครูจะแสดงท่าทางซึ่งผู้เรียนตีความหมายได้ว่าผู้สอนสนใจสมาชิกที่เรียนทุกคน

4. การสัมภาษณ์ อีกตัวอย่างหนึ่งของกลไกทางวัฒนธรรมระหว่างครูกับผู้เรียนแต่ละคนคือการสัมภาษณ์ ถ้าความเข้าใจนิเทศน์ขึ้นมาจากในกลุ่มชาวญี่ปุ่น การอธิบายความสัมพันธ์ทางสังคมสามารถแสดงผลออกมาได้โดยการหยุดกิจกรรมชั่วคราว แล้วแบ่งกลุ่มเป็นหน่วยเล็ก ๆ เพื่อสัมภาษณ์ ซึ่งการสัมภาษณ์สามารถยืดหยุ่นได้จนกระทั่งสามารถนำมาใช้ได้ภายในวิธีการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

5. การแนะนำตนเอง การแนะนำตนเองเกิดขึ้นบ่อย ๆ ในสังคมญี่ปุ่น แต่ครั้งกลุ่มใหม่จะถูกสร้างขึ้นมาก กลไกการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมอื่น ๆ จำนวนมากเกี่ยวข้องกับกิจกรรมของกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งครูไม่ได้เข้าร่วมด้วย ถ้าหากเป็นที่ต้องการ ครูจะต้องพร้อมเสมอในการให้ความช่วยเหลือ

6. การเล่าเรื่องด้วยภาพ การเล่าเรื่องด้วยภาพเป็นรูปแบบวัฒนธรรมของญี่ปุ่นในการเล่าเรื่อง ซึ่งสามารถนำมาเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ทันทีตามประสบการณ์ แต่

ละกลุ่มจะได้รับการขอร้องให้แต่งเรื่องเป็นภาษาอังกฤษ หลังจากภาษาอังกฤษได้รับการแก้ไขแล้ว ผู้เรียนจะแสดงท่าทางด้วยชุดแผนภาพขนาดใหญ่ แต่ละกลุ่มจะเสนอการเล่าเรื่องด้วยภาพให้แก่ผู้เรียนทั้งห้อง กลุ่มชาวญี่ปุ่นทุกระดับอายุ จะเกี่ยวข้องอย่างลึกซึ้งในกิจกรรมที่สร้างสรรค์ การเล่าเรื่องด้วยภาพเป็นรูปแบบที่ชัดเจนของการเรียนวัฒนธรรมของชาวญี่ปุ่น ฉากที่พรรณนาเอาไว้จะคล้ายกับฉากแบบญี่ปุ่น แต่ประชาชนจะติดต่อสัมพันธ์กันโดยการใช้ภาษาอังกฤษ บ่อยครั้งที่ฉากจะประกอบด้วยลักษณะที่เป็นจริงบางอย่างของชีวิตแบบอเมริกัน ไม่ว่าจะเป็นเกิดขึ้นในลักษณะใด ขบวนการทางจิตวิทยาจะมีผลมากกว่าการรับรู้ จินตนาการทางวัฒนธรรมของผู้เรียนจะเกี่ยวกับลีและรูปแบบ ขบวนการในการเรียนรู้ทางสร้างสรรค์ของการเล่าเรื่องด้วยภาพจะเกิดขึ้นใน 3 ระดับคือ ระดับการรับรู้ (โดยอาศัยการแต่งเรื่องเป็นภาษาอังกฤษ) ในระดับการมีประสบการณ์ (โดยสร้างแผนการที่จะดึงดูดความสนใจและความตั้งใจของชั้นเรียน) และระดับจินตนาการ (โดยการพรรณนาเรื่องด้วยลีและรูปแบบ)

ถ้าเราจะมองถึงกลไกการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมอย่างละเอียด โดยมองผ่านการแบ่งกลไกที่สำคัญ 3 ประการคือ การแบ่งชั้นทางอายุ ชมรมก๊สซูกุ และการสะท้อนความเจ็บปวด ใจดังนี้

การแบ่งชั้นทางอายุ มองผ่านทางการศึกษา ก่อนจะมาถึงยุคโรงเรียนสมัยใหม่ในประเทศญี่ปุ่น การศึกษาของคนหนุ่มสาวถูกแบ่งเป็นกลุ่มย่อยขนาดเล็กห้อมล้อมครูคนเดียว (Dore, 1965) กลุ่มดำเนินการโดยอาศัยพื้นฐานของกฎเป็นชุด ๆ และให้ความหมายที่เป็นแนวทางการทำงานของกลุ่ม กฎจะเปลี่ยนแปลงไปขณะที่กลุ่มเคลื่อนไหวต่อไป แต่พอถึงตอนหนึ่งคอนิโตในการพัฒนาของกลุ่ม การกำหนดกฎเกณฑ์ก็จะนำมาปฏิบัติได้ (Egan, 1970) นี่คือบทสรุปทางจิตวิทยาที่ครอบคลุมประสบการณ์ของกลุ่ม

ชมรมก๊สซูกุ เขาอาจจะสังเกตกลไกในการแบ่งชั้นได้ในชมรมก๊สซูกุ ถึงแม้ว่าจะมีรูปแบบที่แตกต่างกันก็ตาม โดยดำเนินการในองค์กรทางสังคมของกิจกรรมนอกหลักสูตรของโรงเรียนญี่ปุ่นในยุคใหม่ กิจกรรมในทางสร้างสรรค์เป็นรูปแบบไม่เป็นทางการของการเรียนรู้ ซึ่งจะถูกดำเนินการในกลุ่มสัญญาที่เป็นจุดศูนย์กลางที่เรียกว่า "ชมรม" (Club)

การสรุปข้อสัญญาสามารถเข้าใจได้ ครอบคลุมลักษณะทั้งหมดของประสบการณ์กลุ่ม หรือ อาจจะนำมาเป็นจุดศูนย์กลาง โดยอ้างถึงลักษณะพิเศษของประสบการณ์ ในฐานะที่เป็น หน่วยย่อยที่เข้าใจกันได้ (Egan. 1970 : 61)

ส่วนของกลไกทางวัฒนธรรมของชุมชนญี่ปุ่นก็คือ ชุมรมกิสซูกุ ศัพท์คำว่า "กิสซูกุ" ของญี่ปุ่นบางทีอาจจะตรงกับคำอังกฤษว่า "camp-in" ซึ่งตามความหมายแบบอเมริกันคือการไปปิดนิกะยะยาวเพื่อวัตถุประสงค์ในทางสันตินาการ

โรงฝึกงานหรือกิสซูกุจะถูกดำเนินการโดยแต่ละชุมชน ในฐานะเป็นประสบการณ์ การเรียนรู้ทางสังคมที่แท้จริง ซึ่งถูกสร้างขึ้นโดยสัญญาที่แน่นอน ความปกติกิสซูกุจะถูก ดำเนินการในฐานะเป็นการตอบสนองของกลุ่มต่อการทดลองบางอย่างในฐานะเป็นการแข่งขัน อย่างหนึ่ง หรือบางทีอาจจะเป็นตัวอย่างของความยุ่งยากในกลุ่ม วัตถุประสงค์ของกิสซูกุ ก็เพื่อเตรียมคนทั้งหมดทางจิตใจ ร่างกาย และอารมณ์ กิสซูกุสามารถให้การพิสูจน์ได้ใน ในฐานะที่เป็นกลไกทางวัฒนธรรมพิเศษ ซึ่งสัญญาสามารถนำมาขยายได้ในประสบการณ์ที่ ดำรงอยู่ ลักษณะ 5 อย่างของสัญญาซึ่งแต่ละกลุ่มได้นำมาดำเนินการตามวัตถุประสงค์ได้แก่ สัญญา การศึกษาคือสัมพันธ์ ขบวนการ เนื้อหาและวัตถุประสงค์ การพิจารณาวัตถุประสงค์ แต่ละอย่างนี้ร่วมกับกลไกทางวัฒนธรรมก็จะช่วยให้เราเข้าใจถึงการที่กิสซูกุปฏิบัติการในฐานะ เป็นหน่วยทางสังคม

การสะท้อนความเจียม นอกจากระบบการแบ่งอายุและชุมชนกิสซูกุ กลไกทาง วัฒนธรรมของความเจียมและการสะท้อนจะนำมาปฏิบัติในกลุ่มสังคมของชาวญี่ปุ่นในปัจจุบัน การกำหนดเวลาถือเป็นวัตถุประสงค์ตามสัญญาของกลุ่ม สำหรับวัตถุประสงค์ด้านการศึกษาคือสัมพันธ์ กันจะถูกมองได้ในกิจกรรมซึ่งอาจจะได้รับอนุญาตหรือถูกห้ามในช่วงเวลาของความเจียม วัตถุประสงค์ของการศึกษาคือสัมพันธ์กันเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อบรรลุความสำเร็จของสัญญาและฝังอยู่ ใจกลางของประสบการณ์ของสัญญา (Egan. 1970 : 76) ตัวอย่างเช่นในระหว่างชุมชน กิสซูกุ การศึกษามทางสติปัญญาได้ดำเนินไปด้วยความเจียม ซึ่งความเจียมระหว่างกิสซูกุ จะได้รับการพิจารณาว่าเป็นการเตรียมการที่สำคัญทางจิตใจ ทุกเย็นระยะเวลาของการ

สะท้อนของกลุ่มจะถูกจัดขึ้นประมาณ 1 ชั่วโมง แต่ละกิจกรรมของวันจะถูกพบพบ
 ในรูปของเนื้อหาและขบวนการ วัตถุประสงค์ของเนื้อหาได้แก่ เหตุการณ์ต่าง ๆ ของ
 การกำหนดเวลาในการทดลองในแผนการที่กลุ่มทำขึ้นมา วัตถุประสงค์ของขบวนการ
 อ้างถึงแนวทางที่กลุ่มได้ดำเนินการกิจกรรมของตน ความแตกต่างระหว่างการแสดงออก
 ความอุดมคติและการแสดงออกที่แท้จริงก่อให้เกิดความฉงนหลายอย่าง ความฉงนที่ดำรงอยู่
 ซึ่งสามารถลดล้างได้โดยการให้รางวัลและการทำโทษ นอกจากสิทธิพิเศษของคำดังแล้ว
 ผู้นำค่างก็พอใจต่ออำนาจในการพิจารณาตัดสิน เนื่องจากเขาเป็นผู้ดูแลสัญญา (Egan.
 1970 : 215)

กลไกทางวัฒนธรรม เช่นการแบ่งชั้นทางอายุ ชุมชนกึ่งชุก และประเพณีการ
 สะท้อนและความเจ็บ เป็นกรปฏิบัติหน้าที่ทางการศึกษาในญี่ปุ่น วิธีการสอนอาศัย
 พื้นฐานทางวัฒนธรรมในกลไกการเรียนรู้ที่ดำเนินการอยู่ในสังคมโดยมีรูปแบบที่เข้าใจได้
 ดังนั้นผู้เรียนจะมีอิสระในเวลาเรียนพร้อม ๆ กับมีการบิคกันอย่างมีประสิทธิภาพต่อความ
 ต้องการในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ไม่ประสบผลสำเร็จ ผู้เรียนชาวญี่ปุ่นมีความ
 ลำบากในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ทำให้เกิดตัวแปรที่มีผลกระทบและตัวแปรทาง
 วัฒนธรรม ลักษณะที่มีผลกระทบของกระบวนการเรียนรู้เรียกว่า "วัตถุประสงค์ทางความต้องการ"
 (Egan. 1970 : 77) นั่นคือผู้เรียนใช้สถานการณ์ของกลุ่มเพื่อบรรเทาความต้องการ
 ของบุคคล นอกจากนี้อุปกรณ์ประกอบที่มีผลกระทบหรือวัตถุประสงค์ทางความต้องการก็ก่อให้เกิด
 เกิดความลำบากในการรับรู้ ในการเรียนภาษาใดโดยผู้เรียนอาจจะล้มเหลวเพราะการ
 ถูกบิคกัน (Affective block) (Brown. 1973 : 231)

กลไกทางวัฒนธรรมเป็นเครื่องมือที่มีคุณค่ามาก ถ้าหากนำมารวมกับวิธีดำเนินงาน
 ที่ตรงจุด เพื่อขจัดการบิคกันรูปแบบของการเรียนรู้ที่ใกล้ชิดกับสิ่งแวดล้อมทางสังคม
 จะสนองตอบผู้เรียนญี่ปุ่นทางด้านการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ
 กันมากกว่าที่จะแข่งขันและแยกตัวออกจากคนอื่น ๆ กลไก 3 อย่างในการแบ่งชั้น คือ
 ชุมชนกึ่งชุก ความเจ็บ และการสะท้อน เป็นสิ่งจำเป็นที่จะยอมรับเพื่อนำมาใช้ใน
 โรงเรียนญี่ปุ่นสมัยใหม่ ภายในห้องเรียนภาษาต่างประเทศซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้เรียนในฐานะ

เป็นกลุ่มทางสังคม และเป็นหน่วยหนึ่งที่เรียกว่า "การเรียนรู้วัฒนธรรม" ซึ่งกลไก 3 อย่างนี้สามารถพบได้ในสถาบันทางสังคมเกือบจะทุกแห่งในญี่ปุ่น กลไกเหล่านี้จะช่วยเหลือผู้เรียนญี่ปุ่นให้ประสบความสำเร็จตามความต้องการของตนสำหรับประสบการณ์ทางสังคมที่ดำเนินอยู่ขณะมีการเรียนการสอน (La Forge. 1983 : 101 - 112)

3.3 การเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ คือการเรียนที่อาศัยประสบการณ์ของกลุ่ม โดยเรียนเป็นกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องความจริงที่ว่า มนุษย์เราเกิดมามีการดำรงชีวิตที่ต้องอาศัยซึ่งกันและกันในสังคม การเรียนรู้ันคัยแรกสุดจะเกิดขึ้นกับตัวเขาเองแล้ว จึงสู่โลกรอบ ๆ ตัวเขาอันเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ในการดำรงชีวิต มนุษย์จะขยายความสัมพันธ์หลายอย่างขึ้นมา โดยจะเชื่อมโยงกับผู้อื่นด้วยข้อผูกพันที่มีความหมาย ดังนั้นการออกแบบวิธีการเรียนรู้ของการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ที่มีลักษณะเป็นประสบการณ์ กลุ่มจึงเป็นรูปแบบที่บ่งชี้ความสัมพันธ์ของมนุษย์ขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิตและการเรียนรู้ ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนมีการตอบสนองอย่างกระตือรือร้น ประสบการณ์ควรถูกสร้างขึ้นมาจากผู้ที่ได้รับประสบการณ์เอง (Wexler. 1974 : 59) ถ้ามองในทางจิตวิทยา ประสบการณ์ทางโลกของพวกเราเป็นผลลัพธ์จากกระบวนการที่ซับซ้อนในการเปลี่ยนข่าวสารที่ได้รับมา บุคคลเป็นผู้คัดเลือก ทำเนิการ จัดการและเปลี่ยนแปลงข่าวสารโดยอาศัยสิ่งแวดล้อมของตนด้วย ส่วนใหญ่แล้วความเปลี่ยนแปลงเป็นผลลัพธ์มาจากผลงานในการศึกษา ความตั้งใจ การรับรู้ การยอมรับ และการกลั่นกรองข่าวสารที่เน้นถึงธรรมชาติที่จริงจังและสร้างสรรค์ ประสบการณ์ไม่ได้เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่แต่เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจากกระบวนการรับรู้ (La Forge. 1983 : 92)

นอกจากนี้เคอรานมีความเห็นว่า การเรียนภาษาจะสมบูรณ์มีประสิทธิภาพได้นั้น ต้องอาศัยกระบวนการกลุ่ม ทั้งนี้เพราะกลุ่มจะเป็นสื่อไปสู่การเรียนรู้ภาษาและความไว้วางใจ เชื่อใจกัน วิทยาการภาษาและผู้เรียนจะร่วมมือกันอำนวยความสะดวกในสถานการณ์การเรียนรู้ภาษาในบริบทสังคม (Social Context) การมองเห็นคุณค่า ความสำคัญซึ่งกันและกัน (Brown. 1980 : 116) การเรียนภาษาคด้วยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

เป็นวิธีการที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้เรียนได้สามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ให้แก่กันและกันได้อย่างเต็มที่ สิ่งแวดล้อมทางสังคมจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ในกระบวนการเรียนรู้เพราะมนุษย์เราสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้จากการกระทำของตนเอง และจากความช่วยเหลือของบุคคลอื่น ดังนั้นกลุ่มผู้เรียนจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการเรียนภาษา เคอานถึอว่า ความสัมพันธ์ระหว่างการสอนกับการเรียนรู้จะเกิดมีขึ้น ได้ด้วยการรวมตัวกันอย่างสร้างสรรค์ (Creative affiliation) นั่นคือทั้งผู้เรียน และวิทยากรภาษา มีความต้องการที่จะติดต่อสื่อสารกัน การเรียนการสอนและการเกิดความรู้ เข้าใจตนเองว่ามีคุณค่าจะทำให้เกิดมีความสัมพันธ์กันในระหว่างบุคคล ระหว่างวัฒนธรรม และระหว่างศาสนา ดังนั้นทั้งวิทยากรภาษาและผู้เรียนจึงต้องรับผิดชอบต่อสถานการณ์ การเรียนแบบสร้างสรรค์ร่วมกัน

เนื่องจากการสื่อสารเป็นการเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ของบุคคลในสถานการณ์ทางสังคม ที่ไว้วางใจกัน และพร้อมที่จะเปิดเผยความคิดของตนเอง ดังนั้นในชั้นเรียนภาษาแบบกลุ่ม สัมพันธ์จึงมีบรรยากาศที่อบอุ่นเป็นกันเอง ยอมรับในความคิดของกันและกัน ผู้เรียนทุกคน สามารถเรียนรู้ภาษาจากการโต้แย้งปันความคิด ความรู้สึก ความช่วยเหลือกัน มีโอกาสได้ พูดคุยกันไ้มากเท่าที่เขาคต้องการโดยวิทยากรภาษาไม่ชักขวาง แต่เป็นผู้ช่วยเหลือใน การบอกภาษาแก่ผู้เรียนอย่างเต็มที่ มีอารมณ์มั่นคง ไม่บีบบังคับผู้เรียนให้กระทำตามใน สิ่งที่ตนเองสนใจ ผู้เรียนจึงมีอิสระสามารถพูดคุยในสิ่งที่ตนต้องการ มีการแบ่งปันความคิด ความรู้สึกกับสมาชิกในกลุ่มเหมือนกับได้อยู่ในสถานการณ์ในชีวิตสังคมจริง ๆ

ตอนที่ 2 การทดลองสอน คาเนินการดังนี้

1. เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่เฉพาะเจาะจงโดยวิธีสุ่มจากแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มแรกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดลองสอน วิธีการสอนภาษาแบบกลุ่ม สัมพันธ์ ทำการสอนทั้งสิ้น 3 ครั้ง กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สอนจริงเพื่อหาผลการ หลังจากได้ผ่านวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ซึ่งทำการสอนทั้งสิ้น 40 ครั้ง

กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มนี้ ประกอบด้วยนักเรียนชายกลุ่มละ 7 คน นักเรียนหญิงกลุ่มละ 8 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพุทธจักรวิทยา อ.บางรัก กรุงเทพฯ

2. หัวเรื่องที่นำเสนอ ผู้เรียนเป็นผู้เลือกขึ้นมาเกี่ยวกับในชีวิตประจำวันทั้งสิ้น 40 หัวข้อ

3. เลือกวิทยากรภาษา 1 ท่าน คือ อาจารย์สุวรรณา ชีระพงษ์วัฒนา ซึ่งเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนพุทธจักรวิทยา อ.บางรัก กรุงเทพฯ

4. ทดลองสอน จากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มที่ 1 3 ครั้ง และกลุ่มที่ 2 40 ครั้ง โดยใช้เวลาทำการสอน ตั้งแต่วันที่ 8 ธันวาคม 2530 ถึงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2531 เวลา 15.10 - 15.30 น. ทุกวัน เว้นวันหยุดราชการ ขณะที่สอนมีการบันทึกข้อมูล 2 แบบ

4.1 ใช้เทปบันทึกเสียง บันทึกคำพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนทุกคน

4.2 ใช้แบบประเมินพัฒนาการ โดยผู้วิจัยเป็นผู้บันทึก

5. เมื่อได้ข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล ตามเกณฑ์ของเคอรา (La Forge. 1977 : 9 - 10, citing Curran. 1972, Sechumann. 1975 : 277 - 228, Stevick. 1980 : 108 - 110, Benseler and Schulz. 1980 : 91) โดยแบ่งพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน 5 ชั้นคือ

ชั้นที่ 1 เป็นชั้นที่ผู้เรียนต้องพึ่งพาอาศัยความช่วยเหลือทางด้านภาษาจากวิทยากรภาษาเป็นอย่างมาก บทสนทนาของผู้เรียนเริ่มต้นด้วยการใช้ภาษาแม่ก่อน และวิทยากรภาษาลอคำพูดนั้นเป็นภาษาที่เรียนด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวล และยอมรับผู้เรียน

ชั้นที่ 2 เป็นชั้นที่ผู้เรียนสามารถพูดภาษาที่เรียนได้บ้างเป็นคำ ๆ หรือเป็นบางวลี วิทยากรภาษาให้การช่วยเหลือเป็นระยะ ๆ ตามที่ผู้เรียนต้องการ ในด้านคำศัพท์ การออกเสียง และไวยากรณ์ รวมทั้งการให้ความมั่นใจแก่ผู้เรียนด้วย

ชั้นที่ 3 เป็นชั้นที่ผู้เรียนสามารถพูดภาษาที่เรียนกับสมาชิกในกลุ่มได้มากขึ้น วิทยากรภาษาจะให้ความช่วยเหลือ แก้ไขข้อผิดพลาดเฉพาะในกรณีที่ปรากฏว่าผู้เรียน

ใช้ภาษาผิด หรือใช้ภาษาไม่เป็นที่ยอมรับในการสนทนาคว้นน้ำเสียงที่นุ่มนวลและให้กำลังใจ

ขั้นที่ 4 ผู้เรียนเกิดความรู้สึกไม่พอใจที่มีวิทยากรภาษามาวุ่นวายกับการเรียนของตน วิทยากรภาษาจะรู้สึกคับอกคับใจ ต้องการการเข้าใจจากผู้เรียน ผู้เรียนต้องการความช่วยเหลือทางด้านภาษาเฉพาะบางเรื่องเท่านั้น เช่น ความถูกต้องในการใช้สำนวนภาษา การออกเสียง และโครงสร้างไวยากรณ์ที่ซับซ้อน เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ผู้เรียนเป็นอิสระจากวิทยากรภาษาโดยสมบูรณ์ สามารถพูดสนทนาสื่อความหมาย เป็นภาษาที่เรียนได้อย่างคล่องแคล่ว วิทยากรภาษาจะช่วยแก้ไขสำนวนและไวยากรณ์ของผู้เรียนบ้างเล็กน้อย เพื่อความสละสลวยเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้มากขึ้น ในขั้นนี้ผู้เรียนอาจเปลี่ยนบทบาทมาทำหน้าที่เป็นผู้ให้คำปรึกษาทางด้านภาษาสำหรับสมาชิกในกลุ่มที่ยังขาดความสามารถทางด้านภาษาในขั้นที่ 1, 2 และ 3 ได้

6. สรุปรายงานผลพัฒนาการการเรียนภาษาของผู้เรียน 2 แบบคือ

6.1 กราฟเส้นตรง แสดงพัฒนาการการเรียนภาษาของผู้เรียนแต่ละคน ตั้งแต่ครั้งที่ 1 จนถึงครั้งที่ 40

6.2 ตารางรวมของสัดส่วนของผู้เรียนทั้งหมดจากพัฒนาการขั้นที่ 1 ถึงขั้นที่ 5 ต่อจำนวนที่เรียนแต่ละครั้ง

วิธีดำเนินการทดลอง

เริ่มสอนโดยใช้วิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์เป็นเวลาครั้งละ 20 นาที โดยสอนครั้งละ 1 หัวเรื่อง

หัวข้อเรื่อง

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลองสอน พิจารณาเลือกมาจำนวน 3 หัวข้อ ได้แก่

1. การขอยืมของจากผู้อื่น
2. การชักชวนให้ไปหรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด
3. การสนทนาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มสอนจริงพิจารณาเลือกมาจำนวน 40 หัวข้อ ได้แก่

1. การแนะนำเพื่อนให้รู้จัก
2. การถามเกี่ยวกับระยะทางและสถานที่
3. การถามเกี่ยวกับกิจกรรมประจำวัน
4. การชักชวน
5. การถามและแนะนำเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว
6. การขอความช่วยเหลือ
7. การถามเกี่ยวกับอาชีพ
8. การถามหาเจ้าของ
9. การถามราคาสິงของ
10. การถามเกี่ยวกับความรู้สึก
11. การถามเกี่ยวกับความรู้สึก (ต่อ)
12. การแสดงความคิดเห็น
13. การถามอาการ ความรู้สึก
14. การถามอาการ ความรู้สึก (ต่อ)
15. การคุยเกี่ยวกับอากาศ
16. การออกคำสั่ง
17. การเสนอตัวช่วยเหลือ
18. การถามชื่อเล่น
19. การถามความต้องการของผู้อื่น
20. การพูดถึงประโยชน์ของสิ่งของ

21. การถามความชอบ/ไม่ชอบ
22. การชักชวนไปซื้อของ/ไปตลาด
23. การพูดโทรศัพท์
24. การถามเกี่ยวกับที่อยู่
25. การถามเกี่ยวกับที่อยู่ (ต่อ)
26. การชวนไปทานอาหาร
27. การถามประวัติส่วนตัว
28. การเดินทาง
29. การขอร้อง
30. การถามความคิดเห็น/ความรู้สึก
31. การขออนุญาต
32. การปฏิเสธ
33. การต้อนรับแขก
34. การนัดหมาย
35. การนัดหมาย (ต่อ)
36. การถามว่า "เคย" หรือ "ไม่เคย"
37. การเดินทาง
38. การถามเรื่องอนาคต
39. การถามเรื่องอนาคต (ต่อ)
40. การอำลา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตามเกณฑ์ของเคอรานได้ 2 รูปแบบ คือ

1. กราฟ
2. ลักส์วน

บทที่ 4

ผลการศึกษาค้นคว้า

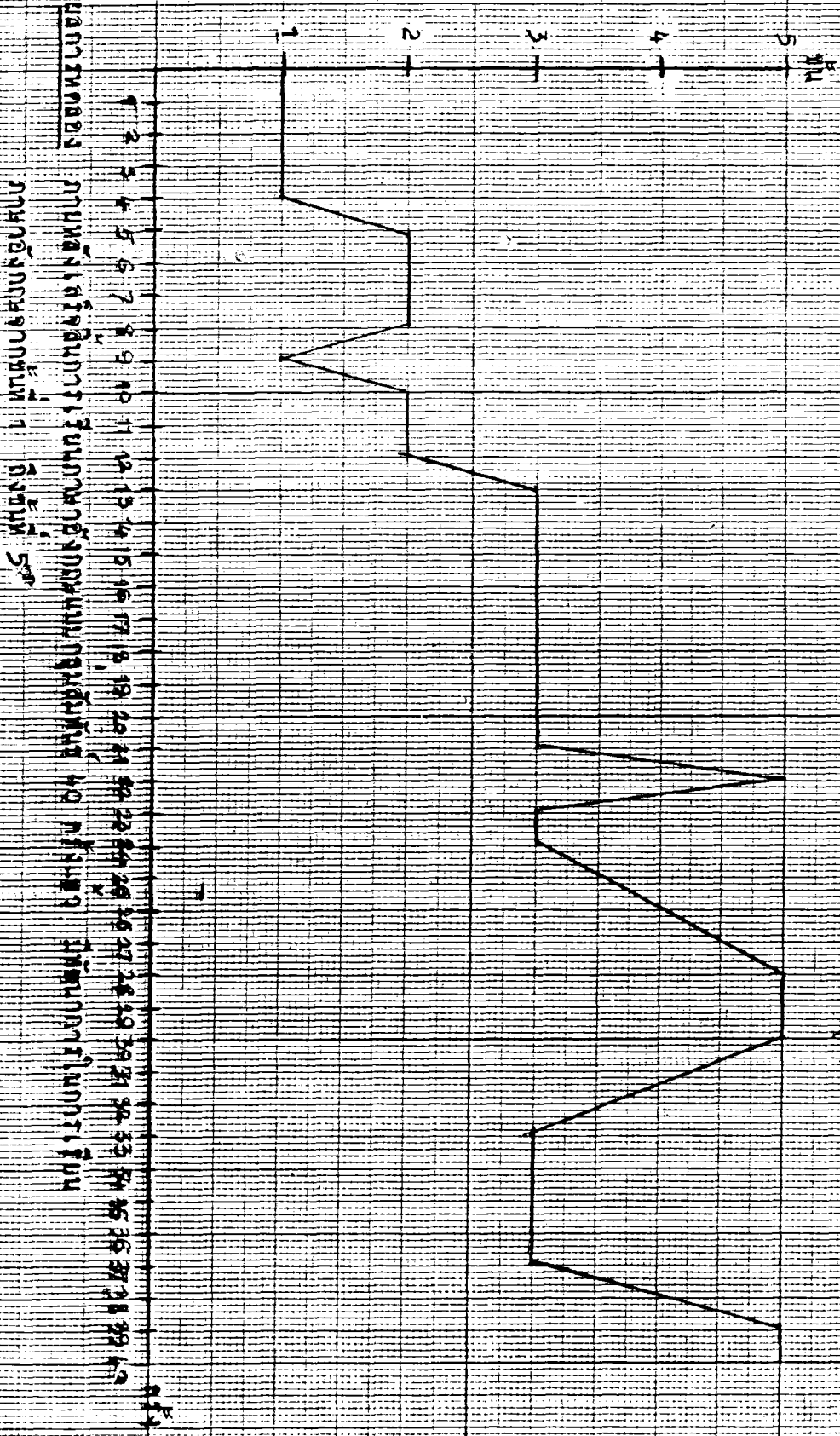
รายงานผลการทดลองสอนได้ 2 แบบคือ

1. กราฟเส้นตรง แสดงพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละคน ตั้งแต่เริ่มเรียนครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 40
2. ตารางรวมของสัดส่วนของนักเรียนทั้ง 15 คน จากชั้นพัฒนาการที่ 1 ถึงชั้นพัฒนาการที่ 5 ต่อจำนวนครั้งที่เรียนแต่ละครั้ง

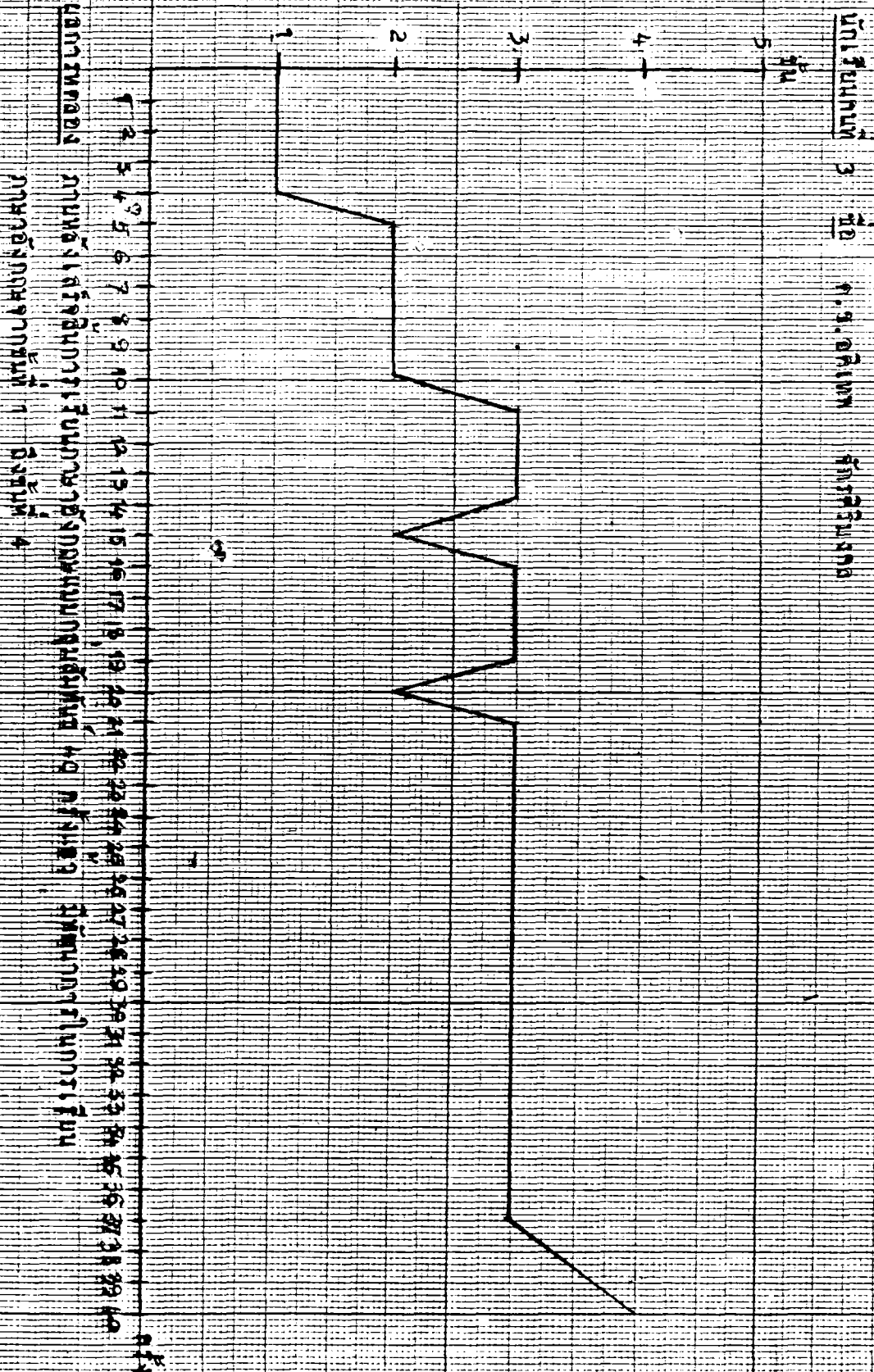
ผลพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีแบบกลุ่มสัมพันธ์

1. รายงานเป็นกราฟเส้นตรง ของนักเรียนแต่ละคน เพื่อแสดงพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตั้งแต่ครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 40

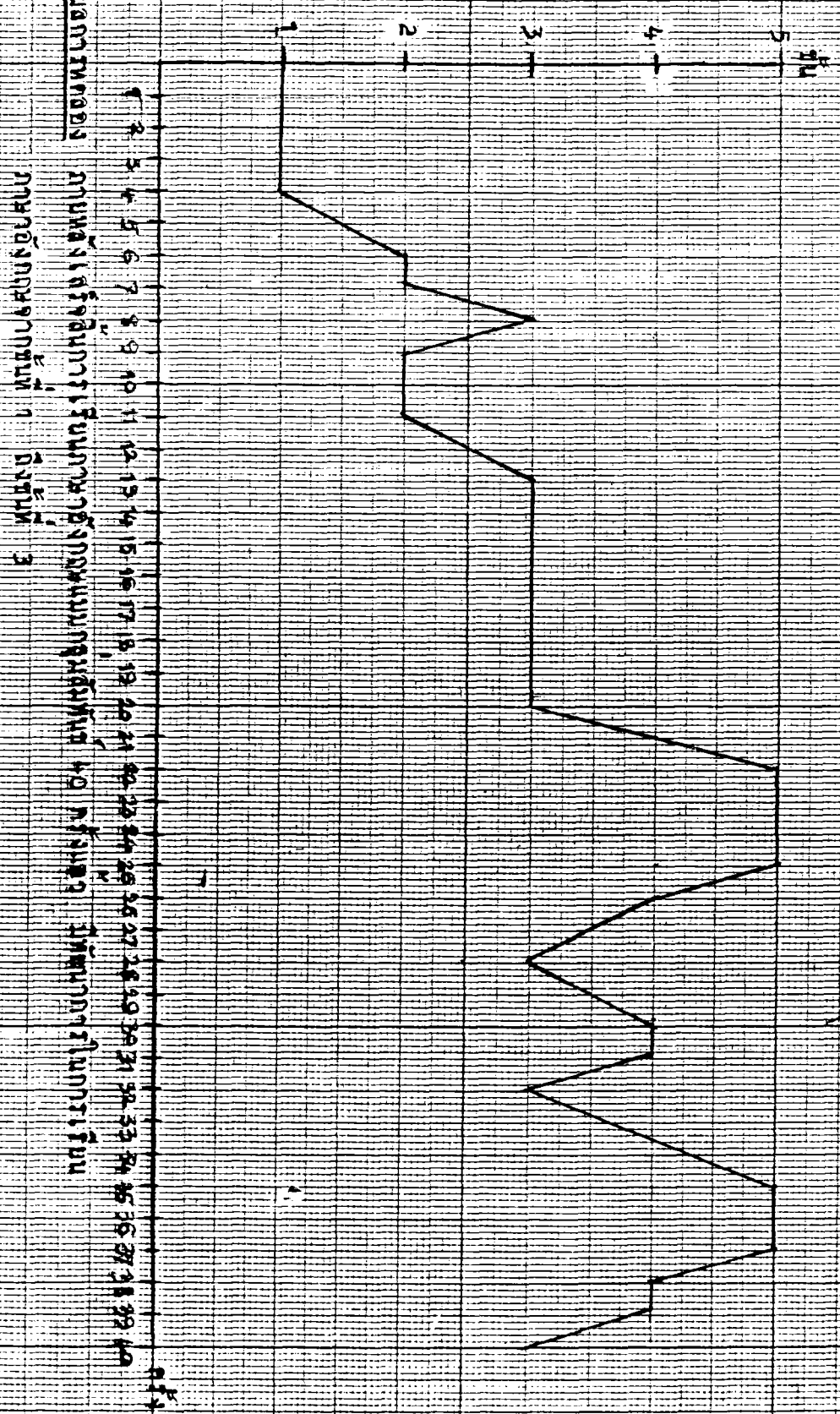
บันทึกการสังเกต : ชื่อ น.ร.สุกัญญา การอดิเทพ

บันทึกการสังเกต : ชื่อ น.ร.สุกัญญา การอดิเทพ

บันทึกผลการปฏิบัติงาน 4 ปี ค.ศ. เกษมสินธุ์ ผลิตและปลูกพืช

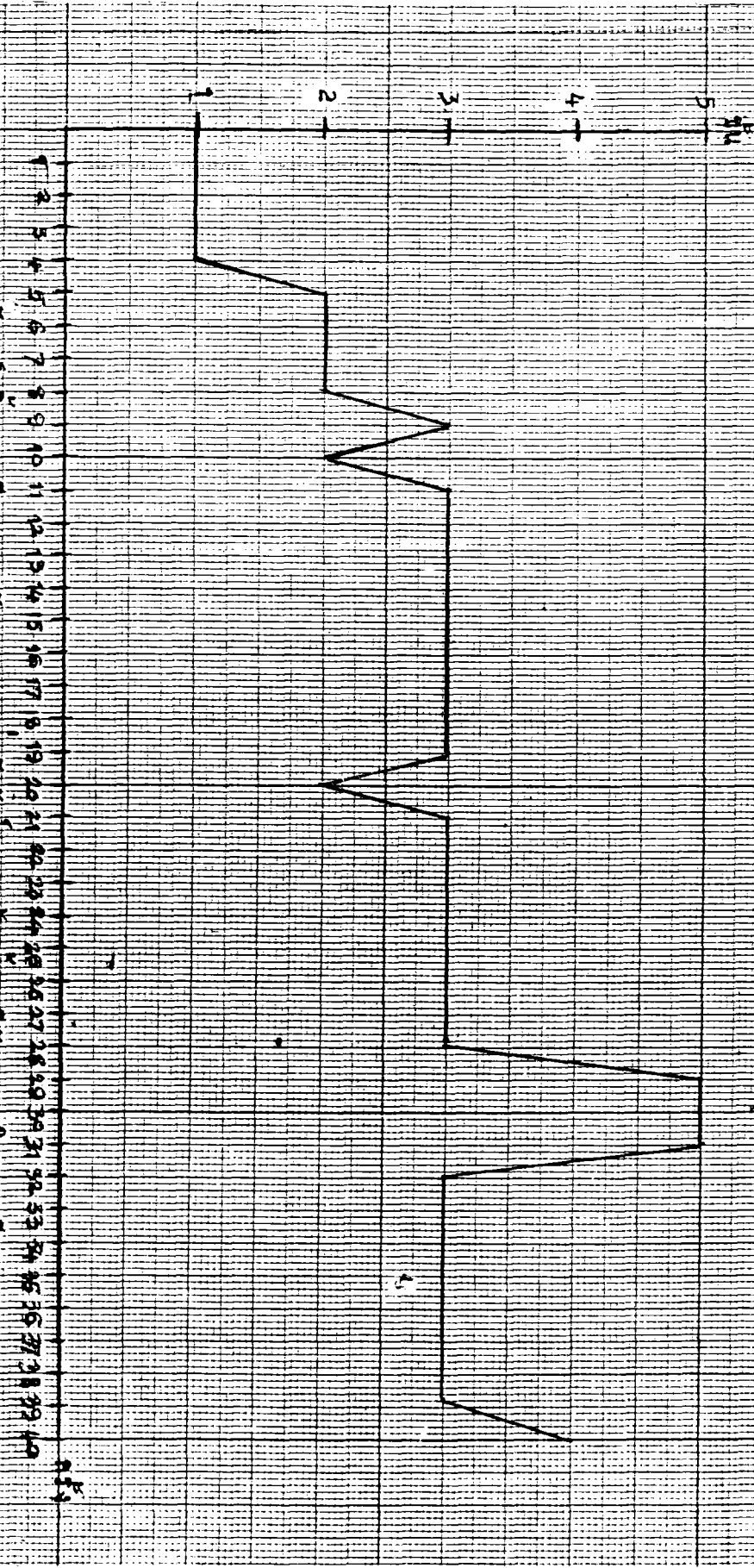

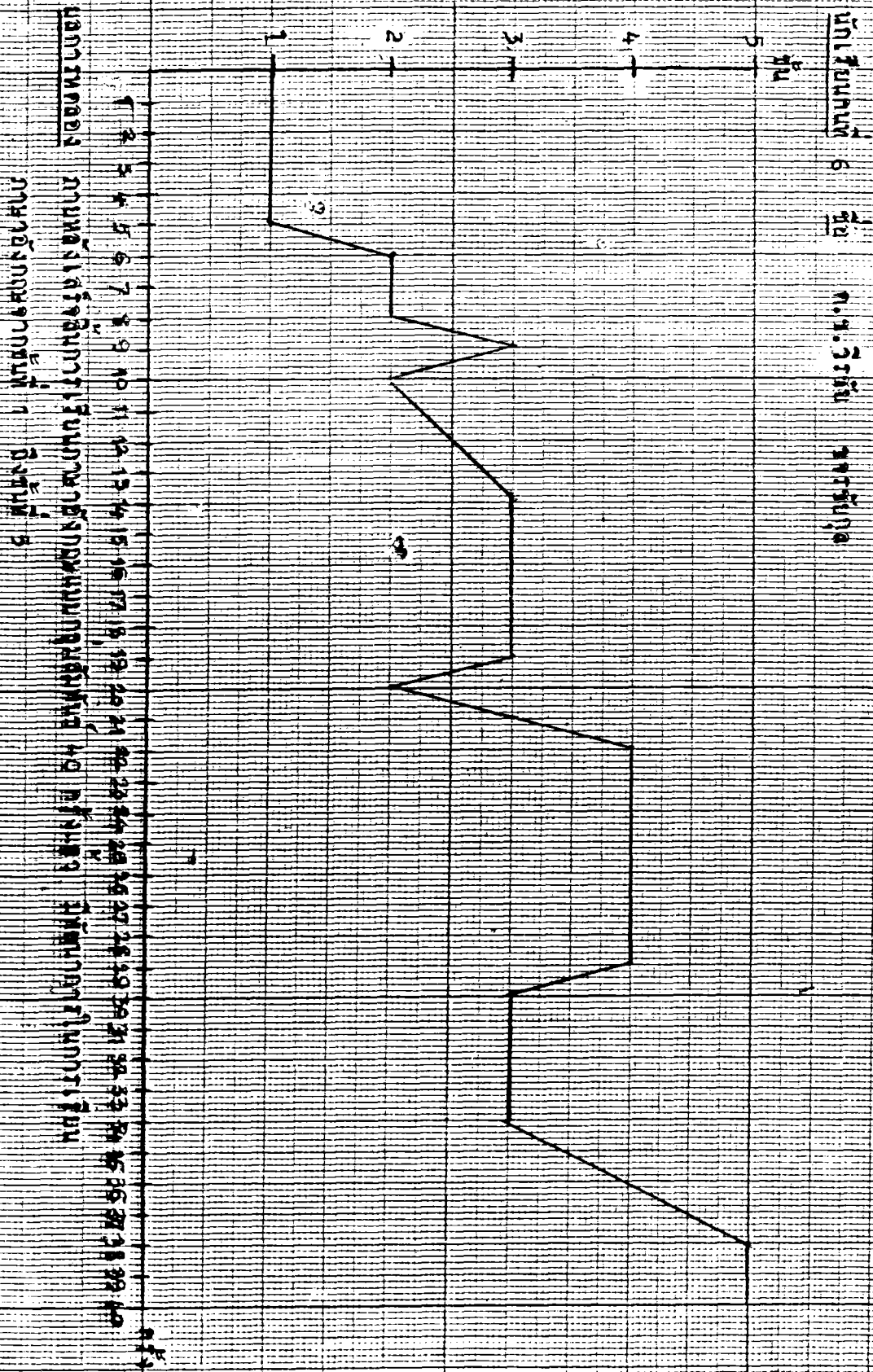
บันทึกผลการปฏิบัติงาน 4 ปี ค.ศ. เกษมสินธุ์ ผลิตและปลูกพืช

บันทึกผลการปฏิบัติงาน 4 ปี ค.ศ. เกษมสินธุ์ ผลิตและปลูกพืช

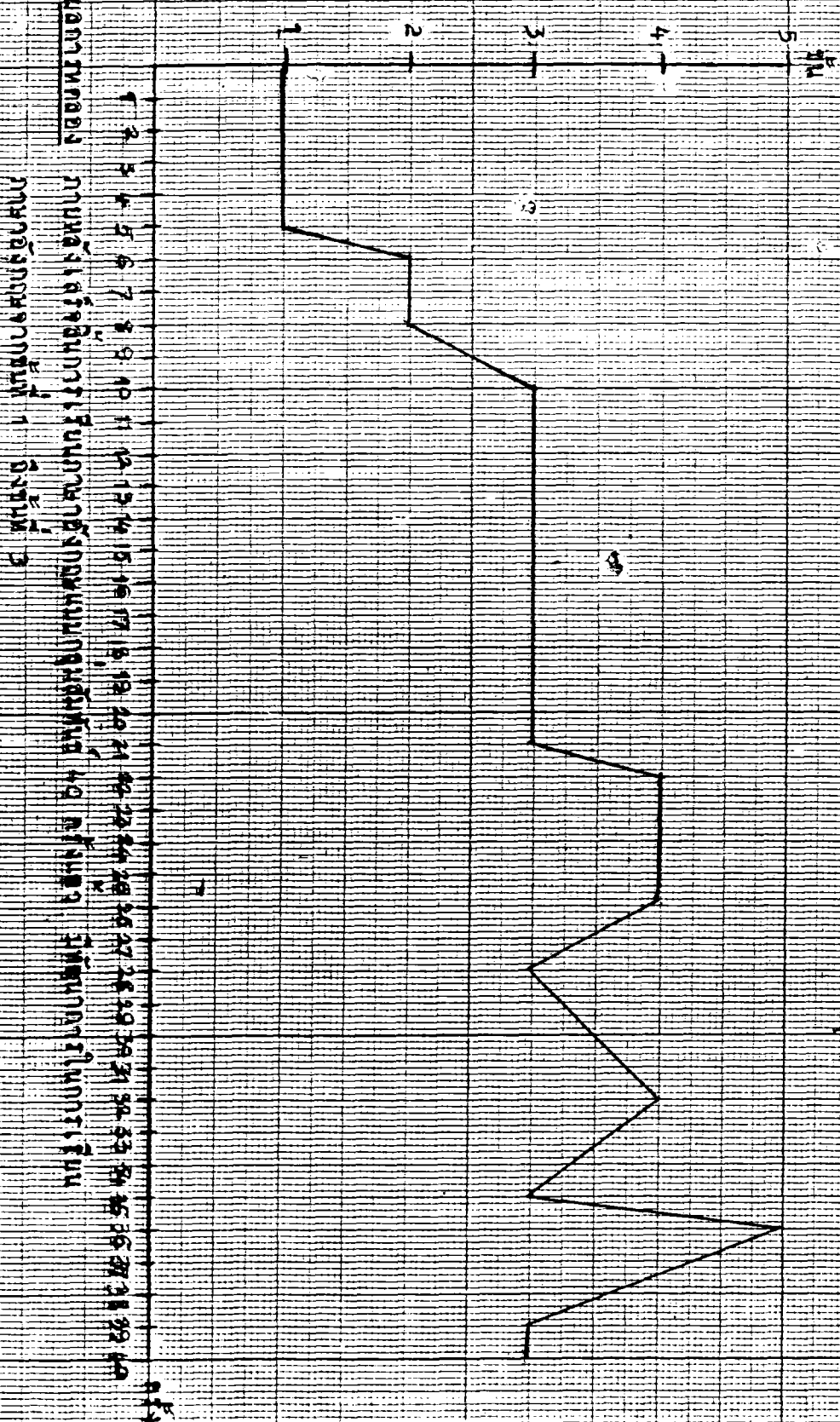
บันทึกเวลา ๕ ชั่วโมง บันทึกเวลา ๕ ชั่วโมง

ผลการทดลอง การบันทึกเวลา ๕ ชั่วโมง บันทึกเวลา ๕ ชั่วโมง

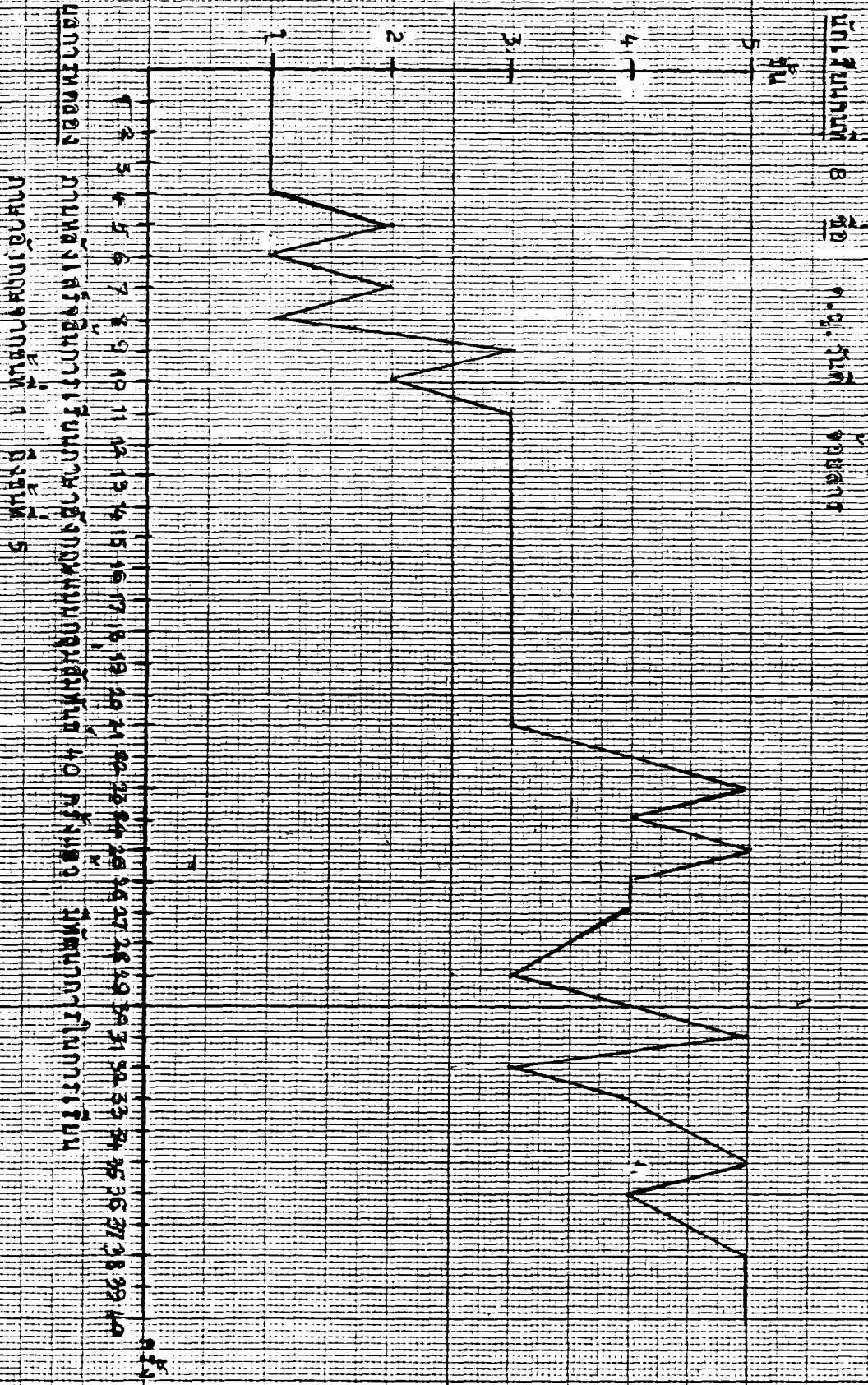

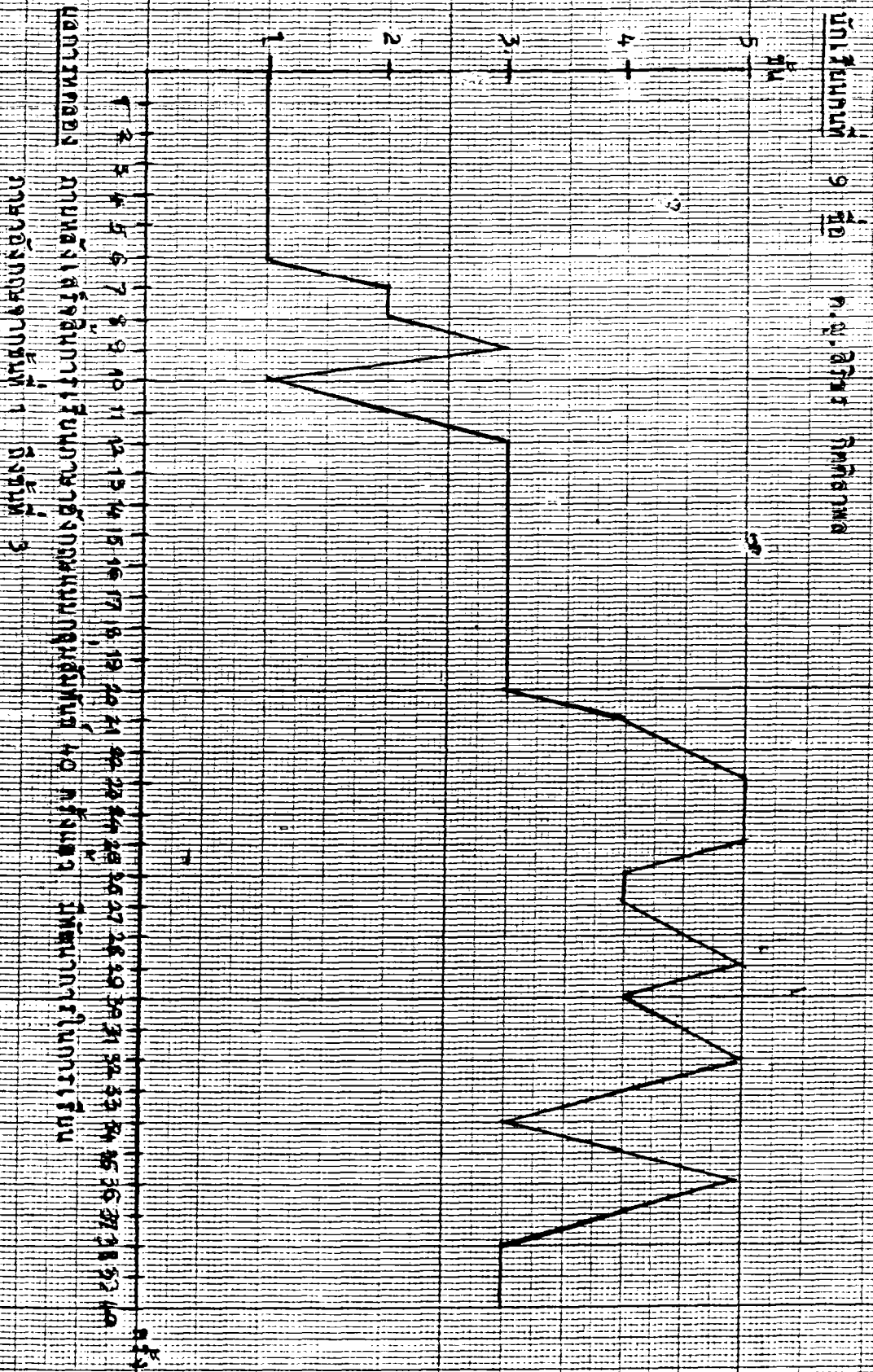
การสังเกต 7 วัน

การสังเกต 7 วัน

การสังเกต 7 วัน

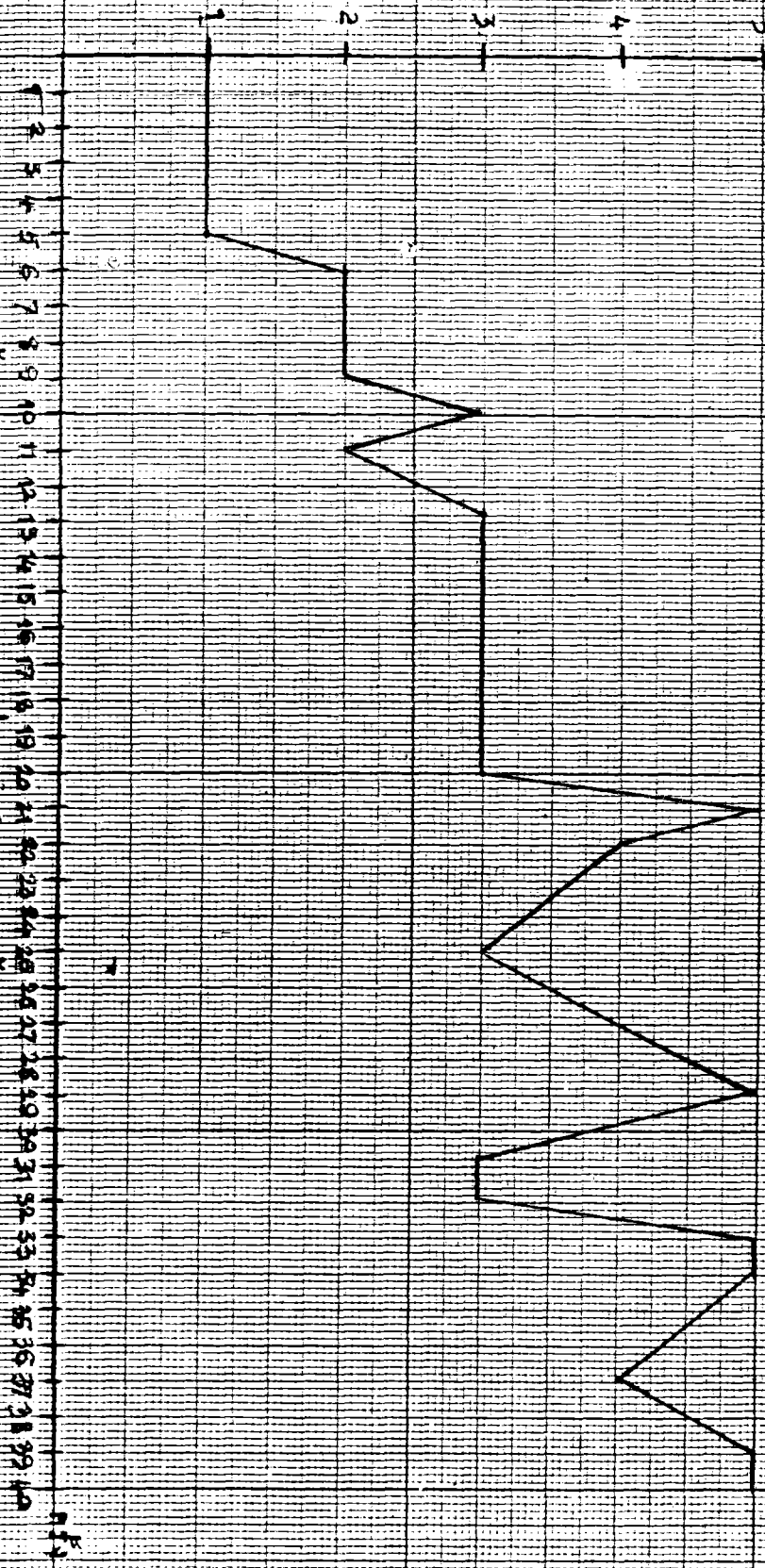

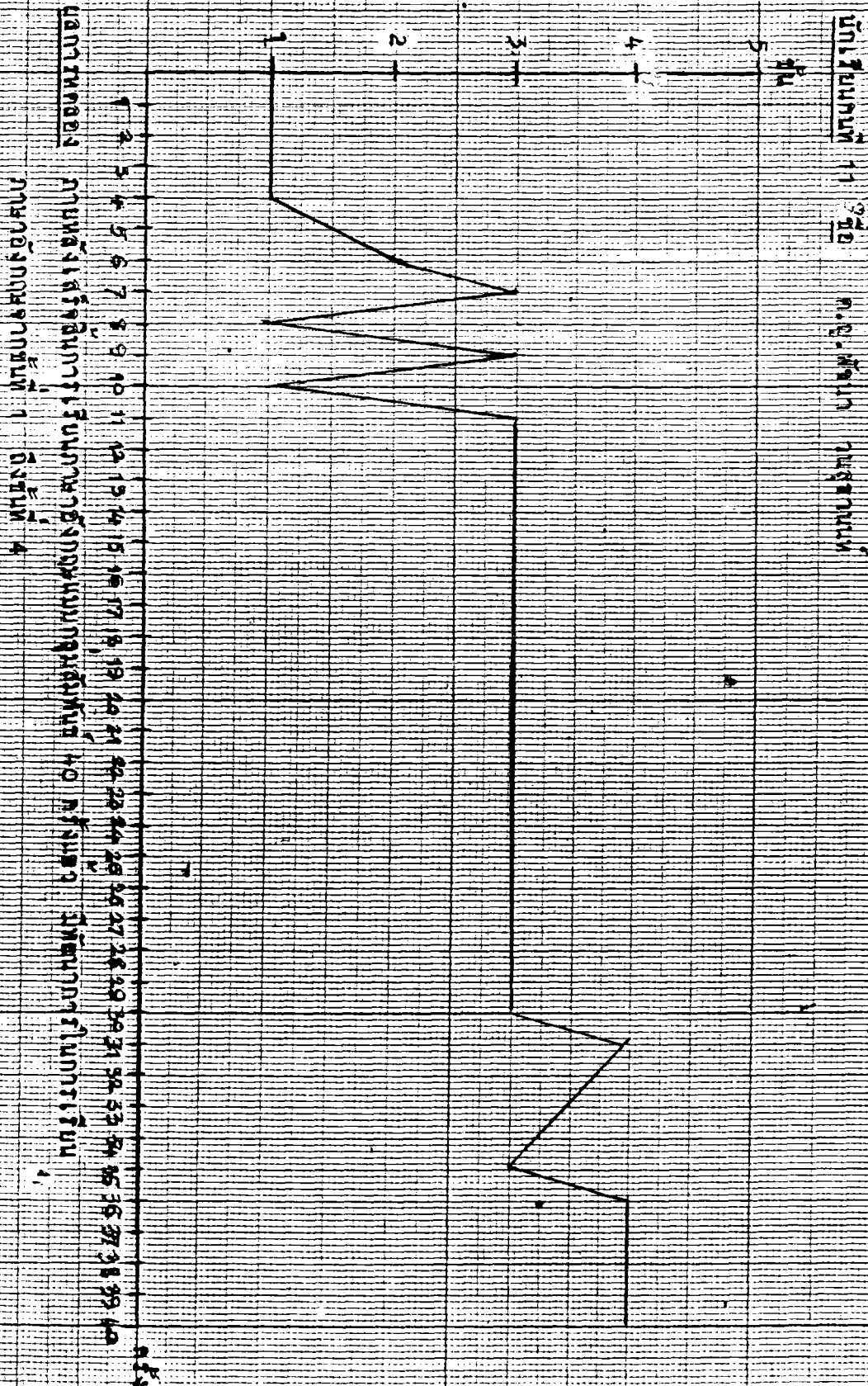

วันที่ 10 มิ.ย. 1971

ผลการทดลอง การวัดค่าการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิในดิน

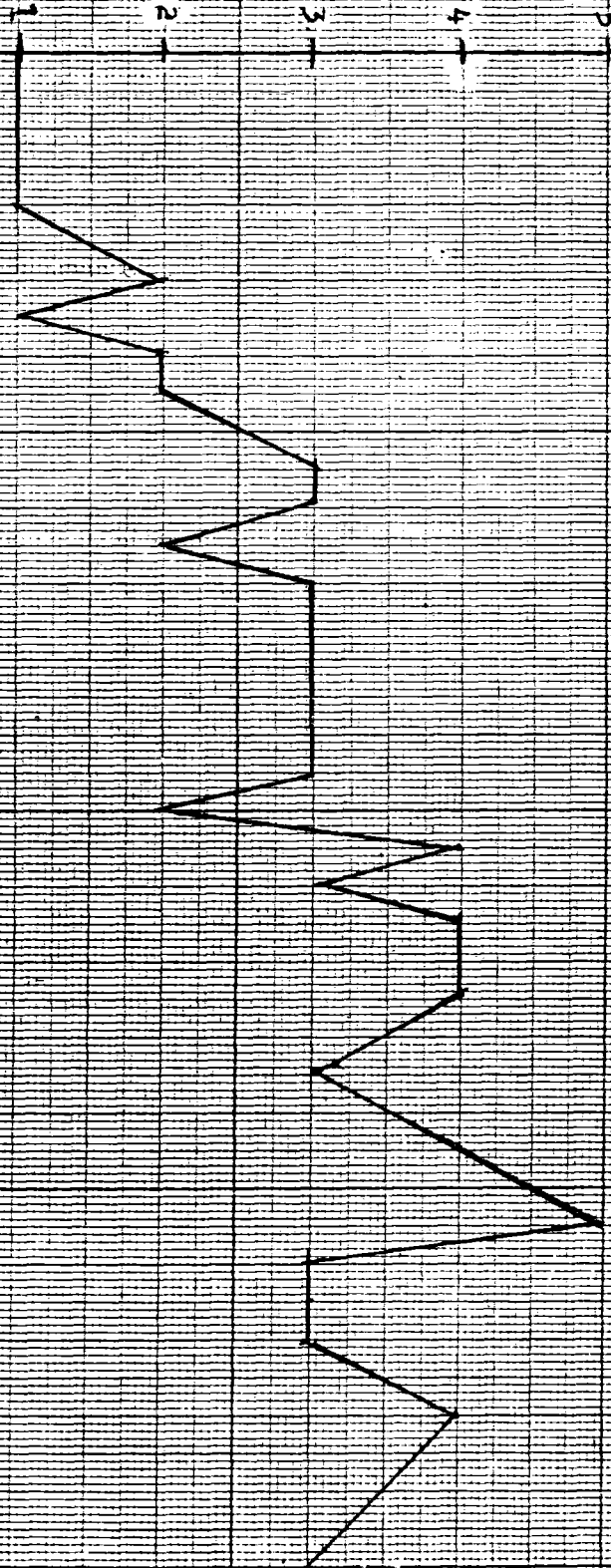
การวัดค่าการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิในดิน

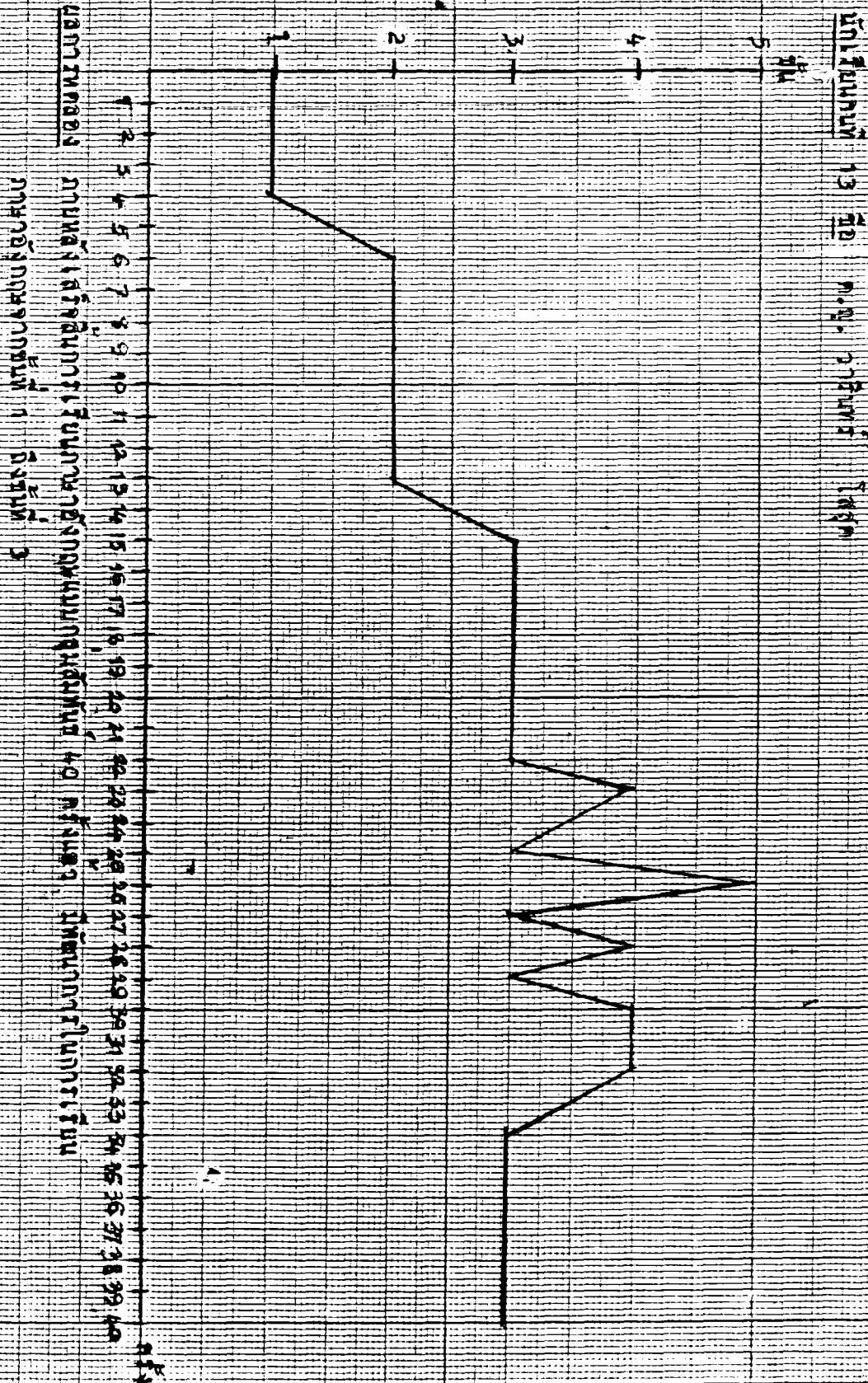
วันที่ 12 มิ.ย. 2555

หน้า

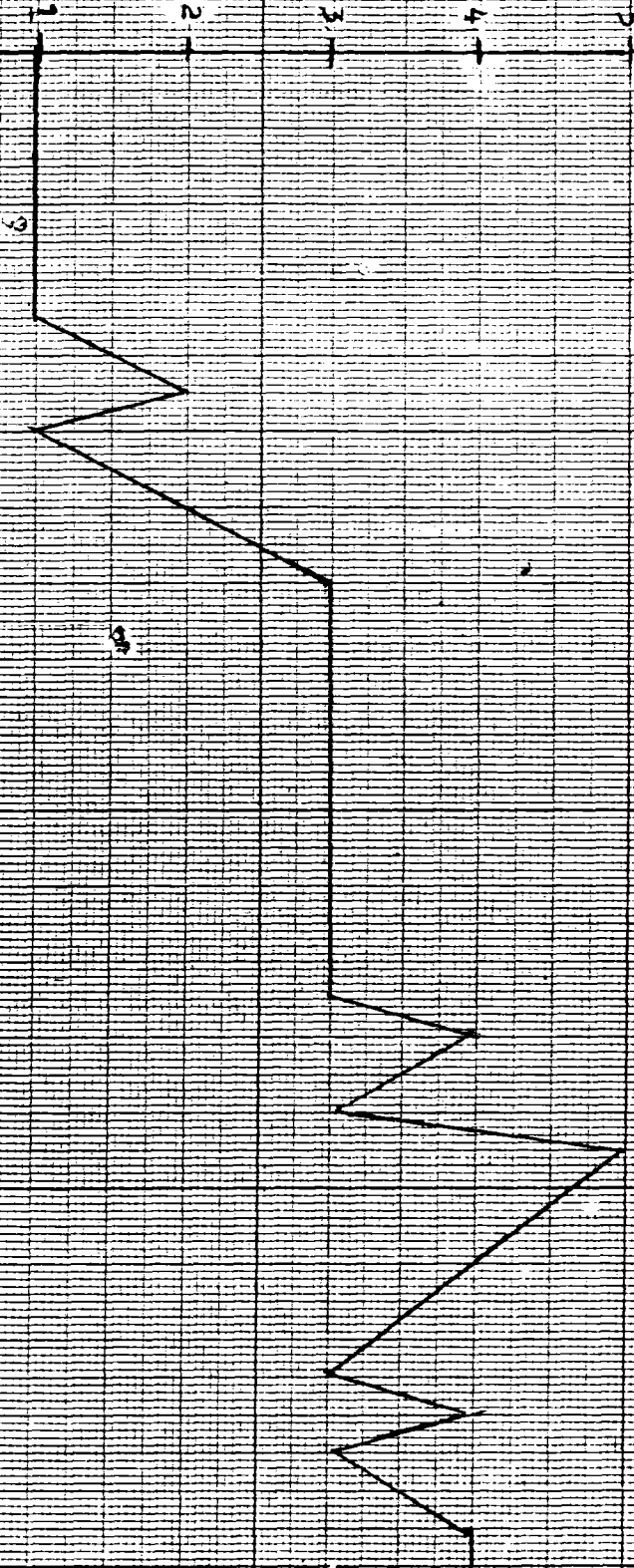
วันที่ 12 มิ.ย. 2555

หน้า 1

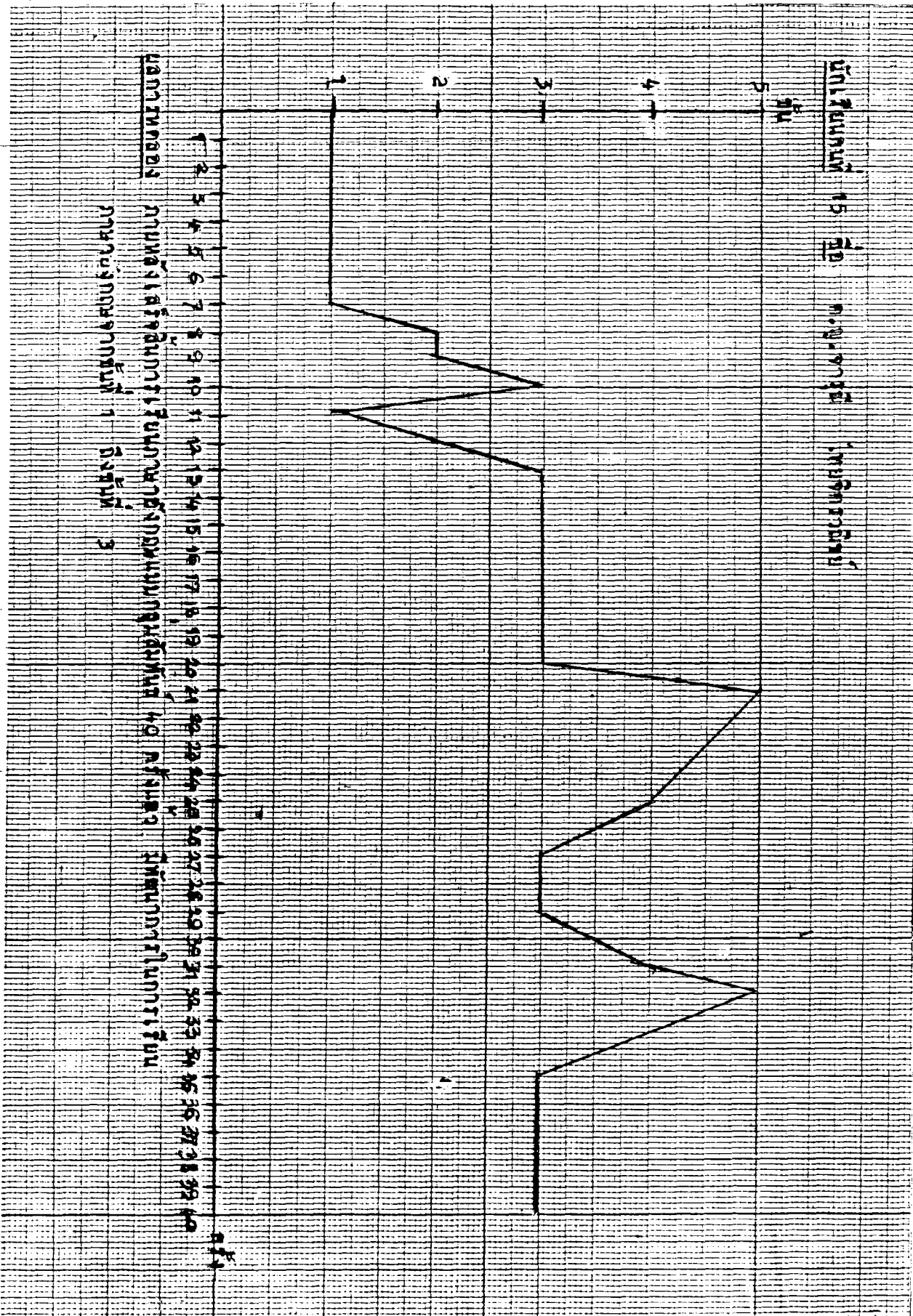
วันที่ 14 มิ.ย. 65

พื้นที่

ผลการทดลอง การผลิตสารสกัดจากพืชสมุนไพร

การสกัดสารสกัดจากพืชสมุนไพร

2. ตารางรวมของสัดส่วนของนักเรียนทั้ง 15 คน จากชั้นพัฒนาการที่ 1 ถึงชั้นที่ 5 ของจำนวนครั้งที่เรียนแต่ละครั้ง

สัปดาห์นักเรียนทั้งหมดจากชั้นที่ 1 ถึงชั้นที่ 5

[illegible]

จากการรวบรวมของสัปดาห์ของนักเรียนทั้งหมดว่ามีพัฒนาการในแต่ละชั้นมากน้อย
เพียงใด ต่อการเรียนภาษาอังกฤษในแต่ละครั้ง สามารถนำมาแจกแจงในรูปของ
ร้อยละได้ดังนี้

ลำดับ ชั้น	1	2	3	4	5
1	100	-	-	-	-
2	100	-	-	-	-
3	100	-	-	-	-
4	100	-	-	-	-
5	66.67	33.33	-	-	-
6	26.67	73.33	-	-	-
7	20	73.33	6.67	-	-
8	20	73.33	6.67	-	-
9	6.67	53.33	40	-	-
10	26.67	60	13.33	-	-
11	13.33	46.67	40	-	-
12	13.33	33.33	53.33	-	-
13	6.67	20	73.33	-	-
14	-	6.67	93.33	-	-
15	-	6.67	93.33	-	-
16	-	-	100	-	-
17	-	-	100	-	-
18	-	-	100	-	-
19	-	-	100	-	-
20	-	26.67	73.33	-	-

ตารางแสดงจำนวนผู้เรียนที่มีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในแต่ละชั้นคิดเป็น
เปอร์เซ็นต์ ต่อการเรียนในแต่ละครั้ง

ครั้งที่ ชั้น	1	2	3	4	5
21	-	-	60	20	20
22	-	-	40	40	20
23	-	-	40	33.33	26.67
24	-	-	40	40	20
25	-	-	53.33	26.67	20
26	-	-	26.67	66.67	6.66
27	-	-	46.67	53.33	-
28	-	-	66.67	26.67	6.66
29	-	-	53.33	13.33	33.34
30	-	-	33.33	40	26.67
31	-	-	26.67	40	33.33
32	-	-	40	33.33	26.67
33	-	-	46.67	33.33	20
34	-	-	60	26.67	13.33
35	-	-	73.33	6.67	20
36	-	-	46.67	26.67	26.66
37	-	-	40	46.67	13.33
38	-	-	46.67	26.67	26.66
39	-	-	40	33.33	26.67
40	-	-	33.33	40	26.67

ตารางแสดงจำนวนผู้เรียนที่มีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในแต่ละชั้นคือเป็น
เปอร์เซ็นต์ ต่อการเรียนในแต่ละครั้ง (ต่อ)

บทที่ 5

บทย่อ สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. วิเคราะห์พฤติกรรมการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ตามหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและสังคมวิทยา
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาครั้งนี้ศึกษาเฉพาะการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ
2. กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย 7 คน นักเรียนหญิง 8 คน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพุทธจักรวิทยา โดยเริ่มทำการสอนตั้งแต่วันที่ 8 ธันวาคม 2530 ถึงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2531 เวลา 15.10 ถึง 15.30 น. ทุกวัน เว้นวันหยุดราชการ เป็นจำนวนทั้งสิ้น 40 ครั้ง

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 วิเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ตามหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและสังคมวิทยา

ตอนที่ 2 ทดลองสอนการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ โดยดำเนินการดังนี้

1. เลือกวิทยากรภาษา คือ อาจารย์สุวรรณา ชีระพงษ์วัฒนา อาจารย์สอน วิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนพุทธจักรวิทยา อำเภอบางรัก กรุงเทพฯ
2. เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบไม่เจาะจง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 15 คน กลุ่มแรกเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทดลองสอนวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ทำการสอนทั้งสิ้น 3 ครั้ง กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้สอนจริงเพื่อพัฒนาการหลังจาก ได้เรียนภาษาคำยวธิกลุ่มสัมพันธ์
3. หัวเรื่องที่สอน ผู้เรียนเป็นผู้เลือกขึ้นมาทั้งสิ้น 40 หัวข้อ
4. ทดลองสอนจากกลุ่มตัวอย่างที่ 1 3 ครั้ง กลุ่มตัวอย่างที่ 2 40 ครั้ง ใช้เวลาทำการสอนตั้งแต่วันที่ 8 ธันวาคม 2530 ถึงวันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2531 เวลา 15.10 ถึง 15.30 น. ทุกวันเว้นวันหยุดราชการ
5. ขณะที่สอนมีการบันทึกข้อมูล 2 แบบคือ
 - 5.1 เทปบันทึกเสียง
 - 5.2 แบบประเมินพัฒนาการ
6. วิเคราะห์ข้อมูล ตามเกณฑ์ของเคอวาน (La Forge. 1977 : 9 - 10, Citing Curran. 1972, Schumann. 1975 : 227 - 228, Stevick. 1980 : 108 - 110, Benseler and Schulz. 1980 : 91) เพื่อพัฒนาการของผู้เรียน
7. สรุปรายงานผลการทดลองเป็นพัฒนาการการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน 2 แบบคือ
 - 7.1 กราฟเส้นทรง
 - 7.2 ตารางรวมของสัปดาห์
8. วิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างทฤษฎีและผลการทดลอง

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาทฤษฎีการสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ตามแนวภาษาศาสตร์เชิง จิตวิทยาและสังคมวิทยา ตลอดจนได้ทำการสอนโดยแปรผลออกมาในรูปของพัฒนาการ

การเรียนรู้ 5 ชั้น พบว่านักเรียนมีพัฒนาการก้าวหน้าขึ้นดังนี้

- พัฒนาการจากชั้นที่ 1 เป็นชั้นที่ 3 จำนวน 6 คน คิดเป็น 40 %
- พัฒนาการจากชั้นที่ 2 เป็นชั้นที่ 4 จำนวน 5 คน คิดเป็น 33.33 %
- พัฒนาการจากชั้นที่ 1 เป็นชั้นที่ 5 จำนวน 4 คน คิดเป็น 26.67 %

ความสำเร็จของผู้เรียนเนื่องมาจากวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ที่คำนึงถึงวิธีการหรือหลักการต่าง ๆ อันมีผลต่อการเสริมสร้างประสบการณ์การเรียนรู้โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ยึดค่านิยมของหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยาผ่านระบบชื่อว่า "การปฏิสัมพันธ์เชิงสื่อสาร" (Communicative Interaction Analysis: CIA System) อันประกอบด้วยหลักใหญ่ ๆ 3 ประการ

1. Facilitation เป็นหลักการสอนภาษาอังกฤษที่ยึดหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา นั่นคือให้ผู้เรียนเห็นว่าการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่ง่าย ไม่ยาก นอกจากนี้ยังสร้างความรู้สึกที่ดี ให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียน และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
2. Participation เป็นหลักการสอนภาษาอังกฤษที่ยึดหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ว่าให้ผู้เรียนเกิดความสบายใจ มั่นคงทางจิตใจ และอยากมีส่วนร่วมในการเรียนรู้
3. Socialization เป็นหลักการสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ที่ยึดหลักภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา ให้ผู้เรียนมีการสังสรรค์และวิสาสะกันในกลุ่ม เพื่อให้เกิดความก้าวหน้า และต้องการพูดภาษาอังกฤษ

อภิปรายผล

จากการพิจารณาตามหลักทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและสังคมวิทยา พบว่าวิธีการสอนภาษาแบบนี้ คำนึงถึงตัวผู้เรียนมากกว่าวิธีการสอนภาษาแบบอื่น ๆ ที่ผ่านมามีในอดีตจากการคำนึงถึงผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน อันได้แก่ ด้านสติปัญญา อารมณ์ สังคม และร่างกาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้ความสำคัญเป็นพิเศษต่อการสร้างความรู้สึกที่ดี ความสบายใจของผู้เรียนขณะที่เรียนภาษาอังกฤษ มีการจัดบรรยากาศแบบเป็นกลุ่ม โดยยึดหลัก CIA System ดังที่กล่าวมาแล้ว การเรียนด้วยวิธีนี้มีได้มุ่งเน้นเพียงความรู้หรือด้านสติปัญญาเท่านั้น ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริง การเรียนรู้อาสาจะสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพจะต้อง

อาศัยการสื่อสารด้านความคิด อารมณ์ และมีการปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยวิธีการ
ของขบวนการกลุ่มควย (Rivers. 1982 : 8 - 9) ผลที่ได้ภายหลังการสอนภาษา
อังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ นักเรียนมีพัฒนาการในการเรียนภาษาอังกฤษก้าวหน้าขึ้นเป็นชั้นที่ 3
= 40 % ชั้นที่ 4 = 33.33 % และชั้นที่ 5 = 26.67 %

เพื่อให้เห็นเด่นชัดขึ้น ผู้วิจัยจะขอกล่าวเปรียบเทียบความสอดคล้องระหว่าง
ทฤษฎีกับผลการทดลอง ที่มีภายหลังการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ โดยแยก
อธิบายตามหัวข้อต่อไปนี้

1. วิธีดำเนินการเรียนการสอน
2. บทบาทของวิทยากรภาษาและนักเรียน
3. เนื้อหา
4. สภาพชั้นเรียน

1. วิธีดำเนินการเรียนการสอน วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ยึดหลัก
การเรียนการสอนแบบการให้คำปรึกษา วิทยากรภาษาหรือครูผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือ
ให้คำปรึกษา มิใช่สวมบทบาท "ครู" อย่างที่เคยเป็น ผู้เรียนจึงมีความรู้สึกสบายใจ ไม่วิตก
กังวล หรือกลัว ทำให้มีความรู้สึกอยากร่วมสนทนาขณะที่ยังเรียนกำลังทำกิจกรรมเพื่อ
การเรียนรู้ จากการให้ทดลองสอน ผู้วิจัยพบว่า วิธีการสอนแบบนี้ยึดหลักให้ผู้เรียนเป็น
ศูนย์กลางการเรียนรู้ ครูในฐานะผู้ให้คำปรึกษา ผู้เรียนจึงร่วมในโครงการทดลองอย่าง
เปิดเผยและสบายใจ แม้ว่าในระยะแรกจะรู้สึกลำบากใจ เพราะไม่เชื่อมั่นในความสามารถ
ของตนเองอยู่บ้างก็ตาม แต่ภายหลังก็สามารถแสดงออก และมีความเชื่อมั่นในความสามารถ
ของตนเองมากขึ้นทุกที เนื่องจากวิธีดำเนินการเรียนการสอนเอื้ออำนวย ให้
พวกนักเรียนสามารถที่จะพัฒนาความก้าวหน้าในการพูดภาษาอังกฤษขึ้นทีละเล็กละน้อยด้วย
ตนเอง

นอกจากนี้ วิธีดำเนินการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์นี้ยังอนุญาตให้
ผู้เรียนใช้ภาษาแม่ทุกในขณะที่ยังไม่สามารถสนทนาเป็นภาษาอังกฤษได้ วิธีการนี้จึงช่วยขจัด

ความวิตกกังวล และทำให้การเรียนรู้อังกฤษเกิดประโยชน์อย่างแท้จริงเมื่อเริ่มทดลองสอน ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถสนทนาเป็นภาษาอังกฤษตามข้อความที่ตนต้องการจะพูดได้ การเรียนการสอนก็สามารถดำเนินไปได้อย่างไม่ติดขัด เพราะผู้เรียนแต่ละคนจะพูดข้อความที่ตนต้องการพูดเป็นภาษาไทย วิทยากรภาษาก็จะถอดคำพูดเป็นภาษาอังกฤษให้จากการที่ได้พูดคุยกับผู้เรียนทำให้ทราบว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีนี้มีความสบายใจไม่กังวล แต่กลับกระตือรือร้นที่จะสนทนา เพราะในชั้นเริ่มต้นมีวิทยากรภาษาคอยช่วยเหลืออยู่ ความก้าวหน้าในการเรียนรู้จึงเกิดขึ้นดังกล่าวแล้ว

ขณะที่ผู้เรียนสนทนาเป็นภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง มีการบันทึกเทปไว้ เพื่อนำมาเปิดให้ชั้นเรียนฟังซ้ำในช่วงเวลาสะท้อนกลับ ผู้เรียนจะมีความรู้สึกกลัวการพูดลงเทปในระยะต้น แต่ต่อมาความรู้สึกจะเปลี่ยนไปเมื่อผู้เรียนเริ่มชินเข้า และผู้เรียนกลับจะมีความรู้สึกตื่นเต้นไม่เบื่อหน่าย และคิดว่า การมาเรียนในชั้นเรียนลักษณะนี้แปลก ไม่ซ้ำซากหรือจำเจ เหมือนเดิม

ในเรื่องเวลาที่ใช้ในการสอนก็ไม่นานเกินไป นั่นคือ ใช้เวลาสอนประมาณ 15 - 20 นาทีต่อ 1 ครั้ง ผู้เรียนไม่เครียด มีอารมณ์ร่วมอย่างเต็มที่ตลอดเวลาที่มีการเรียนการสอน เพราะพวกเขามีความรู้สึกว่า ช่วงระยะเวลาที่เรียนนั้นไม่นานเกินไป ถ้าใครไม่สนใจในการเรียนก็จะทำให้พลาดโอกาสการเรียนรู้ไป เพราะเวลาจะหมดลงไปในไม่ช้า ผู้เรียนเล่าว่า เมื่อเรียนด้วยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ มีความรู้สึกว่าเวลาหมดลงไประยะรวดเร็ว บางครั้งยังต้องการสนทนาต่อ แต่เวลาได้หมดลงเสียก่อน ซึ่งขณะที่ทดลองสอนได้เกิดสถานการณ์แบบนี้บ่อยครั้ง

เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมการเรียนรู้ ไม่มีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการสอบ แต่จะดูความก้าวหน้าจากพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนตามเกณฑ์ของเคอราน ดังที่กล่าวแล้ว จากการที่ไม่มีการวัดผลด้วยการสอบ ผู้เรียนให้ความเห็นว่า ทำให้สบายใจไม่กังวล และอยากมีส่วนร่วมในการสนทนาเปิดเผยความรู้สึกนึกคิดอย่างเต็มที่ เพราะไม่มีอะไรมาขวางกั้นอารมณ์ความรู้สึกในการเรียนรู้ของตน ผลลัพธ์ก็คือผู้เรียนได้รับประโยชน์จากการเรียนรู้อย่างแท้จริง

วิธีการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ดำเนินการเรียนการสอนโดยอาศัยการเรียนรู้แบบกลุ่ม ตามกระบวนการทางสังคม ผ่านกลไกการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนรู้วัฒนธรรมตามรูปแบบที่พวกเขาต้องการทราบ มีต้องไปคำนึงถึงวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่เรียนมากนัก นอกจากนี้ บรรยากาศทางสังคมในชั้นเรียนทำให้ผู้เรียนมีความตื่นตัว เพราะมีการแลกเปลี่ยนคำพูดระหว่างผู้เรียนด้วยกันอย่างเสรี การยอมให้ผู้เรียนสามารถติดต่อสื่อความหมายกับผู้เรียนคนอื่น ๆ ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสัมพันธ์ที่สร้างสรรค์ในหมู่พวกเขามากยิ่งขึ้น การเรียนรู้ที่ผ่านการฝึกหัดร่วมกันในชั้นเป็นกลุ่ม หรือหมู่คณะจึงก่อให้เกิดคุณค่าในการรับรู้ โดยที่ไม่จำเป็นต้องเน้นแต่ในเรื่องเนื้อหาที่สอนเพียงอย่างเดียว จากการทดลองสอน พบว่า ผู้เรียนชอบการเรียนรู้แบบเป็นกลุ่ม โดยอาศัยความเป็นจริงทางวัฒนธรรมสังคมของตน เพราะให้ประโยชน์ และสามารถนำไปใช้ตามสภาพสังคมที่แท้จริงภายนอกห้องเรียนได้ ทำให้เกิดความอยากเรียน เพราะเห็นคุณค่าและประโยชน์อย่างเด่นชัดว่าจะนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันของตนต่อไป

สำหรับการนำวิธีการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ไปใช้ในห้องเรียนในปัจจุบัน ควรประกอบด้วยวิธีการต่าง ๆ 4 ด้านคือ ให้นักเรียนเรียนด้วยการอภิเสียงลงเผล, มีการสะท้อนกลับในช่วงเวลาเรียนที่เหลืออยู่, มีการวิเคราะห์ถึงข้อมูลที่ยูเรียนได้บันทึกเพ่งกันไว้ในชั่วโมงเรียนวันถัดไป และมีการติดตามผลการเรียนรู้โดยครูผู้สอน (Wajnryb. 1988 : 17 - 18)

2. บทบาทของวิทยากรภาษาและผู้เรียน ผู้สอนหรือครู ในการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ถูกเรียกว่า "วิทยากรภาษา" เพราะอยู่ในฐานะของผู้ให้คำปรึกษาทางภาษา คอยช่วยเหลืออำนวยความสะดวก ซึ่งตรงกับเป้าหมายหลักของการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ที่มุ่งเน้นความมั่นใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน ลดความวิตกกังวลของผู้เรียนในการเรียนภาษาลง วิทยากรภาษาจึงต้องอยู่ในฐานะผู้ให้คำปรึกษา ไม่ใช่ผู้ถ่ายทอดความรู้ แต่เป็นผู้รับฟังและตอบสนองในสิ่งที่ผู้เรียนต้องการถ่ายทอดคำพูดจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษเท่านั้น โดยใช้คำพูดที่นุ่มนวล เข้าใจ เห็นอกเห็นใจผู้เรียน พยายามสร้างความอบอุ่นและตอบสนองผู้เรียนโดยไม่บีบบังคับซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนกล้าเปิดเผยความรู้สึก และแบ่งปันความคิดแก่กันและกัน (Shank. 1948 : 23 - 24) บทบาทของวิทยากรภาษาคงที่

กล่าวมาช่วยสนับสนุนความก้าวหน้าและพัฒนาการของผู้เรียน นอกจากนั้นยังลคร่องว่างระหว่างผู้เรียนและวิทยากรภาษาคูย

ผู้เรียนในการเรียนภาษาคูยวิธีนี้ เป็นหัวใจของกระบวนการทั้งหมด วิธีนี้ถือว่าผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ เมื่อเรียนแล้วมีการพัฒนาทุก ๆ ด้าน คำนึงถึงช่องว่างระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง ทุกคนในกลุ่มได้เรียนรู้ความคิด ความรู้สึก ค่านิยมของกันและกัน เป็นตัวแทนของสังคมที่มีการสนทนอย่างอิสระในสิ่งที่พวกเขาต้องการ ผู้เรียนจึงสามารถเข้าถึงความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีความคล้ายคลึงกับความเป็นจริงตามธรรมชาติ นอกจากนี้บรรยากาศต่าง ๆ ในชั้นเรียน ตั้งแต่วิธีการสอน จนถึงตัววิทยากรภาษาเองก็สนับสนุนให้ผู้เรียนมีความรู้สึกที่ดี เกิดความมั่นใจ สบายอกสบายใจ มีกำลังใจที่จะเรียนรู้ภาษาหลังจากการทดลองได้สิ้นสุดลง ผู้เรียนทุกคนมีความรู้สึกในทางบวกต่อการเรียนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ และให้ความเห็นว่า ตนเองได้รับความรู้และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตจริง ซึ่งต่างจากการเรียนภาษาคูยวิธีอื่น ๆ ที่ผ่านมา หรือที่เรียนอยู่ในชั้นเรียนปกติ ซึ่งเมื่อเรียนจบแล้ว ก็ไม่สามารถนำไปใช้สื่อสารได้จริง ๆ ซึ่งขัดกับหลักการที่ว่าภาษาเป็นกระบวนการของการสื่อสาร

3. เนื้อหา ในขณะที่มีการทำเนิกรกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาประมาณ 15 - 20 นาที จะไม่กล่าวถึงหลักไวยากรณ์ เพราะต้องการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ทุก ๆ ด้าน มิได้เน้นด้านสติปัญญาเพียงอย่างเดียว สำหรับกฎไวยากรณ์ต่าง ๆ จะนำมาอธิบายและพูดถึงในช่วงเวลาสะท้อนกลับ ภายหลังที่กิจกรรมการเรียนรู้สิ้นสุดลง ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ชอบหลักการอันนี้ เพราะเป็นวิธีการที่ไม่บีบคั้นอารมณ์และจิตใจขณะที่กำลังเรียน นอกจากนั้นยังสอดคล้องกับชีวิตจริงที่สามารถพัฒนาการสื่อสารของพวกเขาในทุก ๆ ด้านด้วย

หลักสูตรในการใช้เรียนจะเป็นหัวข้อต่าง ๆ ที่ผู้เรียนสนใจและเลือกขึ้นมาเอง เพราะคำนึงถึงผู้เรียนในฐานะเป็นบุคคลสำคัญที่มีบทบาทในการทำเนิกรกิจกรรมการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนตั้งแต่เริ่มต้นด้วย

4. สภาพชั้นเรียน การสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์คำนึงถึงการจัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้ตรงตามสภาพความเป็นจริงทางสังคม จึงมีการจัดชั้นเรียน โดยให้ผู้เรียนนั่งเป็นวงกลม ขณะที่มีการสนทนากันจะได้หันหน้าเข้าหากัน ผู้สอน หรือวิทยากรภาษาจะอยู่ภายนอกวงกลม เพื่อขจัดความรู้สึกหวั่นกลัวที่จะใช้ภาษาของผู้เรียน การจัดสภาพชั้นเรียน ลักษณะนี้ ผู้เรียนเล่าว่า รู้สึกสนุก อบอุ่น ครึกครื้น ไม่เครียดในขณะที่กำลังเรียน เพราะในขณะที่ทำกิจกรรม มีความรู้สึกเหมือนกับกำลังมีการสนทนากันจริง ๆ ก่อให้เกิดบรรยากาศที่ดีในการเรียนรู้

จากที่กล่าวมา พบว่าทฤษฎีมีความสอดคล้องกับการทดลองสอน ให้ประโยชน์ และเอื้ออำนวยในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนอย่างแท้จริง ผลการทดลองพบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษทุกคน อันเนื่องมาจากวิธีการสอน ภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์มุ่งเน้นองค์ประกอบหลายด้าน มิใช่คำนึงถึงแต่การให้ผู้เรียน ได้รับความรู้แต่อย่างเดียว แต่คำนึงถึงวิธีการหรือหลักการที่ว่า ทำอย่างไรผู้เรียนจึง สามารถเรียนโดยได้รับประโยชน์และนำไปใช้ในชีวิตจริงได้อย่างแท้จริง โดยคำนึงถึง หลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา และสังคมวิทยา ซึ่งตรงกับหลักการรับภาษาที่ 2 (Second Language Acquisition) (Krashen. 1981 : 101 - 102)

ในการทดลองสอนครั้งนี้มีข้อที่น่าสังเกต คือ สัดส่วนความก้าวหน้าของผู้เรียน ในแต่ละครั้งมิได้เป็นไปในลักษณะเพิ่มขึ้นตลอด แต่มีลักษณะมากบ้างน้อยบ้าง นั่นคือ ผู้เรียนแต่ละคนอาจมีพัฒนาการลดต่ำลง ตัวอย่างเช่น พัฒนาการของผู้เรียนคนที่ 1 คือ เกียรติยศ อุทิศ ในครั้งที่ 22 มีพัฒนาการอยู่ในขั้นที่ 5 แต่ในครั้งที่ 23 มีพัฒนาการลงมาถึงขั้นที่ 3 ที่เป็นดังนี้เนื่องจากสาเหตุ 2 ประการคือ

1. ระยะเวลาที่ใช้ทดลองสอนครั้งนี้น้อยเกินไป ถ้าได้ทำการทดลองสอนติดต่อกันอย่างน้อย 1 ภาคเรียน หรือ 1 ปีการศึกษา ผู้เรียนก็必将มีความคล่องแคล่ว สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้โดยมีข้อผิดพลาดน้อยลงหรืออาจจะไม่มีผิดเลย พัฒนาการความก้าวหน้าก็จะมีลักษณะดีขึ้น ก้าวหน้าขึ้น โดยไม่มีลักษณะพัฒนาการที่ก้าวหน้า และถอยหลัง เหมือนในการทดลองสอนครั้งนี้

2. เนื่องจากระยะเวลาที่ได้สอนน้อย และใช้เวลาเรียนหลังเลิกเรียน ช่วงเวลาสะท้อนกลับ (Reflection Period) จึงไม่มี คงมีแต่ระยะเวลาคำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เพียงอย่างเดียว การที่จะมาสังเกตข้อผิดพลาดหรืออธิบายไวยากรณ์ ภาษา โดยการเปิดเทปจึงไม่มี นักเรียนจึงไม่สามารถที่จะสนทนาได้ถูกต้องถึงแม้ในบางครั้งบทสนทนานั้นได้มีการพูดไปแล้วก็ตาม

ดังนั้น ถ้าวิทยากรภาษาหรือผู้สอนสามารถขจัดปัญหา 2 ข้อที่กล่าวมาข้างต้น ลักษณะของจำนวนผู้เรียนในการเรียนแต่ละครั้งก็จะมีลักษณะเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจนกว่านี้

จากที่กล่าวมาพบว่ายูเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีกลุ่มสัมพันธ์อันยึดหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา และสังคมวิทยา สามารถสนทนาเป็นภาษาอังกฤษได้ ผลการทดลองครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ หนู เตียวรัตนกุล ซึ่งได้ทดลองสอนการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบางลำโพงพิทยาคม อำเภอบางลำโพง จังหวัดยะลา ผลการทดลองพบว่า วิธีสอนนี้พัฒนาการสื่อสารทางภาษาเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง เพราะสิ่งที่ผู้เรียนสนทนากันนั้นเหมือนกับสภาพชีวิตจริง มีการทักทาย ถามทุกข์สุขกัน นอกจากนี้วิธีสอนนี้สามารถพัฒนาผู้เรียนในทุก ๆ ด้าน คือ ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา (หนู, 1983 : 72 - 73) และลาฟอร์จได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษกับนักเรียนชาวญี่ปุ่นที่โรงเรียนนานาชาติ และวิทยาลัยนานาชาติ โดยวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ ผลปรากฏว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีความสามารถด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น (La forge. 1987 : 8 - 11, 19) กัลดาเกอร์ได้ทำการทดลองประเมินผลการสอนภาษาโดยใช้วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ และวิธีสอนแบบเดิม (Traditional Approach) ว่าจะให้ผลแตกต่างกันอย่างไรในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า การเรียนภาษาคด้วยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ ทำให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งทางด้านความรู้ และการนำไปใช้ (Curran. 1976 : 110 - 111, citing Gallager. 1973)

นอกจากนี้ เควิสได้นำวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ไปใช้ในโปรแกรมการเรียนภาษากับผู้เรียนในมหาวิทยาลัยโอไฮโอ ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนเข้าร่วมในขบวนการเรียนรู้ในกลุ่ม และเพื่อลดภาวะความวิตกกังวลทางด้านการเรียนภาษากับการเรียนวิทยาศาสตร์ จากการทดลองของเควิส พบว่าผู้เรียนมีความสามารถทางการเรียนและการอ่านตำราอิเล็กทรอนิกส์ที่เขียนไว้เป็นภาษาอังกฤษ ได้เร็วขึ้นและเข้าใจดีขึ้น (Davis. 1979 : 11 - 12)

จากงานวิจัยพบว่า วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์เป็นวิธีสอนภาษาที่สามารถนำมาใช้เป็นวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างได้ผล โดยยึดหลักการของภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา และภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา ซึ่งสรุปวิธีการได้ 2 หัวข้อใหญ่ ๆ คือ

1. ผู้สอนและวิธีสอน
2. ผู้เรียนและวิธีเรียน

ผู้สอนและวิธีสอน

1. วิธีสอนยึดหลักการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เพื่อช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างผู้เรียนด้วยกัน และระหว่างครูกับผู้เรียน ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนส่งเสริมการเรียนรู้
2. วิธีสอนยึดหลักการที่คำนึงถึงบุคคลทุกด้าน ได้แก่ ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา
3. วิธีสอนยึดหลักการที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียนเพื่อสร้างความมั่นใจ โดยให้อิสระในการพูดคุยกันอย่างเต็มที่ ผู้เรียนสามารถพูดในสิ่งที่ตนสนใจ ซึ่งตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง
4. วิธีสอนยึดหลักการที่คำนึงถึงประโยชน์ของความเจียะในระหว่างคำเนิการสอน เพื่อให้ผู้เรียนมีเวลานึก คิด ทบทวน และเป็นตัวของตัวเอง

5. วิธีสอนป็นหลักการที่เป็นไปตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ตามธรรมชาติที่ว่า การเรียนรู้ภาษาต้องมาจากการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของผู้เรียนจริง ๆ ให้ผู้เรียน มีอิสระด้วยความเต็มใจ

6. วิธีสอนป็นหลักการที่ให้ความสนใจในความสำคัญของสังคมและวัฒนธรรม มากกว่าความสนใจในเนื้อหาความรู้ทางค่านภาษา

7. วิธีสอนป็นหลักการเกี่ยวกับระยะเวลาที่ว่า เวลาที่ใช้สอนน้อยคือประมาณ 15 - 20 นาที สามารถช่วยลดความวิตกกังวลของผู้เรียนที่มีปัญหา

8. วิธีสอนป็นหลักการที่ให้มีการฝึกทักษะฟังและพูดอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่น่าเบื่อหน่าย คือมีอุปกรณ์ประกอบการสอนได้แก่ เทปบันทึกเสียง เป็นต้น

9. วิธีสอนป็นหลักการประเมินผลภายหลังการเรียนรู้ที่ไม่ยึดหลักในการสอบ เก็บคะแนนเหมือนเดิมที่เคยปฏิบัติ แต่ใช้การประเมินผลจากการพัฒนาความก้าวหน้า เป็นขั้น ๆ ซึ่งเป็นไปตามหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่ทำให้ผู้เรียนไม่เกิดความรู้สึกกังวลใจในขณะที่เรียนรู้

10. วิธีสอนป็นหลักการที่ให้ความสำคัญในช่องว่างของผู้เรียนและผู้สอน โดยผู้สอนให้ผู้เรียนเรียนรู้สิ่งต่างๆ เอง การปิดช่องว่างให้ผู้เรียนนี้ก็เพื่อลดความบีบคั้นที่เกิดขึ้นทางใจของผู้เรียนนั่นเอง

11. ป็นหลักการที่ให้ครูมีลักษณะเป็นกันเอง เห็นอกเห็นใจนักเรียนโดยลดบทบาทของครูลง ครูคอยแต่แนะนำช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ มีความเข้าใจปัญหา ความต้องการ จุดมุ่งหมาย แรงจูงใจ และทัศนคติของผู้เรียน การเรียนรู้ไม่ได้เกิดจากการตัดสินใจของครู ผู้เรียนจึงมีความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม

12. ป็นหลักการที่ให้ผู้สอนหรือวิทยากรภาษา มีบทบาทในฐานะเป็นผู้ให้คำปรึกษาทางภาษามากกว่าการสอน นั่นคือ ผู้สอนจะให้ความอบอุ่น การยอมรับ และเข้าใจในตัวผู้เรียนมากขึ้น ไม่ใช่เป็นแค่เพียงผู้ถ่ายทอดความรู้ จึงทำให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจ และลดความวิตกกังวล

13. อีกหลักการสอนที่ให้ผู้สอนหรือวิทยากรภาษาเป็นสอนอยู่ภายนอกวงกลม หรือข้างหลังผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก และลดความกระดากอายที่จะใช้ ภาษาใหม่ลง

ผู้เรียนและวิธีเรียนรู้

1. อีกหลักการที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ พัฒนาการเรียนรู้- ภาษาจึงก้าวหน้ากว่าวิธีอื่น เพราะผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง จึงมีความพร้อม ความ กระตือรือร้นที่จะเรียน และเรียนอย่างมีชีวิตชีวามากขึ้น
2. อีกหลักการที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะ ในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นอย่างแท้จริง (Interpersonal Communication Skills) และมีการเรียนรู้ในการพัฒนาตนเอง (Personality Development Skills) โดยยอมรับข้อบกพร่อง จุดเด่น จุดด้อยของ ตนเอง เพื่อนำมาพัฒนาตนเองได้
3. อีกหลักการที่ให้ผู้เรียนมีการปฏิสัมพันธ์กัน หมายถึง การแสดงความ สัมพันธ์ทางสังคมอันดีกับบุคคลอื่น ๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดความพอใจในการเรียนรู้เพราะไม่ เบื่อหน่าย นอกจากนี้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในกิจกรรม คือได้ฝึกพูดเพราะจำนวน ผู้เรียนน้อย คือ กลุ่มละประมาณ 12 - 15 คน ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ลึกและอารมณ์ รวมที่ดี
4. อีกหลักการที่ให้ผู้เรียนใช้ภาษาแม่ ในกรณีที่ผู้เรียนยังพูดภาษาอังกฤษ ไม่ได้ และให้ผู้เรียนเรียนโดยไม่ต้องพะวงกับโครงสร้างของประโยคภาษาอังกฤษ มากนัก เมื่อพูดผิดเพราะวิทยากรภาษาจะเป็นผู้แก้ไขให้ทันทีเมื่อมีโอกาสอันเหมาะ อันควร
5. อีกหลักการของการนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเนื้อหา ที่เรียนยึดปริบททางสังคม โดยผู้เรียนเป็นผู้กำหนดหัวข้อที่จะเรียนเอง จึงทำให้ผู้เรียน เรียนรู้ตามความต้องการและความสนใจเบื้องต้นของตน นอกจากนี้ยังจะสามารถนำไปใช้ ในชีวิตจริงได้ด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะซึ่งอาจจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้างต่อไปดังนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

วิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ อาศัยหลักการให้บุคคลมองตนเอง (Self-concept) หรือมีมโนภาพแห่งตัวเอง (Self-image) การที่คนจะสามารถมองเห็นตนเองว่าเป็นอย่างไร มีผลต่อบุคลิกภาพของผู้นั้นมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะให้ผู้สอนภาษานำวิธีการสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ไปใช้ในการสอนเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม หรือการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ผู้เรียนที่อายุน้อย ไม่กล้าแสดงออก จะมีความกล้าหาญมากขึ้น เพราะการได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และมองเห็นถึงความสำคัญหรือคุณค่าของตนเอง

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องจากการทดลองของผู้วิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองโดยผู้พัฒนาการการเรียนรู้ของผู้เรียนหลังจากได้เรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีกลุ่มสัมพันธ์ว่ามีความก้าวหน้ามากน้อยเพียงใด โดยมีได้มีการเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบอื่น ๆ ดังนั้นผู้วิจัยคิดว่าน่าจะได้มีการวิจัยเปรียบเทียบพัฒนาการความก้าวหน้าในการเรียนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์กับวิธีสอนแบบอื่น ๆ ว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่

2. งานวิจัยที่ผ่านมาเกี่ยวกับวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ นำไปทดลองสอนกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มหาวิทยาลัย และนักศึกษาผู้ใหญ่ และ

งานวิจัยของผู้วิจัยครั้งนี้ก็นำไปทดลองกับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยมีความเห็นว่า น่าจะได้มีการนำวิธีการนี้ไปทดลองกับผู้เรียนที่อายุน้อยลงไปอีก อาจเป็นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หรือปีที่ 1 หรือเป็นกลุ่มผู้เรียนที่อยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หรือปีที่ 6 ก็ได้

מנהל פאבריקה

บรรณานุกรม

พญ. เทียวรัตนกุล. วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ : การศึกษาเชิงพรรณนา. วิทยานิพนธ์

กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.

ประพาศน์ พงษ์ประภา. วิทยาการสอนภาษาอังกฤษ. บรรณนิพนธ์ มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

Bradford, L. Developing Potentialities Through Class Groups. Boston : Houghton Mifflin, 1970.

Brooks, N. Teaching Culture in the Foreign Language Classroom. In Florida F.L. Reporter. 7 (1) : 20 - 28, 1969.

Brown, H. Douglas. Affective Variables in Second Language Acquisition Language Learning. 23 : 231 - 244, 1973.

Brown, H. Douglas. Principles of Language Learning and Teaching. Englewood Cliffs, New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1980.

_____. "Some Limitations of C-L/CLL Models of Second Language Teaching," TESOL Quarterly. 11 (4) : 365 - 372, December, 1977.

Byrne, Donne. Teaching Oral English. London, Longmans, 1976.

Combs, Arthur W. "Affective Education or None at All," Journal of the Educational Leadership. 39 (7) : 495 - 497, April, 1982.

Condon, J. and Yousef, F. An Introduction to Intercultural Communication. Indianapolis : Bobbs Merrill, 1975.

Corbluth, J. Remediation or Development? Some thoughts for English language teachers. English Language Teaching Journal. 28 : 118, 1974.

Coward, R. and Ellis, J. Language and Materialism : Developments in Semiology and the Theory of Subject. London, Routledge & Kegan Paul, 1977.

Crystal, D. and Davy D. Stylistic analysis In J. Allen and P. Corder (Eds.), The Edinburgh Course for Applied Linguistics. Vol. 1 London, Oxford University Press, 1973.

Curran, Charles A. Counseling and Psychotherapy : the Pursuit of Values. New York, Sheed & Ward, 1968.

- Curran, Charles A. Counseling - Learning : A Whole Person Model for Education. New York : Grune & Stratton, 1972.
- _____. Counseling-Learning in Second Languages. Illinois, Apple River Press, 1976.
- _____. "Counseling Skills Adapted to the Learning of Foreign Languages," Bulletin of the Menninger Clinic. XXV : 78 - 83, June, 1961.
- _____. Religious Values in Counseling and Psychotherapy. New York : Shud & Ward, 1969.
- Czarnecki, Karen E. and Joseph A. Ramos. "Counseling - Learning : A Wholistic View of the Learner," TESOL Newsletter. IX (6) : 1, 4, December, 1975.
- Davis, James N. "Community Language Learning and English for Science and Technology," TESOL Newsletter. XIII (2) : 11 - 12, April, 1979.
- Doe, Norman. "The Use of the Mother Tongue in ESL," TESOL Newsletter. XIII (4) : 27 - 28, August, 1979.
- Dunham J. "Appropriate Leadership Patterns" Educational Research. XII : February, 1965.
- Egan, G. Encounter : Group Process for Interpersonal Growth. Belmont, California : Brook/Cole (Wadsworth Publishing Co.), 1970.
- Findley, Charles A. "Focus on the Learner : Security, Alienation, and Risk-Taking," RELC Journal. 9 (1) : 69 - 76, June, 1978.
- _____. The Silent Language. New York : Doubleday, 1973.
- Halliday, M. Learning How to Mean : Explorations in the Development of Language. London, 1975.
- Haskell, John F. "An Eclectic Method?," TESOL Newsletter. XII (2) : 19 - 21, April, 1978.
- Hayes, Curtis W., Jacob Ornstein and William W. Gage. ABC's of Languages and Linguistics. Silver Spring, Maryland, Institute of Modern Languages, Inc., 1977.
- Hirschmeier, J, and Yui, Y. The Development of Japanese Business 1600-1973. (2nd edition) Cambridge, Harvard University Press, 1981.

- Krashen, Stephen. Second Language Acquisition and Second Language Learning. New York, Pergamon, 1981.
- La Forge, Paul G. "Community Language Learning : An Experiment in Japan," English Teaching Forum. XV (1) : 8 - 11, 19, January, 1977.
- _____. Counseling and Culture in Second Language Acquisition. Oxford : Pergamon Press, 1983.
- _____. "Uses of Social Silence in the Interpersonal Dynamics of Community Language Learning," TESOL Quarterly. 11 (4) : 373 - 382, December, 1977.
- McLean, Alan C. "Destroying the Teacher : The Need for Learner - Centered Teaching," English Teaching Forum. XVIII (3) : 16 - 19, July, 1980.
- Nakane, C. Japanese Society. Berkeley and Los Angeles : University of California Press, 1970.
- Newsletter. "In Loving Memory of Charles A. Curran," Newsletter. 1 (5) : 1 - 6, September, 1978.
- Peng, F. Language in Japanese Society : Current Issues in Sociolinguistics. Tokyo : The University of Tokyo Press, 1975.
- Prabha & Kosol. "CIA System : A Conceptual Model" CEL Newsletter. II : 1, January, 1986.
- Rardin, Jennybelle. "Comments on H. Douglas Brown's Some Limitations of C-L/CLL Models of Second Language Learning," TESOL Quarterly. 11 (4) : 463 - 466, December, 1977.
- _____. "The Language Teacher as Facilitator," TESOL Quarterly. 11 (4) : 383 - 387, December, 1977.
- Rivers, Wilga M. "Psychology, Linguistics, and Language Teaching," English Teaching Forum. XX (2) : 2 - 9, April, 1982.
- Schmuck, Richard A. Group Process in the Classroom Iowa : W.W.C. Brown Co., 1971.
- Schumann, John H. "Affective Factors and the Problems of Age in Second Language Acquisition," Language Learning. 25 (2) : 209 - 235, December, 1975.
- SEAMEO. Newsletter. 17 (2) : 1 June, 1984.

- Shank, Donald J. The Teacher as Counselor. Washington, American Council on Education, 1984.
- Sprenger, Arnold. "Group Work in Foreign-Language Learning : A Report," English Teaching Forum. XI (5) : 12 - 15, November-December, 1973.
- Stevick, Earl W. "Language Instruction Must Do an About - Face," The Modern Language Journal. LVIII (8) : 379 - 384, December, 1974.
- _____. Memory, Meaning & Methods : Some Psychological Perspectives on Language Learning. Rowley, Massachusetts, Newbury House Publishers, Inc., 1976.
- _____. "Teaching English as an Alien Language," in ON TESOL'76. p. 225 - 238, ed. by John F. Fanselow and Ruth H. Crymes. Washington, D.C., Teachers of English to Speakers of Other Languages, 1976.
- _____. Teaching Languages : A Way and Ways. Rowley, Massachusetts, Newbury House Publishers, Inc., 1980.
- Tranel, Daniel D. "Questioning in Counseling - Learning," TESOL Newsletter. XIV (4) : 19 - 20, August, 1980.
- Varela, Lourdes Y. "Recent Forces in Language Teaching and Their Implications for Language Education in Southeast Asia," RELJ Journal. 9 (2) : 37 - 42, December, 1978.
- Wajnryb, Ruth. "CLL Revisited : Addressing Socio-Cultural Factors in Language Learning," Cross Currents. XIV (2), 1988.
- Wexler, D. A Cognitive Theory of experiencing, self - actualizing, and therapeutic Process. In D. Wexler and L. Rice (Eds.), Innovations in Client - Centered Therapy. New York : John Wiley & Sons, 1974.

ආරක්ෂාව

ได้ทำการทดลองสอน 3 ครั้ง ดังต่อไปนี้

ครั้งที่ 1

การขอยืมของจากผู้อื่น

- กิตติ : I forgot my pen. May I borrow your pen?
กองพล : Of course. Here it is.
ยศกนิษฐ์ : May I borrow your ten baht, please?
มาลีรัตน์ : Of course. Here it is.
ภาไล : Primprao, may I borrow your book please?
พริ้มเพรา : I'm sorry. I'm reading it.
ธีรพัฒน์ : May I borrow your book, please?
วิเชียร : I'm sorry. I forgot it at home.
วิภา : Somwang, may I borrow that magazine please?
สมหวัง : Yes, here it is.
จางุณห์ : Ngamchit, may I borrow your picture please?
งามจิต : I'm sorry.
เกณีนี : May I borrow your newspaper, please?
อุไรรัตน์ : I'm sorry. I didn't bring it here.
งามจิต : Suwanna, may I borrow your pencil?
สุวรรณา : Of course, here it is.

ครั้งที่ 2

ชักชวนให้ไปหรือกระทำการบางอย่างหรือไม่

- งามจิต : Suwanna, I would like you to have dinner at my home.
- สุวรรณา : O.K.
- ยิรทัศน์ : Yothdanai, let's see the movie, shall we?
- ยศกนิย : Can I visit Wichian to go with me?
- ยิรทัศน์ : All right.
- ยศกนิย : Wichian, will you go with me?
- วิเชียร : I'm sorry. I'm busy.
- กิตติ : Theeraphat, would you like to invite the other one?
- ยิรทัศน์ : Sure.
- ภาโล : Primprao, would you like to go to Chaum this vacation?
- พริ้มเพรา : O.K.
- มาลีรัตน์ : Urairat, let's go shopping at Suan Chatuchak, shall we?
- อุไรรัตน์ : Can I ask Kesinee to go with us?
- มาลีรัตน์ : That's good.
- อุไรรัตน์ : Would you like to go shopping at Suan Chatuchak with us?
- เกศินี : I would love to.

ครั้งที่ 3

การสนทนาเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว

- กิตติ : Phra Prathomchedee is an interesting well-known place.
Tourists should visit there.
- สมหวัง : Do you know where it is, Kitti?
- กิตติ : I don't know, please tell me, Kesinee.
- เกศินี : In Nakhonprathom.
- กิตติ : Thank you, Kesinee.
- ยศกนิษฐ์ : If you come to Thailand, you should visit Emerald Temple.
- พริ้มเพรา : What are there in Magic Lands?
- ทองพล : There are games.
- พริ้มเพรา : Thank you.
- อุไรรัตน์ : Do you know 'Phra Pang Samyod'?
- มาลีรัตน์ : Yes, I do.
- อุไรรัตน์ : Where is it?
- มาลีรัตน์ : It's in Lopburi.
- อุไรรัตน์ : Thank you.
- ภาไล : Thiti, what's interesting in Kanchanaburi?
- ฐิติ : Prasead Lueng Bing, etceptular.
- ภาไล : Thank you.

ได้ทำการสอนจริงเพื่อพัฒนาการภาษาภายหลังการสอนด้วยวิธีกลุ่มสัมพันธ์
ทั้งสิ้น 40 ครั้ง ดังนี้

ครั้งที่ 1

การแนะนำเพื่อนให้รู้จัก

- อุทิศ : Uthit, this is Chairat a friend of mine.
 อุทิศ : Hello Chairat.
 ชัยรัตน์ : I'm glad to meet you.
 วันดี : Everybody, may I introduce you to Sirithorn.
 สิริพร : I'm glad to meet you.
 วารินทร์ } : I'm glad to meet you too.
 และ }
 อังคณา }
 รัชนี : Charunee, who's that girl?
 จารุณี : She is Patchana.
 วารินทร์ : I have a new friend
 ภรณ์มัย : What's her name?
 วารินทร์ : Her name's Ungkhana.
 อุทิศ : Hello Adithep, this is a friend of mine.
 อติเทพ : What's your name?
 วันดี : My name is Wandee. I'm glad to meet you
 อติเทพ : I'm glad to meet you too.
 พัทธนา : Ungkhana, what is the girl's name who is walking
 with you?
 อังคณา : She's Warin.

ครั้งที่ 2

การถามเกี่ยวกับระยะทางและสถานที่

- ฉวีพร : Wande, how far is it from Phutthachak withthaya School to Sheraton?
- วันดี : I'm not sure but I think it's about 500 metres.
- ชัยรัตน์ : Where's Dusit Thanee Hotel, Adithep?
- อภิเทพ : It's on Rama IV Road.
Which bus pass Mandarin Pleza, Warin?
- วารินทร์ : Number 48.
- วันดี : How far is Phutthachakwiththaya School to Mabunkhrong, Warin?
- วารินทร์ : About 500 metres.
- วันดี : Thank you.
- อุทิศ : How far is it from Phutthachakwiththaya School to Lumpkini Park, Wande?
- วันดี : I'm not sure, but I think it's about a kilometre,
- จารุณี : How far is Phutthachakwiththaya School to Siam Center, Phatchana?
- พริมา : It's about 3 kilometers
- อังคณา : Where's Wat Benchamaborphit, Phirom?
- ภิรมย์ : It's on Sri Ayutthaya Road.
- อังคณา : Thank you.
- บุญเรือง : Where is Phutthachakwiththaya School, Werachai?
- วิรัชย์ : On Rama IV Road.
- บุญเรือง : Thank you.
- พิรัชย์ : How far is Phutthachakwiththaya School to Saphan Rueng?

- เกรียงไกร : About 400 metres.
 อติเทพ : How long is it from Bangkok to America, Phirom?
 ภิรมย์ : Five hours.

ครั้งที่ 3

การถามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวัน

- อุทิศ : Adithep, when do you get up?
 อติเทพ : At 5 o'clock.
 อุทิศ : Thank you.
 วันכי : Werachai, what do you do after getting up?
 วีรชัย : I take a bath.
 ชิริร : Chairat, what do you do in the evening?
 ชัยรัตน์ : I play football.
 ธานี : Kriengkrai, what do you do at home?
 เกรียงไกร : I watch T.V. and read.
 ภิรมย์ : Sirichai, what do you do on Sunday?
 ศิริชัย : I usually swim.
 อติเทพ : What do you usually do on Monday, Bunrueng?
 บุญเรือง : I go to school.
 ศิริชัย : Ratchanee, what do you do after having breakfast?
 ธานี : I play with friends.
 หันนา : What do you do on Sunday?
 จารุณี : I visit my cousin.
 ชัยรัตน์ : Phirom, where are you on Sunday?
 ภิรมย์ : I'm at my grandfather's house.

- ชังฉา : Warin, what day do you study?
 วารินทร์ : Tuesday to Saturday.
 วันที : What do you do before going bed, Uthit?
 อุทิศ : I watch T.V.
 บุญเรือง : Werachai, what do you do at school in the morning.
 วีรชัย : I play takraw.
 ศวิชัย : Warin, what did you do last Saturday?
 วารินทร์ : I did homework.
 ฉวีกร : Charunee, when do you do your homework?
 จารุณี : In the evening.

ครั้งที่ 4

การชักชวน

- วารินทร์ : Ratchanee, would you like to have dinner at my home?
 รัชณี : O.K.
 : Would you like to go to Wandee's house, Uthit?
 อุทิศ : O.K.
 : Would you like to go to Songkhla with me in this vacation, Chairat?
 ชัยรัตน์ : I'm sorry, I can't go. I have to study.
 ศวิชัย : Chairat, can you go to swim with me on Sunday evening?
 ชัยรัตน์ : O.K.
 อติเทพ : Who will go to Pattaya with me, raise your hand please?
 (นักเรียนทุกคนยกมือ ยกเว้นวันที)
 วันที : I'm sorry. I have to go with my family.

- สิริธร : Patchana, would you like to see the movie on Sunday?
- พัชณา : Sirithorn, I'm afraid I can't.
- รพี : Would you like to go to the zoo, Bunrueng?
- บุญเรือง : O.K.
- วิรัช : Uthit, would you like swimming on Sunday?
- อุทิศ : I'm afraid I can't. I'm busy.
- บุญเรือง : Will you go to Lumpini Park for running, Kriengkrai?
- เกรียงไกร : Of course. I like running.
- ภิรมย์ : Chairat, would you like to see Hippopotemus in the zoo?
- ชัยรัตน์ : I'm sorry.
- อังคณา : Charunee, I will go to Songkhla this week. Will you go with me?
- จารุณี : Certainly, I will.

ครั้งที่ 5

การแนะนำและถามเกี่ยวกับสถานที่น่าท่องเที่ยว

- รพี : What places are interesting in Chiangmai?
- อุทิศ : Doi Suthep, Doi Inthanon, exceptular.
- อุทิศ : Where can I get the information about Wat Phra Srirattanasadsadaram, Ratchanee?
- รพี : At Thai Castle Department.
- วันดี : There are many interesting and important places in Thailand.
- Welcome to visit Thailand year.
- ชัยรัตน์ : What are there interesting in Ayutthaya, Charunee?

- จากรุณี : Ayutthaya Ancient City and Monkholborphit Temple.
 บุญเรือง : What are there interesting in Singhaburi, Werachai?
 วีรชัย : Khai Bangrachan.
 ศิริชัย : There is famous perfume in France.
 อภิเทพ : What are there interesting in Paris, Noi?
 สิทธิพร : Eiffel Tower and Saine River.

ครั้งที่ 6

การขอความช่วยเหลือ

- วันดี : Chairat, can you give me one hundred baht?
 ชัยรัตน์ : I'm sorry. I don't have enough money.
 สิทธิพร : Ungkhana, can you buy me a pencil, please?
 อังคณา : Yes.
 พัทธนา : Warin, will you draw me a picture, please?
 วารินทร : Sorry, I can't do it.
 ภิญญ์ : Patchana, can you buy me canned food at Mabunkhrong Center?
 พัทธนา : Yes, I can.
 รัชณี : Can you hand in my homework, please?
 อภิเทพ : Yes, I can.
 บุญเรือง : Can you help me lift a table, Werachai?
 วีรชัย : I'm sorry. I'm doing my homework.
 เกียรติกร : Can you help me take care of my sister next Sunday, Sirichai?
 ศิริชัย : All right.

อุทิศ : I'm going to Mabunkhrong but I don't know where it is.
Can I get there, Adithep?

อติเทพ : Yes, at Phayathai Road.

ครั้งที่ 7

ถามเกี่ยวกับอาชีพ

ชัยรัตน์ : Phirom, what does your father do?

ภิรมย์ : A merchant.

วันดี : Adithep, would you like to be a doctor?

อติเทพ : Yes, I would.

หรณี : What would you like to be, Werachai?

วีรชัย : A merchant.

อังคณา : Charunee what would you like to be when you grow up?

จากรุณี : I would like to be a doctor.

สิริพร : Phatchana, is your father a doctor?

พัทธนา : No, he can't. He is a merchant.

วีรชัย : Sirichai, would you like to be a carpenter?

ศิริชัย : No.

Bunrueng, would you like to be a fire-fighter?

บุญเรือง : No. I would like to be an architect.

เกรียงไกร : Uthit, do you like a doctor?

อุทิศ : No, I don't.

ชัยรัตน์ : What would you like to be in a future, Warin?

วารินทร์ : I would like to be a nurse.

ภิรมย์ : What does your mother do, Sirithorn?

สิริพร : A housewife.

การถามหาเจ้าของ

- วันดี : Warin, whose shirt is it?
- วารินทร์ : It's mine.
- อังกษ : Kriengkrai, this is your ruler?
- เกรียงไกร : Yes, it is.
- บุญเรือง : Whose table is it, Kriengkrai?
- เกรียงไกร : It's Werachai's table.
- วารินทร์ : Charunee, whose book is on the floor?
- จารุณี : Sirithorn's.
- รชนี : Whose radio is on the desk, Chairat?
- ชัยรัตน์ : I don't know whose radio it is.
- อุทิศ : Is that your house, Werachai?
- วีรชัย : Yes. It's mine.
- ศิริชัย : Is the ring on the floor yours, Ratchanee?
- รชนี : No. It's Wandee's ring.
- ฉวีพร : Patchana, whose picture is on the wall?
- พชนา : I don't know.
- วารินทร์ : Whose watch is in the classroom, Charunee?
- จารุณี : I don't know.
- วีรชัย : Kriengkrai, whose money is on the table?
- เกรียงไกร : It is my friend's.
- ศิริชัย : Whose shirt is that, Werachai?
- วีรชัย : It's my friend's.
- บุญเรือง : Kriengkrai, whose book is on my table?
- เกรียงไกร : It's mine.

ครั้งที่ 9

การถามราคาสินค้า

- วันดี : Kriengkrai, how much is your shirt?
- เกรียงไกร : It's 55 baht.
- ศิริชัย : Werachai, how much are your shorts?
- วีรชัย : They are 55 baht.
- วาทินทร์ : Ratchanee, how much is this watch?
- รชนี : Two hundred baht.
- อุทิศ : How much is that radio, Bunrueng?
- บุญเรือง : It's about 500 baht.
- รชนี : How much is that necklace, Phirom?
- ภิรมย์ : Fifty baht.
- จารุณี : How much are your shoes?
- ชัยรัตน์ : Fifty baht.
- : How much is the pen on the floor, Wandee?
- วันดี : I don't know. It isn't my pen.
- สิริพร : Patchana, how much is your school - bag?
- พัทธนา : It's one hundred baht.
- อติเทพ : Werachai, how much is your ring?
- วีรชัย : It's twenty baht.
- ภิรมย์ : Ungkhana, how much is that table?
- อังคณา : It's one hundred and fifty baht.
- วีรชัย : Sirichai, how much is your picture?
- ศิริชัย : It's ten baht.
- เกรียงไกร : Bunrueng, how much is it for having hair cut?

- บุญเรือง : It's twenty baht.
 ศิริชัย : Ratchanee, are your glasses one hundred baht?
 รัชนี : No. It's five hundred and fifty baht.

ครั้งที่ 10

การถามเกี่ยวกับความรู้รอบตัวทั่วไป

- วันดี : Adithep, do you know what the longest river in the world is?
 อภิเทพ : Nile River.
 ศิริชัย : Werachai, what is the biggest island in Japan?
 วีรชัย : It's Honshu.
 สิทธิพร : Chairat, what is the name of the highest mountain in the world?
 ชัยภักดิ์ : It's Everest mountain.
 พัทธนา : How many islands are there in Japan, Charunee?
 จารุณี : There are four.
 รัชนี : What is the name of the biggest continent, Uthit?
 อุทิศ : I don't know.
 ภิรมย์ : Ratchanee, what province in Thailand are there most monkeys?
 รัชนี : Lopburi is
 อุทิศ : What's made Japan cold?
 วันดี : I beg your pardon.
 อุทิศ : What's made Japan cold?
 วันดี : It's location.
 ภิรมย์ : Hriengkrai, where did Sunthornphoo live?
 เกียรติกร : It's Rayong.

ครั้งที่ 11
ถามเกี่ยวกับความรู้รอบตัว (ต่อ)

- อังกษา : Chairat, what's the name of the highest mountain in Italy?
- ชัยรัตน์ : Alp Mountain.
- Adithep, is Thechamahahal the most beautiful construction in the world?
- อภิเทพ : Yes, it is.
- ชินนี่ : Sirithorn, how many states are there in America?
- ฉวีพร : Fifty states.
- ศิวชัย : Bunrueng, what is the biggest ocean in the world?
- บุญเรือง : Pacific Ocean.
- ฉวีพร : What's the name of the highest building in Thailand?
- อุทิศ : I don't know, please tell me.
- ฉวีพร : Bai Yok Tower Building.
- เกรียงไกร : What planet is nearest the sun?
- บุญเรือง : Mars.
- วราวิทย์ : Charunee, what is the name of the biggest island in Thailand?
- จางุณี : Phuket Island.
- ชินนี่ : What is the name of the biggest island in the world, Patchana?
- พริษา : Greenland Island.
- อุทิศ : What's the name of the smallest bird in the world, Wandeey?
- วันดี : Humming bird.

ครั้งที่ 12

การแสดงความยินดี

- อุทิศ : Welcome to Phutthajakwittaya School, Adithep.
- อติเทพ : I'm pleased to meet you too.
- ชัยรัตน์ : Adithep, I'm pleased to hear that you're going to get married.
- อติเทพ : Thank you.
- วันดี : Adithep, I hope you have a good trip.
- อติเทพ : Thank you.
- วารินทร์ : Ungkhana, happy birthday to you and be good at studying.
- อังคณา : Thank you.
- ชัยรัตน์ : Uthit, I'm pleased to hear that you're going to go to Italy.
- อุทิศ : Thanks a lot.
- สิริพร : Patchana, Happy New Year and Happy all year.
- พัชรา : Thanks.
- อุทิศ : Congratulations on your wedding, Adithep.
- อติเทพ : Oh, thank you very much.

ครั้งที่ 13

การถามความทุกข์สุข ความรู้สึก

- อุทิศ : How are you today, Adithep?
- อติเทพ : I have a fever and headache.
- อุทิศ : Did you go to see a doctor?
- อติเทพ : No. I can't.
- อุทิศ : Why?

- อทิเทพ : I have not enough money.
- อุทิศ : Do you want some money?
- อทิเทพ : Yes, I do. Thank you.
- อุทิศ : Here you are.
- วันดี : I have a headache and stomachache.
- สิริพร : Here're some medicines.
- วันดี : I don't like pills. Would you mind changing the medicines?
- สิริพร : Yes.
- รัชภักดิ์ : Ratchanee, how are you today?
- รชนี : I'm not well.
- รัชภักดิ์ : Are you going to see the doctor?
- รชนี : No. I will be better soon.
- อังคณา : Warin, did you have a headache yesterday?
- วารินทร์ : Yes, I did.
- อังคณา : Did you see the doctor?
- วารินทร์ : No. It isn't much for me. Thank you for your kindness.
- บุญเรือง : Kriengkrai, why didn't you go to school yesterday?
- เกรียงไกร : Because I had a stomachache.
- บุญเรือง : Now, do you feel well?
- เกรียงไกร : Oh, yes. Thank you.
- พัทธนา : Charunee, how are you today?
- จารุณี : I'm fine. Thank you and you?
- พัทธนา : I'm fine. Thank you.

ครั้งที่ 14

ถามอาการ ความรู้สึก ทุกข์สุข (ต่อ)

- วาทินทร์ : Kriengkrai, how is your father?
- เกรียงไกร : He is well, thank you.
- รชนี : Why are you crying Wandeey?
- วันดี : I'm very sad.
- รชนี : Why?
- วันดี : I saw the sad movie last night.
- อติเทพ : Where do you usually go to see a doctor?
- ชัยรัตน์ : I usually go to Chaipat Clinic.
- ศิริชัย : What's made your sister sick, Werachai?
- วีรชัย : No, she isn't sick.
- ภิรมย์ : Charunee, how is your sister?
- จารุณี : She is fine.
- รชนี : Why do you eat medicine, Patchana?
- พัชณา : I have a headache.
- สิริชัย : Ungkhana, how is your family?
- อังคณา : They're well, thank you.
- ศิริชัย : Kriengkrai, how do you feel when you are in the hospital?
- เกรียงไกร : I feel very well. Thank you.
- อุทิศ : Are your parents well, Wandeey?
- วันดี : Yes, they're very well. Thank you. And yours?
- อุทิศ : They're well too. Thank you.
- รชนี, สิริชัย : Chairat, why do you want to die?
- และ วันดี

ชัยรัตน์ : No, I didn't say that. Where did you take these words from?

วันดี : Your action told me.

ครั้งที่ 15

การคุยเกี่ยวกับอากาศ

อุทิศ : How is the weather today, Chairat?

ชัยรัตน์ : The weather is good.

เกรียงไกร : How was the weather yesterday, Sirichai?

ศิริชัย : It's raining hard.

วันดี : Ratchanee, do you think the weather is cold today?

รชนี : No.

ชัยรัตน์ : How is the weather in Italy, Sirithorn?

ฉวีวรรณ : I think it's cold.

อุทิศ : Is it cold in Moscow now, Wandee?

วันดี : Yes, it is.

อุทิศ : Thank you.

วีรชัย : Sirichai how is the weather in Hokkaido now?

ศิริชัย : It's cold.

อังคณา : Aditthep, how many seasons are there in Japan?

อติเทพ : There are four seasons.

อังคณา : What are they?

อติเทพ : They are spring, summer, winter and autumn.

ฉวีวรรณ : Patchana, how is the weather in Kanchanaburi?

พชนา : I think it's hot.

วารินทร์ : Kriengkrai, how is the weather in Africa?

เกรียงไกร : It's very hot.

วารินทร์ : Thank you.

ครั้งที่ 16

การออกคำสั่ง

ชัยรัตน์ : Katchanee, sit up please.

รชนี : Yes.

วันดี : Werachai, turn off the light please.

วีรชัย : O.K.

ศิริชัย : Chairat, don't eat pork so much.

ชัยรัตน์ : I'm sorry. I'm afraid I can't.

วันดี : But if you eat it so much, you will be fat.

ชัยรัตน์ : Never mind.

ศิริชัย : Werachai, sleep on the floor, please.

วีรชัย : No, I can't.

ชัยรัตน์ : Adithep, pick a pen on the floor up, please.

อดิเทพ : Yes.

ชัยรัตน์ : Thank you.

เกรียงไกร : Uthit, clean the blackboard please.

อุทิศ : Of course.

เกรียงไกร : Thank you.

ศิริชัย : Werachai, go up the roof please.

วีรชัย : No, I can't.

อังคณา : Warin, put a book on your head, please.

- วารินทร์ : No, I can't.
- พชนี : Patchana, sit on the floor please.
- พชนา : No, I can't.
- วันดี : Sirichai take your shoes off, please.
- ศิริชัย : O.K.
- อุทิศ : Sleep on the floor, Sirichai.
- ศิริชัย : No, I can't.
Werachai, kick Chairat, please.
- วีรชัย : O.K.
- อังกณา : Adithep, kick the door, please.
- อติเทพ : No, I can't.
- วารินทร์ : Kriengkrai, wear the cap, please.
- เกรียงไกร : No, I can't because I don't have a cap.
- อุทิศ : Chairat, please kick that dog because it bites me.
- ชัยรัตน์ : O.K.

ครั้งที่ 17

การเสนอตัวเพื่อช่วยเหลือ

- วารินทร์ : Can I help you?
- วันดี : Please help me to lift the desk.
- วารินทร์ : O.K.
- วันดี : Thanks.
- สิทธิพร : Chairat, may I help you?
- ชัยรัตน์ : Thank you very much but I can do it myself.
- เกรียงไกร : Sirichai, can I help you?
- ศิริชัย : Certainly. I want to clean my bathroom.

- เกรียงไกร : When?
- ศิริชัย : On Monday.
- เกรียงไกร : O.K.
- ศิริชัย : Thank you.
- วันดี : Can I help you, Patchana?
- พชนา : Carry the book, please.
- วันดี : Of course.
- พชนา : Thanks.
- อังคณา : Wandee, may I help you?
- วันดี : Please help me to clean the room.
- อังคณา : Of course.
- วันดี : Thanks.
- อุทิศ : Can I help you, Uthit?
- อุทิศ : Yes, you can. I want you to play with my brother.
- อุทิศ : O.K.
- อุทิศ : Thanks a lot.
- วีรชัย : Kriengkrai, may I help you?
- เกรียงไกร : Oh! No. Thank you.
- : Sirichai, do you want me to help you.
- ศิริชัย : Yes, I want you to help me.
- Please take care of my brother.
- เกรียงไกร : When?
- ศิริชัย : Tonight.
- เกรียงไกร : What time?
- ศิริชัย : At 10 P.M.

เกรียงไกร : No, I can't go there
 ศิริชัย : Can I change to at 7 P.M.?
 เกรียงไกร : O.K.
 ศิริชัย : Thank you.

ครั้งที่ 18

การถามชื่อและความหมายของสิ่งของ

ชัยรัตน์ : Wande, what's your nickname?
 วันดี : I have no nickname.
 เกรียงไกร : Sirichai, how much is your watch?
 ศิริชัย : It's seven hundred baht.
 เกรียงไกร : Thanks a lot.
 วารินทร์ : Ungkhana, what's your nickname?
 อังคณา : I don't have nickname.
 วันดี : Adithep, what does mangosteen mean in Thai?
 อติเทพ : It's 'mungkhud' (มังคุด)
 วันดี : Thank you.
 ธานี : Chairat, what's your nickname?
 ชัยรัตน์ : I don't have nickname.
 ธานี : But I heard someone in groups call you your nickname.
 ชัยรัตน์ : Oh No. I don't have nickname.
 ธานี : But you must tell me.
 ชัยรัตน์ : I said I don't have nickname.
 ธานี : Why don't you have a nickname?
 ชัยรัตน์ : Who told you my nickname?
 ธานี : Uthit told me.

- อุทิศ : I didn't tell you.
 รัชนี้ : But I heard your nickname is 'Num' (หนุม)
 ชัยรัตน์ : It isn't my nickname.
 รัชนี้ : You are a liar.
 ชัยรัตน์ : I don't tell a lie.

ครั้งที่ 19

การแสดงหรือการถามความต้องการของผู้อื่น

- อุทิศ : Excuse me, what do you want, Ungkhana?
 อังคณา : I want a desk.
 ศิริชัย : Werachai, what do you want now?
 วีรชัย : I want money.
 ศิริชัย : I don't have enough money to give you.
 วีรชัย : Never mind.
 ศิริชัย : Wande, what do you want?
 วันดี : I want some fruit and drink.
 สิริพร : Here they are.
 วันดี : Thanks a lot.
 อติเทพ : What do you want Chairat?
 ชัยรัตน์ : I want to go to Songkhla.
 อติเทพ : Can I go there with you.
 ชัยรัตน์ : O.K.
 เกรียงไกร : Patchana, what do you want to be?
 พัทธนา : I want to be a nurse.
 เกรียงไกร : Thanks.
 พัทธนา : And you?

- เกรียงไกร : I want to be a manager.
- พจนนา : Thanks.
- : Ratchanee, what do you want?
- รชนี : I want to kick a dog.
- พจนนา : Why?
- รชนี : It bites me.
- วันดี : What do you want to be, Sirithorn?
- สิริท : I want to be a doctor, and you?
- วันดี : I want to be a nurse.
- วีรชัย : Sirichai, do you want to ride a bicycle now?
- ศิริชัย : Of course. Please give me.
- วีรชัย : No, I don't have a bicycle. I have a car.
- ศิริชัย : Please give me it.
- วีรชัย : I'm sorry. I can't give you.

ครั้งที่ 20

การพูดถึงประโยชน์ของสิ่งของ

- สิริท : Wandee, what is the pen for?
- วันดี : It's for writing.
- ศิริชัย : Thank you.
- วารินทร์ : Ratchanee, what is the hammer for?
- รชนี : It's for nailing.
- จารุณี : Patchana, what is the radio for?
- พจนนา : It's for listening to the music.
- ภิรมย์ : Chairat, what is the ruler for?

- ชัยรัตน์ : It's for lining.
- วีรชัย : Bunrueng, what's the blackboard for?
- บุญเรือง : It's for writing.
- เกรียงไกร : Sirichai, is the paper for sleeping?
- ศิริชัย : No, it isn't.
- เกรียงไกร : What's it for?
- ศิริชัย : It's for writing everything.
- วันดี : What thing is used for writing on the blackboard.
- ฉวีพร : It's chalk.
- อุทิศ : Charunee, do you use the pen for writing?
- จารุณี : Yes, I do.
- ศิริชัย : Kriengkrai, what are the eyes for?
- เกรียงไกร : They're for seeing.
- วาทินทร์ : Ungkhana, is the table for sitting?
- อังคณา : No, it isn't.
- วาทินทร์ : What is the table for?
- อังคณา : It's for putting things.
- วาทินทร์ : Thank you.
- ศิริชัย : Werachai, what is the fire for?
- วีรชัย : It's for burning.
- อภิเทพ : Wandee, what is the camera for?
- วันดี : It's for taking photograph.
- ��ณี : Werachai, what is the wig for?
- วีรชัย : It's for changing your hair style.

ครั้งที่ 21 .

การถามความชอบ/ไม่ชอบ

- ศิริชัย : Kriengkrai, what kind of food do you like most?
- เกรียงไกร : I like mangoes most.
- วันดี : Werachai, what color do you like most?
- วีรชัย : I like blue.
- ภิรมย์ : What kind of animal do you like most?
- จารุณี : I like a dog most.
- อติเทพ : Wandee, do you like policeman.
- วันดี : Yes, I like him very much because my father is a policeman.
- อังกณา : Warin, do you like mango?
- วาทินทร์ : Yes, I like it very much.
- Ratchanee, do you like mangosteen?
- พรณี : Yes, I like it very much.
- สิทธิพร : Uthit, what kind of sport do you like most?
- อุทิศ : I like boxing.
- จารุณี : Patchana do you like basketball?
- พัทธนา : Yes, I like basketball.
- ภิรมย์ : Chairat, do you like pig?
- ชัยรัตน์ : Yes, I do and you?
- ภิรมย์ : Yes, I like it very much.
- เกรียงไกร : Bunrueng, does Werachai like Coca-cola?
- บุญเรือง : I don't know.
- เกรียงไกร : Please ask him for me.
- บุญเรือง : Werachai, do you like Coca-cola?
- วีรชัย : Yes, I like it very much.

- บุญเรือง : Kriengkrai, he likes Coca - cola.
 วันดี : Sirithorn, who is your best friend?
 สิริพร : Yuwadee is.
 Adithep, do you like Kanya?
 อติเทพ : No, I don't like her.
 วีรชัย : Ratchanee, do yo like a monkey?
 รัชนี : No, but I like a dog.

ครั้งที่ 22

การช้อปปิ้งของ/ไปตลาด

- อังคณา : Warin, where are you going?
 วารินทร์ : I'm going to supermarket.
 อังคณา : Why do you go there?
 วารินทร์ : I'm going to buy something.
 วันดี : Let's go to the market with me, Sirithorn.
 สิริพร : O.K. What things do you want to buy?
 วันดี : I want to buy a kilo of pork and two kiloos of beef.
 อุทิศ : Do you want to go to the market with me, Chairat?
 ชัยรัตน์ : No. I'm sorry.
 อุทิศ : Why?
 ชัยรัตน์ : Because I want to visit my sister.
 อุทิศ : And you, Adithep?
 อติเทพ : No, I'm sorry because I don't like supermarket.
 บุญเรือง : Would you like to go to the market to buy vegetables
 with me, Kriengkrai?
 เกียรติกร : Certainly.

- ธัญญา : Ratchanee, I'm going to buy some apples. Would you like to go with me?
- ธัญญา : Of course.
- ธัญญา : Ratchanee, how much is the dozen of eggs?
- ธัญญา : Eighteen baht. What else do you want?
- ธัญญา : I want some sugar and salt.
- ธัญญา : Here it is.
- ธัญญา : Thank you.
- เกรียงไกร : Werachai, can you go to the market with me tomorrow?
- วีรชัย : Of course. What do you want to buy?
- เกรียงไกร : I want to buy some vegetables, some fish and some fruits.
- วีรชัย : O.K.

ครั้งที่ 23
การพูดโทรศัพท์

- อุทิศ : Excuse me, may I speak to Aditthep, please?
- ชัยรัตน์ : Pardon?
- อุทิศ : May I speak to Aditthep, please?
- ชัยรัตน์ : Wait for a moment, please.
- อุทิศ : I am Aditthep. Who's speaking?
- อุทิศ : I'm Uthit. Are you going to go to Lumpini Park tomorrow?
- อุทิศ : Yes, I'm going there tomorrow. At what time?
- อุทิศ : At six thirty.
- อุทิศ : Of course.
- อุทิศ : See you tomorrow Bye.

อภิเทพ : Bye.
 ลีธีร : Hello, is that Wandee?
 วันคี : Yes and that is Sirithorn?
 ลีธีร : Yes. I'm going to Chaum. Would you like to go with me?
 วันคี : Yes. When do you leave Bangkok?
 ลีธีร : Next Tuesday.
 วันคี : I'm going to meet you at your home next Tuesday morning.
 ลีธีร : O.K. See you at my home. Good bye Wandee.
 วันคี : Bye.
 วารินทร์ : Hello May I speak to Ungkhana please?
 อังคณา : Yes, I'm speaking. Who are you?
 วารินทร์ : I am Warin. I want you to go to the zoo with me
 อังคณา : When?
 วารินทร์ : On Sunday morning.
 อังคณา : Can my family go with?
 วารินทร์ : Of course?
 อังคณา : At what time?
 วารินทร์ : At half past seven.
 อังคณา : Good bye.
 วารินทร์ : Good bye.

ครั้งที่ 24
 การถามเกี่ยวกับที่อยู่

วันคี : Sirithorn, may I know your address?
 ลีธีร : Yes.
 วันคี : What's your address?
 ลีธีร : 557 on banrungmueng Road, Bangkok.

- วันดี : Can I go to meet you at your home sometimes?
- สิริพร : Yes, I always stay at home.
- อติเทพ : Werachai, where do you live?
- วีรชัย : I live on 1050, Sun Road Bangkok.
- ศิริชัย : Kriengkrai, do you live at Khlong Tuey?
- เกรียงไกร : Yes, I do.
- ศิริชัย : What's the name of road that you live on?
- เกรียงไกร : I live on the Rama IV Road.
- อุทิศ : Is your house on Sathupradit Road, Chairat?
- ชัยรัตน์ : Yes, I live on Sathupracit Road.
- อุทิศ : Can I go to your home by bus?
- ชัยรัตน์ : Yes, you can.
- อุทิศ : What number is it?
- ชัยรัตน์ : They are thirty-five and sixty-two.
- อุทิศ : Are you free on Sunday or Monday?
- ชัยรัตน์ : I'm not free on Sunday but I'm free on Monday.
- อุทิศ : Oh good. I'm going to go to your house on Monday.
- ชัยรัตน์ : Yes. You can go to my house.

ครั้งที่ 25

การถามเกี่ยวกับที่อยู่ (ต่อ)

- เกรียงไกร : Bunrueng, is your house opposite to the post office?
- บุญเรือง : No, my house is opposite to the hospital.
- เกรียงไกร : Where do you live?
- บุญเรือง : I live in the temple.

- เกรียงไกร : Thank you.
- จารุณี : Patchana, where is your house?
- พัชรา : My house is on 18 Rama IV Road, Bangrak, Bangkok.
- จารุณี : What's the number of your telephone?
- พัชรา : My telephone number is 2349604.
- อังคณา : Ratchanee, can I know your address?
- รัชนี : Yes, you can.
- อังคณา : Where do you live?
- รัชนี : I live on 21, New Road, Bangrak.
- อังคณา : Can I go to your house?
- รัชนี : Yes, you can.
- ภิรมย์ : Warin, what soi do you live in?
- วารินทร์ : I live in Soi Likhit.
- ภิรมย์ : What's your address?
- วารินทร์ : It's on 113, Phitsanuloke Road, Dusit, Bangkok.
- ภิรมย์ : Thank you Warin.
- ลวิธร : Wandee, where do you live?
- วันดี : Oh, sure. I live in Bangkok.
- ลวิธร : Is your house opposite to Robinson Department Store.
- วันดี : No, it isn't.
- ลวิธร : Can you tell me your address?
- วันดี : 139 on Witthayu Road.
- ภิรมย์ : Adithep, where do you live?
- อติเทพ : I live on Sukhumvit Road, and you?
- ภิรมย์ : Saraburi turn right.

- อติเทพ : Thank you.
- วีรชัย : Sirichai, do you live in Samyan Market?
- สิริชัย : No, I don't. What about you?
- วีรชัย : I live on 1050, Sun Road, Bangkok, and you?
- ศิริชัย : I live on 71 Soi Wathualampong, Siphraya Road.
- วีรชัย : Thank you.
- เกรียงไกร : Bunrueng, where does your father live?
- บุญเรือง : My father lives in Roi-et.
- เกรียงไกร : And your mother?
- บุญเรือง : So does she.
- วารินทร์ : Charunee, can I know your address?
- จารุณี : Yes, you can.
- วารินทร์ : Please tell me your address.
- จารุณี : 668 on Siphraya Road, Bangrak.
- วารินทร์ : Thanks.
- รัชณี : What's your address Phirom?
- ภิรมย์ : 445 Kingchun Road, Bangkok and you?
- รัชณี : I live on 21 New Road, Bangrak.
- What's your telephone number?
- ภิรมย์ : I don't have it.

ครั้งที่ 26

การไปทานอาหาร

- อุทิศ : Let's go to the restaurant, Chairat.
- ชัยรัตน์ : C.K.

- ชัยรัตน์ : What would you like to eat?
- อุทิศ : I want to eat fried-rice and you?
- ชัยรัตน์ : I want Su-ki-ya-ki. (สั่งข้าว) Boy, a plate of fried-rice and a bowl of Su-ki-ya-ki.
- อภิเทพ : Yes, sir. A few minutes, please.
- สิริพร : Good evening. How many seats do you want?
- วันดี : One only and I want a seat that is near the window.
- สิริพร : Come this way, please. What do you have for dinner?
- วันดี : American fried-rice and meat soup.
- สิริพร : What soft drink do you want?
- วันดี : A glass of orange juice.
- สิริพร : A moment, please.
- บุญเรือง : Kriengkrai, do you have dinner?
- เกรียงไกร : No, I don't. I am very hungry now.
- บุญเรือง : Oh, I'm very hungry too. Let's go to the coffee-shop.
- เกรียงไกร : Are you the shopkeeper?
- วิรัช : Yes, I am. What would you like to have?
- เกรียงไกร : I want 2 plates of curry rice and 2 glasses of lemon juice.
- วิรัช : For a moment please. Here they are.
- เกรียงไกร : How much is it?
- วิรัช : It's 55 baht.
- เกรียงไกร : Here's some money.
- วิรัช : Thank you.
- ภิรมย์ : Warin, are you hungry?

- วารินทร์ : Yes, I'm hungry.
 ภิรมย์ : Let's go to have dinner.
 วารินทร์ : Of course. Where?
 ภิรมย์ : At the restaurant.
 วารินทร์ : Let's go.

ครั้งที่ 27

การถามประวัติ

- วารินทร์ : Ungkhana, when is your birthday?
 อังคณา : It's on the second of August.
 วารินทร์ : Where do you live?
 อังคณา : On Sunthornkosa Road.
 วารินทร์ : Do you have telephone number?
 อังคณา : No, I don't and you?
 วารินทร์ : Yes, I do.
 อังคณา : What's your telephone number?
 วารินทร์ : It's 2811930.
 อังคณา : Who do you live with?
 วารินทร์ : I live with my aunt and my uncle. And you?
 อังคณา : My father and my mother.
 วันที : Sirithorn, how many brothers and sisters do you have?
 สิริธร : I have 2 sisters and 1 brother. Have you any brothers?
 วันที : Yes, I have 1 brother.
 สิริธร : What does your father do?
 วันที : He is a policeman. Sirithorn, how old are you?
 สิริธร : I'm 13 years old, and you?

- วันดี : I'm 14 years old.
- พัทธนา : Charunee, how many people are there in your family?
- จารุณี : There are 7.
- พัทธนา : What school did you come from?
- จารุณี : I came from Kularbwatthana School.
- พัทธนา : What kind of sport do you like?
- จารุณี : I like basketball and volleyball.

ครั้งที่ 28

การเดินทาง

- อุทัย : Uthit, where are you going to go tomorrow?
- อุทัย : I'm going to go to Chiangmai.
- อุทัย : I want to go with you.
- อุทัย : Oh ! good. Let's go buying tickets.
- I want to buy two tickets for Chiangmai.
- บุญเรือง : Just a moment, please . Here they are.
- อุทัย : How much is it?
- บุญเรือง : One hundred baht each.
- อุทัย : Here it is.
- บุญเรือง : Thank you.
- ภิรมย์ : Warin, are you going to Songkhla?
- วรินทร์ : Yes.
- ภิรมย์ : When will you leave Bangkok?
- วรินทร์ : At 9 o'clock, tomorrow. Would you like to go with me?

ภิรมย์ : Yes, I would. How do you go?
 วารินทร์ : By bus.
 ภิรมย์ : Thank you Warin.
 สิริชัย : Werachai, where are you going to go on Sunday?
 วีรชัย : I'm going to go to Phuket.
 สิริชัย : How long are you going to stay there.
 วีรชัย : For a week. Would you like to go there with me?
 สิริชัย : No, I wouldn't. Thank you.
 เกียรติเกรียง : Bunrueng, when are we going to go to Phuket?
 บุญเรือง : On Sunday evening.
 เกียรติเกรียง : How will we go there?
 บุญเรือง : I want to go by train and you?
 เกียรติเกรียง : O.K. So do I.
 บุญเรือง : Let's go buying tickets.
 เกียรติเกรียง : I want two train tickets for Phuket.
 ชัยทัศน์ : Wait for a moment. I'm sorry. Oh!

ครั้งที่ 29
 การช้อปปิ้ง

วีรชัย : Sirichai, please bring me a rubber.
 ศิริชัย : Certainly.
 วีรชัย : Thank you.
 อังคณา : Warin, can you help me?
 วารินทร์ : Of course. What can I help you?
 อังคณา : Look after my sister, please.

- วารินทร์ : When?
- อังคณา : On Sunday afternoon.
- วารินทร์ : Yes.
- อังคณา : Thank you.
- วารินทร์ : You're welcome.
- สิริธร : Wande, I don't understand this English homework. Can you help me?
- วันดี : No, I can't because I don't understand this English homework, either. Ratchanee, can you tell us?
- รัชนี : No. Please ask Uthit.
- วันดี : Uthit, can you explain me this English homework?
- อุทิศ : I'm sorry I can't.
- วันดี : Never mind.
- ภิรมย์ : Warin, can you help me?
- วารินทร์ : Yes. What can I help you?
- ภิรมย์ : Clean the blackboard please.
- วารินทร์ : I'm sorry I can't.
- ภิรมย์ : Why?
- วารินทร์ : Because chalk makes me sick.
- ภิรมย์ : Never mind.

ครั้งที่ 30

การสนทนาเกี่ยวกับบุคคล

- วันดี : Sirithorn, what do you think about Ungkhana?
- สิริธร : She's a good friend.
- วันดี : What's she like?
- สิริธร : She's a beautiful girl.

- วาทินทร์ : Sirichai, do you know Kriengkrai?
- สิริชัย : Yes, I do. Why?
- วาทินทร์ : What's he like?
- สิริชัย : I don't know.
- วาทินทร์ : Thank you.
- พัทธนา : Phirom, what do you think about Charunee?
- ภิรมย์ : She's beautiful, and you?
- พัทธนา : I think she's a good girl.
- รัชภัทร : Ratchanee, do you like monkey?
- รัชณี : Yes, I do. Chairat, do you like pig?
- รัชภัทร : No, I don't. It's dirty. Why?
- รัชณี : Because you are fat.
- จารุณี : Uthit, do you love Wandee?
- อุทิศ : Yes, I do, but why?
- จารุณี : Never mind.
- อุทิศ : And I love you too.
- จารุณี : Thank you.
- เกรียงไกร : Uthit, do you know Bunrueng well?
- อุทิศ : I don't know him well.
- เกรียงไกร : I want to ask you what kind of sport he likes?
- อุทิศ : Oh! He likes basketball.
- เกรียงไกร : What color does he like?
- อุทิศ : I don't know.
- เกรียงไกร : Never mind and what kind of food does he like?
- อุทิศ : I think he likes oranges.

เกรียงไกร: Thank you.

วิรัช : Uthit, do you know Wandeewell?

อุทิศ : I'm not sure.

วิรัช : What do you know about her?

อุทิศ : She was born on 25 of April.

วิรัช : What do you think about her?

อุทิศ : She's good.

วิรัช : Thanks.

ครั้งที่ 31

การชมนก

วารินทร์ : Ungkhana, may I go to your house, please?

อังคณา : O.K. When will you go?

วารินทร์ : I want to go next week.

อังคณา : What time?

วารินทร์ : On Monday at 9 o'clock in the morning.

อังคณา : O.K.

วารินทร์ : Thanks a lot.

วิรัช : Sirichai, may I play football at your home?

ศิริชัย : No you can't. But you can play in the garden near my home.

วิรัช : O.K.

วันดี : Ratchanee, can I go to the movie with you?

รัชนี : Yes, you can. When do you go to the movie?

วันดี : On Monday afternoon.

รัชนี : O.K.

เกรียงไกร : Adithep, I would like Chairat to see a movie with me
this evening. Do you go with him?

อดิเทพ : No, I won't.

เกรียงไกร : I'm sorry to hear that. Good-bye.

จารุณี : Patchana, Can I meet Ratchanee?

พชนา : No, you can't. She isn't at home.

จารุณี : Thanks.

รัชนี : Chairat, can I meet Kamolnet?

ชัยรัตน์ : Yes, you can. Why?

รัชนี : I want to meet her.

ชัยรัตน์ : You can meet her at her home.

ครั้งที่ 32
การปฏิเสธ (ไม่ยอมรับ)

เกรียงไกร : Sirichai, did you steal my notebook?

ศิริชัย : No, I didn't. Please ask Werachai.

เกรียงไกร : Werachai, did you steal my notebook.

วีรชัย : No, I didn't. Please ask Wandee.

เกรียงไกร : Wandee, do you know who stole my notebook?

วันดี : I'm not sure but I think Bunrueng.

เกรียงไกร : Bunrueng, did you steal my notebook?

บุญเรือง : Yes, I did. I'm sorry.

วารินทร์ : Ratchanee, is Sirithorn your sister?

รัชนี : No, she isn't. My sister is fat.

วารินทร์ : What is she?

- รัชนี : She's a student.
 วารินทร์ : Thanks.
 ลีวีร : Wandee, why are you beautiful?
 วันที : I think I'm ugly. I'm not beautiful.
 ลีวีร : You're welcome.
 ภิรมย์ : Charunee, are you a fruit-seller?
 จารุณี : No, I'm a student. Why?
 ภิรมย์ : That's all.
 วันที : Ungkhana, is your father a policeman?
 อังคณา : No, he isn't.
 วันที : What's he?
 อังคณา : He's a merchant.
 บุญเรือง : Sirichai, did you visit Maneenet yesterday?
 ลีวิชัย : No, I didn't. Did you visit Ratchanee yesterday?
 บุญเรือง : Yes, I did.
 รัชนี : Adithep, why do you look handsome?
 อภิเทพ : I don't know. What do you want for me?
 รัชนี : Kanya told me you are handsome.
 อภิเทพ : Thanks.

ครั้งที่ 33

การทอผ้าแบบทอ

- รัชรัตน์ : Uthit, would you like to visit my home?
 อุทิศ : Yes, I would.
 รัชรัตน์ : When will you go?

อุทิศ : I'm going to go there on Monday morning.

ชัยรัตน์ : Oh! no. I'm not free on Monday.

อุทิศ : When are you free?

ชัยรัตน์ : I'm free on Sunday.

อุทิศ : Well. I'm going to go there on Sunday.

ชัยรัตน์ : O.K.

(On Sunday morning)

ชัยรัตน์ : Good morning, Uthit.

อุทิศ : Good morning, Chairat.

ชัยรัตน์ : Welcome to my home.

อุทิศ : Oh, Thanks.

ชัยรัตน์ : Come in and sit down please.

อุทิศ : What are we going to do today?

ชัยรัตน์ : Play Poker.

อุทิศ : Of course.

ชัยรัตน์ : Here's some water and coffee.

อุทิศ : Thanks a lot. Will we start Poker now?

ชัยรัตน์ : Of course.

วันทิ : Whom do you want to meet, Ratchanee?

รัชณี : I want to meet Wande.

วันทิ : Come in my home, please.

รัชณี : Oh, yes. Thank you.

วันทิ : Would you like some soft drinks?

รัชณี : I would like some sprite.

วันดี : A moment, please. Here it is.

ฟรี : Thank you.

ครั้งที่ 34
การนัดหมาย

วารินทร์ : Ratchanee, I will go to Phuket next week. Would you like to go with me?

ฟรี : Yes. What is a certain time?

วารินทร์ : On Monday at 8 o'clock.

ฟรี : Where can I see you?

วารินทร์ : You can see me at my home.

ฟรี : Where is your home?

วารินทร์ : 113 on Phisamulok Road, Dusit.

ฟรี : O.K. Thank you.

อังคณา : Sirithorn, are you free on Sunday?

สิริพร : Yes, I am. What's the matter?

อังคณา : Can I visit your house?

สิริชัย : Yes, you can. At what time?

อังคณา : At 9 o'clock.

สิริพร : O.K. See you then.

สิริชัย : Werachai, are you free on Monday?

วีรชัย : Yes, I'm free.

สิริชัย : Would you like to go shopping?

วีรชัย : At what time?

สิริชัย : At ten A.M.

- วีรชัย : Certainly
- ศิริชัย : Can I see you at Ma-Bun-Khrong Center at Gate 4?
- วีรชัย : O.K.
- ศิริชัย : Good - bye. See you then.
- วีรชัย : Good - bye.
- อติเทพ : Chairat, are you free tomorrow?
- ชัยรัตน์ : Yes, I'm free.
- อติเทพ : Can you tell me where we are going?
- ชัยรัตน์ : Yes, I can. We are going to Chula.
- อติเทพ : At what time?
- ชัยรัตน์ : At 2 P.M.
- อติเทพ : What are we going to do there?
- ชัยรัตน์ : To play football.
- อติเทพ : Sure. See you again tomorrow.

ครั้งที่ 35

การนัดหมาย

- ภิรมย์ : Charunee, I will go to Bangsaen on Tuesday. Would you like to go with me?
- จารุณี : I'm sorry. I'm not free.
- ภิรมย์ : I'm sorry to hear that.
- จารุณี : Patchana, would you like to go to Ma-Bun-Khrong with me?
- พัทธนา : Yes, I would. When will you go?
- จารุณี : On Sunday afternoon.
- พัทธนา : O.K. Where can I see you?

จากรุณี : At my home.

ศรนา : Allright. I will see you there.

จากรุณี : O.K.

บุญเรือง : Kriengkrai, Sirichai goes to hospital because he is sick.
I think I should visit him. Would you like to go with me?

เกรียงไกร : When?

บุญเรือง : At 8 o'clock tomorrow.

เกรียงไกร : At the hospital?

บุญเรือง : Yes.

เกรียงไกร : I will see you then. Which hospital?

บุญเรือง : Chulalongkorn Hospital. See you again at the hospital
tomorrow.

เกรียงไกร : Will you buy a flower for him?

บุญเรือง : Yes. Good - bye.

เกรียงไกร : Good - bye.

วันดี : Sirithorn, would you like to go shopping with me tomorrow.

สิริธร : Sure. Where can I meet you?

วันดี : In front of the Lumpini police station.

สิริธร : At what time?

วันดี : At a quarter past nine.

สิริธร : Where do we go shopping?

วันดี : At Ma-Bun-Khrong Center.

สิริธร : O.K.

ครั้งที่ 36

การถามว่า "เคย"หรือไม่เคย

- วารินทร์ : Chairat, have you ever been to Dusit Zoo?
- ชัยรัตน์ : No, I haven't. Have you?
- วารินทร์ : Yes. I think I saw you at Dusit Zoo last week.
- ชัยรัตน์ : Oh, no. I haven't gone there.
- วารินทร์ : Really?
- ชัยรัตน์ : Really.
- วารินทร์ : I'm sorry.
- ชัยรัตน์ : Never mind.
- อุทิศ : I used to go to Songkhla. Have you ever been there, Aditthep?
- อติเทพ : Yes, I have. I went there last year.
- อุทิศ : Have you ever met me?
- อติเทพ : Yes. I saw you there.
- อุทิศ : When will you go there again?
- อติเทพ : Next few weeks.
- อุทิศ : Can I go with you?
- อติเทพ : O.K.
- สิริพร : Wande, have you ever met Charunee and Patchana?
- วันดี : No, I haven't.
- สิริพร : This is Charunee and that is Patchana.
- วันดี : Nice to meet you, Patchana and Charunee.
- พจนนา/จารุณี : Nice to meet you too.
- เกรียงไกร : Bunrueng, what's this?
- บุษเรือง : I think it's a bird.

เกรียงไกร : Really? I have never seen a bird like that before.

บุญเรือง : Have you ever seen a bird like that before?

เกรียงไกร : No, I haven't. But I have seen a duck like that.

บุญเรือง : Where?

เกรียงไกร : I saw one at my home last year.

อังคณา : Phirom, have you ever seen a pig like that before?

ภิรมย์ : Yes, I have, And you?

อังคณา : No, I haven't. I think, it looks like hippopotemus.

ภิรมย์ : Of course it is.

ครั้งที่ 37

การเดินทาง

อติเทพ : Ratchanee, where did you go last week?

รชนี : I went to Chiangmai.

อติเทพ : Have you funny?

รชนี : I beg your pardon.

อติเทพ : Were you funny?

รชนี : Yes, I was.

อติเทพ : Thank you.

ชัยรัตน์ : Ratchanee, where are you going?

รชนี : I'm going to Songkhla.

ชัยรัตน์ : I would like to go with you. Can I go with you?

รชนี : No. There is no room for you.

ชัยรัตน์ : Never mind. Thank you.

อุทิศ : Phirom, where did you go last week?

ภิรมย์ : I went to Phuket.

อุทิศ : How did you go there?

- ภิรมย์ : By bus.
- อุทิศ : How much is the ticket?
- ภิรมย์ : Twenty-five baht.
- อุทิศ : I want to go there. Would you like to go with me?
- ภิรมย์ : No. Thank you. I'm busy.
- อุทิศ : It's so sad.
- เกรียงไกร : Sirichai, have you ever been to Kanchanaburi?
- ศิริชัย : No, I haven't
- เกรียงไกร : Would you like to go with me?
- ศิริชัย : Yes. When?
- เกรียงไกร : Tomorrow.
- ศิริชัย : How do we go to Kanchanaburi?
- เกรียงไกร : By train.
- ศิริชัย : Let's buy the ticket, shall we?
- เกรียงไกร : Of course.

ครั้งที่ 38

ถามเกี่ยวกับอนาคต

- วันดี : Werachai, what are you going to eat in this afternoon?
- วีรชัย : I'm going to eat chicken.
- วันดี : Where are you going to eat?
- วีรชัย : I'm going to eat at school.
- วันดี : Can I go with you?
- วีรชัย : No you can't.
- อทิเทพ : Chairat, where are you going to go tomorrow?
- ชัยรัตน์ : I'm going to go to school. Why?

- อดิเทพ : Why are you going?
- ชัยรัตน์ : I'm going to play football.
- อดิเทพ : Can I go with you?
- ชัยรัตน์ : O.K.
- อดิเทพ : Thanks.
- ศิริชัย : Werachai, where are you going to go next week?
- วีรชัย : I'm going to go to Dusit Zoo.
- ศิริชัย : Why are you going to go there?
- วีรชัย : I'm going to see the animals.
- ศิริชัย : Will you go alone?
- วีรชัย : Yes.
- ศิริชัย : Where are you going to go after that?
- วีรชัย : Then, I'm going to go to Siam Center.
- สิริธร : Patchana, where are you going to go next week?
- พัทธนา : I'm going to Central Department Store.
- สิริธร : Who will go with you?
- พัทธนา : My family.
- สิริธร : How long will you stay there?
- พัทธนา : For two hours.
- วารินทร์ : Kriengkrai, what will you be in the future?
- เกรียงไกร : I would like to be an architect
- วารินทร์ : Why?
- เกรียงไกร : Because I like it.
- วารินทร์ : And where will you study?
- เกรียงไกร : At Prathumwan Technical School.

ครั้งที่ 39

ถามเกี่ยวกับอนาคต (ต่อ)

- อุทิศ : Chairat, what would you like to be in the future?
- ชัยรัตน์ : I would like to be an architect.
- อุทิศ : Where will you work?
- ชัยรัตน์ : I will work with Italian - Thai Company.
- อุทิศ : Really?
- ชัยรัตน์ : Yes.
- เกรียงไกร : Charunee, please tell me the name of the school which you would like to study in the future.
- จารุณี : Saipanya School and you?
- เกรียงไกร : Prathumwan Technical School.
- จารุณี : Why do you study there?
- เกรียงไกร : Because I would like to be an architect.
- จารุณี : Thank you.
- ฟรี : Phirom, what would you like to be?
- ภิรมย์ : A teacher and you?
- ฟรี : A teacher, too.
- ภิรมย์ : Where will you study in the future?
- ฟรี : Sainamphung School and you?
- ภิรมย์ : Mahaphrutharam School.
- ฟรี : Why will you study there?
- ภิรมย์ : Because I like that school.
- ฟรี : Thank you.
- วันดี : Adithep, when will you be married?
- อติเทพ : I don't know because I don't have enough money, and you?
- วันดี : I never think that I will be married.

- อดิเทพ : Why?
- วันดี : Because I haven't seen a handsome boy yet.
- อดิเทพ : Thanks.
- ศิริชัย : Bunrueng, when will you go to Roi-et?
- บุญเรือง : Next year.
- ศิริชัย : Do your mother and your father live there?
- บุญเรือง : Yes, they do.
- ศิริชัย : How are they?
- บุญเรือง : I think they are fine. Thank you.

ครั้งที่ 40

การอำลา

- เกรียงไกร : Good morning, Chairat.
- ชัยรัตน์ : Good morning, Kriengkrai. How are you?
- เกรียงไกร : I'm fine. Thank you and you?
- ชัยรัตน์ : I'm fine. Thanks.
- เกรียงไกร : What is your plan next year?
- ชัยรัตน์ : I will go to Chiangmai. Why?
- เกรียงไกร : Who will go with you?
- ชัยรัตน์ : Uthit and Adithep. And you?
- เกรียงไกร : I want to go to China with my family.
- ชัยรัตน์ : Really?
- เกรียงไกร : Certainly. At last I hope you're happy on New Year's Day.
- ชัยรัตน์ : Thank you Bye-bye.
- เกรียงไกร : See you soon. Good - bye.
- วันดี : This is the last time that we study together, Sirithorn.
- ศิริพร : I'm very sad if you will leave me.

- วันดี : Good luck to you and good luck to my friend everyone.
- สิริชัย : Thank you and have good health for you and for everyone.
- วันดี : Thank you and good - bye.
- สิริชัย : Good - bye.
- อังคณา : Hi! Warin. Will you go to study in Paris next week?
- วารินทร์ : Of course. Would you like to go with me?
- อังคณา : No, I'm sorry. I don't have money.
- วารินทร์ : If I go to Paris, I want you to write a letter to me.
- อังคณา : Of course. How long will you go there?
- วารินทร์ : For five years.
- อังคณา : I think you will have good luck.
- วารินทร์ : I think I must go now. Good - bye.
- อังคณา : Good - bye.
- อติเทพ : Sirichai, where will you study next year?
- ศิริชัย : Suankularb School.
- อติเทพ : Really?
- ศิริชัย : Really. And you?
- อติเทพ : No, I won't.
- ศิริชัย : Won't you go on studying?
- อติเทพ : No.
- ศิริชัย : Why?
- อติเทพ : I don't have enough money.
- ศิริชัย : Really?
- อติเทพ : Yes. I need money. I hope to meet you again after school.
- Good - bye.
- ศิริชัย : Good - bye.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นางศรีรัตน์ กำเนิดบุญ (พิชิตกุล)
วัน เดือน ปีเกิด	6 กันยายน 2501
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา
ที่อยู่ปัจจุบัน	134/20 หมู่ 9 หมู่บ้าน ส.ราษฎร์มีชัย 3 ตำบลบางกรวย อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
การศึกษา	ระดับประถมศึกษาที่ โรงเรียนบุญพิทยาคาร อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา ระดับมัธยมศึกษาที่ โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย อำเภอพญาไท กรุงเทพมหานคร ระดับปริญญาการศึกษาบัณฑิต ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโท ภาษาศาสตร์ ปีการศึกษา 2522 ระดับปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร สาขาภาษาศาสตร์การศึกษา ปีการศึกษา 2531
การทำงาน	รับราชการเป็นครู ตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียน พุทธจักรวิทยา อำเภอบางรัก กรุงเทพมหานคร

การศึกษาวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ : ทฤษฎีและการปฏิบัติ

บทคัดย่อ

ของ

ศรีวิรัตน์ กำเนิดบุญ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ธันวาคม 2531

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบกลุ่มสัมพันธ์ทั้งทางทฤษฎีและปฏิบัติ ในด้านทฤษฎีมุ่งศึกษาตามหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา ในด้านปฏิบัติให้ทำการทดลองสอนกับนักเรียนโรงเรียนพุทธจักรวิทยา เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 15 คน ชาย 7 คน หญิง 8 คน โดยทำการสอน 40 ครั้ง ๆ ละ 20 นาที

จากการศึกษาทฤษฎีและการทดลองสอน สรุปได้ดังนี้

1. วิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์โดยอาศัยหลักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาและสังคมวิทยานั้น เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงขึ้นตามความสามารถของแต่ละบุคคล

2. นักเรียนมีพัฒนาการก้าวหน้าจากชั้นที่ 1 เป็นชั้นที่ 3 จำนวน 6 คน = 40% จากชั้นที่ 1 เป็นชั้นที่ 4 จำนวน 5 คน = 33.33 % และจากชั้นที่ 1 เป็นชั้นที่ 5 จำนวน 4 คน = 26.67 %

A CLL APPROACH TO ENGLISH LANGUAGE TEACHING : THEORY AND PRACTICE

AN ABSTRACT

BY

SRIRAT KUMNIRDBUN'

Presented in partial fulfillment of the requirements

for the Master of Education degree

at Srinakharinwirot University

December 1988

The purpose of this study was to analyze the Community Language Learning Approach from a theoretical and a practical point of view. A psycho-sociolinguistic investigation was made with a teaching experiment using the sample of 15 students at Phutthachakwitthaya School, Bangrak, Bangkok. They were 7 boys and 8 girls in Matthayomsuksa 3, academic year 1987. A twenty-minutes class was taught, totalling 40 meetings.

The results of this study were as follows:

1. The psycho-sociolinguistic principles underlying the Community Language Learning Approach have facilitated the development of English language by the individual learners of this study.

2. Six students (40 %) have developed from stage I to stage III, five students (33.33 %) have developed from stage I to stage IV and four students (26.67 %) have developed from stage I to stage V.